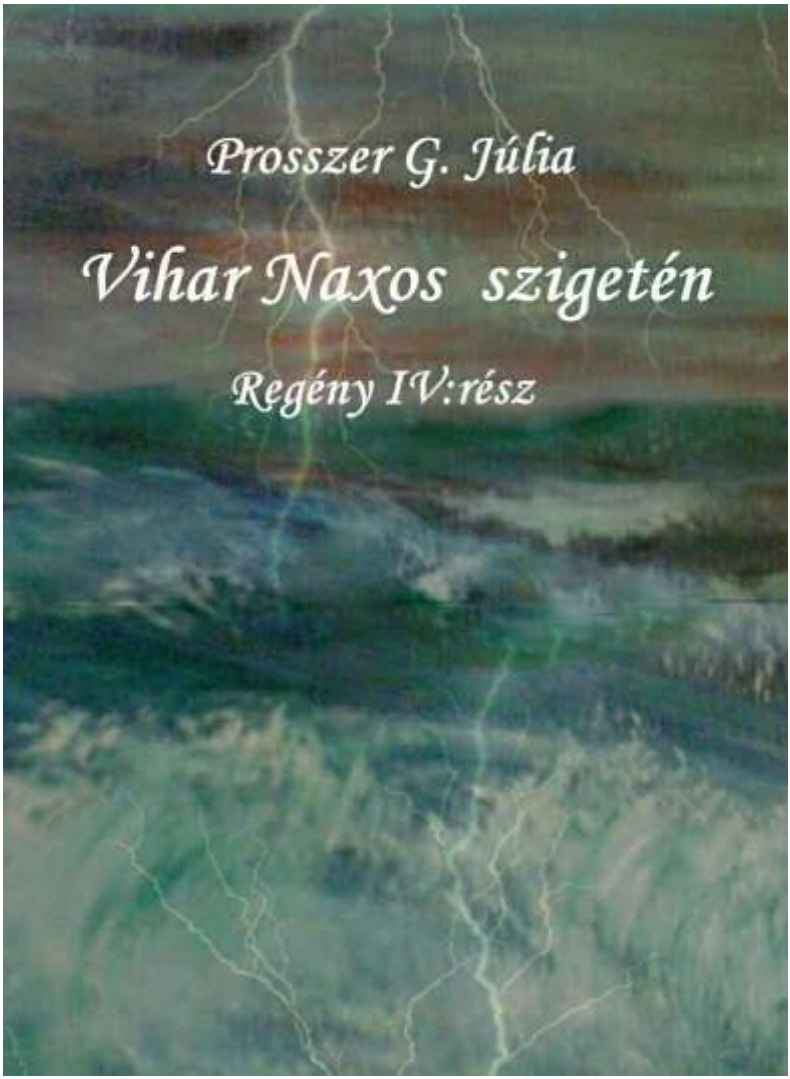
Prosszer G. Júlia
Vihar Naxos szigetén
Regény IV:rész

PROSSZER GABRIELLA JÚLIA

VIHAR NAXOS SZIGETÉN
(küzdő lélekkel)

REGÉNY

IV. rész

2014

Vihar Naxos szigetén
(*Küzdő lélekkel*)
Regény
(IV.)
Megjelent a szerző magánkiadásában

Lektorok: V. Mucsi Eszter
Deél Vilma
(+) Cecília Swen Kárpáthy
Szerkesztette: a **Szerző**

Korrektor: V. Mucsi Eszter

Társszerkesztő és nyomdai előkészítő:
V.Mucsi Eszter

Címlap és hátsó borító: V. Hegedűs Zsuzsanna montázsa, Vagyóczki Kata Viharos tenger c. festményének és a **Szerző** Villámlás c. fotójából.

*A **Szerzőről** a fotókat készítették*:
Gy. Feige Márta
Magyari Margit

*Felelős kiadó***: a Szerző**
Nyomdai kivitelezés:

Versek szerzői:

P.G. J. (*a szerző*)
Bereg Mária
Feige Márti
Földes Olga
Hajdú Sára
Hortobágyi Gina
Kis-Kapcsándy Sándor
(+) Kovács Sándor Pál
Magyari Margit
Németh Margó
(+) Németh Zsóka
Pallagi József
Papp Erzsébet
Pató Selam
Pécsi Éva
Szunyogh Gizella
Tóth-Hekkel Arany
V. Hegedűs Zsuzsanna
V. Mucsi Eszter

Grafikák:

(+) Bor István Iván
V. Hegdűs Zsuzsanna
Kádas Kata
Keczeli Gabriella
Magas Imre Bernáth
Prosszer Mihály
P.G. J. (*a szerző*)

A Naxos trilógiáról hosszabb elemzést – összefoglalót – a már megjelent három kötetről: (Naxos felé, 1993 Bp., Naxos partjainál,2001 Bp., Naxos szigetén, 2006 Bp.) – FETYKÓ JUDIT írt 2011-ben a trilógia 17. fővárosi és 19. országos könyvbemutatója után.
Az ÖSSZEFOGLALÓ a NAXOS IV. kötet mellékleteként olvasható.
Előszó (IV. kötet): PATÓ SELAM

Recenzió, prológus, epilógus:
(+) Baráti Molnár Lóránt: A sziget, mely mindenkié (2001)
(+) Cecília Swen Kárpáthy: Ajánló (2010)
Fetykó Judit: Parttalan szigetek (2014)
Gondos Gyula: Prosszer Gabriella Júlia NAXOS trilógiájáról (2007)
Monok Zsuzsanna: Alkotótársi tisztelettel a NAXOS trilógiáról (2013)
Rózsa László: Naxos felé (1993)
Naxos partjainál (2001)
(+) Ihász Kovács Éva
Bornemisza Attila
Németh Dezső
Pécsi Éva

ELŐSZÓ

A Tisztelt Olvasó, ki kezében tartja ezt a könyvet, a Naxosz naplóregény 4. kötetét, nem kisebb meghívás előtt áll, mint hogy beavatandó szemlélőként részese legyen a szerző élete egy szeletének. Ráadásul egy olyanénak, amely bátran nevezhető rendhagyónak. Talán ezért is érzem fokozott felelősséggel járó megtiszteltetésnek az előszava megírására való felkérésemet -, mert ez a rendhagyóság egyben kikerülhetetlen állásfoglalásra is késztet, és megköveteli, hogy az írónőhöz fűző negyed évszázados barátságom se tegyen elfogulttá.

A műben két aspektus megismételhetetlenül egyedi ötvözete metszi egymást: egyfelől az 1980-as évek társadalmi kortükre, mint keret; másfelől a főszereplő személyisége. Az igazán érdekes az a bemutatási mód, hogy ezeket mindvégig következetes szimbiózisban jeleníti meg az önéletíró. Azaz, kevéssé bocsátkozik a valóságtól elrugaszkodó érzelmi-, avagy intellektuális belső monológokba, fejtegetésekbe: jellemzően inkább a gyakorlatban reálisan érvényesített döntései leírásán keresztül juttatja kifejezésre mindazt, hogy bizonyos helyzetekben mit érez, illetve gondol. S ugyanígy, a kort is azokon az eseményeken keresztül mutatja be, melyekben személyesen vagy közvetve, de érintett volt. Ennek köszönhetően a mű jóval túlmutat egy életrajzon, hiszen hitelt érdemlően jeleníti meg a szociális nexusok és relációk igen széles skáláját. A regényhős karakterében ugyancsak az egyik legszimpatikusabb vonás az, ahogyan megalkuvások nélkül, mégis alázattal igyekszik tiszteletben tartani a társadalmi kliséket, formabontó belső világával megtalálni és fenntartani a külvilággal azt az érzékeny összhangot, ké-

nyes és egyben létfontosságú egyensúlyt, amelyben mindinkább egymás javára tudnak válni a szereplők, s véletlenül sem kárára.

Az "élni, és élni hagyni" ars poetica pillérén nyugvó szemlélet sok fontos komponense jelenik így meg a könyvben: az önmegismerés fázisa a ciklus korábbi köteteiben kapott nagy hangsúlyt, e mostaniban már az önelfogadáson van a hangsúly, amely a legstabilabb alapkő mások elfogadásához is. A könyv cselekményének idejére a szerző már felderítette önmagát, megteremtette a benne élő "Gabriella" és "Gábor" közti hierarchiát, az utóbbinak engedve át a domináns szerepet. Belső stabilitása olyan szilárd karakterrel ruházza fel, mely mások számára is képes biztonságos bázissá tenni őt: az idősödő Klára számára, aki mellett annak holtáig kitart, a bántalmazott erdészasszony számára, akinek meggyalázásáért saját épségét kockára téve (és elveszítve) ölre megy, illetve a sokgyermekes magányos anyuka életében is be tudja tölteni a Társ szerepét.

Az önismereten alapuló józan önmeghatározás, annak a tudatos kezelése, hogy magát milyen szerepekre tartja alkalmasnak, felelősségteljessé teszi a szereplőt mások iránt. Akár még abban az ambivalens formában is, hogy nem kötelezi el magát, nem táplál másokban hiú ábrándokat. Noha ez felveti etikailag a kölcsönösség szempontját, mert tartós kapcsolataiban arra törekszik, hogy partnerei számára ő legyen az egyetlen, míg magának vindikálja a szabadságot, egy-egy mondattöredékben engedi kihallatszani lelkiismerete hangját.

Egyébként, a benne zajló lelki folyamatokat inkább pártbeszédekből ismerhetjük meg: azokban mondja ki érzéseit, vagy azok hiányát, illetve sorakoztatja fel ér-

veit a döntései oldalán. A párbeszédeknek van egy furcsasága ebben a műben: hiányzik a beszélők eredeti stílusa. Bár egy-egy megszólítás jelzés értékűen hozzákapcsolja a mondandókat a beszélőkhöz, a nyelvezetük sematikus. Nem rossz értelemben, ellenkezőleg: nagyon érdekesen -, ez azt az érzést kelti az olvasóban, hogy egyetlen személy belső monológja van külső dialógusokba interpretálva. Talán ez is nagyban hozzájárul a szeretett nők karaktereinek sejtelmes összeszövődéséhez, mint ha csak egyetlen arcot, a Szerelemét rajzolnák ki közösen a vonásaik. Valent Gabi szerelmei olyasféle oszthatatlanságot képviselnek, mint egy pohár italban a kortyok: a legelső, a legmeghatározóbb, akivel megnyílik egy folyam, s aztán már csak árad, mindenki egy-egy behelyettesíthetetlen kortyot jelent belőle.

A mű, témáját tekintve -, azaz egy olyan ember életútját, aki saját nembeliek iránt képes megélni az átütő erejű, lényét kiteljesítő vonzalmakat -, persze etikai kérdések egész sorát veti fel. A legdrasztikusabbat például a gyermekvállalásban: felnevelhet-e közös gyermekként a női pár egy olyan kisgyermeket, akinek édesapját méltatlan a "harmadik szülő" státuszába sorolni?! Felvállalható lenne-e nyíltan valaha is a Gypsi Princessel való összetartozás jellege? Méltányos-e a társadalom elvárási rendszerének falaiba ütközni és annak minden következményét elszenvednie egy olyan nőnek, aki a normatívan elfogadott párkapcsolati keretek közt sosem élte meg és sosem élhetné meg ÖNMAGÁT, sem emocionálisan, sem érzékileg? Jogunk van-e mindenhez, amire van lehetőségünk?

Bár nem kultiválom azt a kifejezést, hogy "melegtársadalom", a mű mégis egy olyan ***szubkultúrába*** ad bepillantást a maga diszkrét, és ízléses stílusában, mely

erkölcsi világképeket feszegetve sokkal inkább mentális dimenziók felé nyithat az olvasók gondolkodásmódjában ablakokat, mintsem izgalmas, felszínes érzéki leírásokkal kecsegtetne. Tovább gazdagítja a rálátást a korra, a kulturális állapotokra, a kötet közepe táján bekapcsolódó szál, mely az autodidakta művészvilág ajtaját tárja ki, hogy a regényhős élményein keresztül bevonja az olvasót is azon kulisszák mögé, ahol értékrend-formáló alakjaink az első és második vonal határmezsgyéjén fáradoznak lelkesedéssel és elkötelezettséggel egy olyan kor világra vajúdásán, ahol a művészi érték megbecsülésre talál. Ez a fordulat szép ívet hoz a rendszerváltás ideológiai változásainak érzékeltetésébe, lépcsőzetesen, árnyaltan vezeti át az író a megszorítások korát a jóval nagyobb szabadságéba. A szereplők közt egyre többen jelennek meg a felső középosztálybeliek, a luxus illata is egyre gyakrabban járja át a sorokat, egybeszövődve a kísértéssel, s annak az örökké aktuálisnak maradó dilemmával, hogy az ember eladhatja-e magát a felhőtlen kényelemért?

Természetesen, a fentebb felvetett kérdések egyikét sem kívánom megválaszolni, mint ahogy nem teszi ezt maga a szerző sem; inkább a rajtuk való elmélkedésre kap meghívást a Kedves Olvasó, aki bekapcsolódik a főszereplő egy évtizedének életeseményeibe. Nagy belső kalandot ígérhetek mindazoknak, akik készek erre az útra, nyitott szívvel és elmével!

Pató Selam
Kisebbségekért-díjas
újságíró, író, műfordító

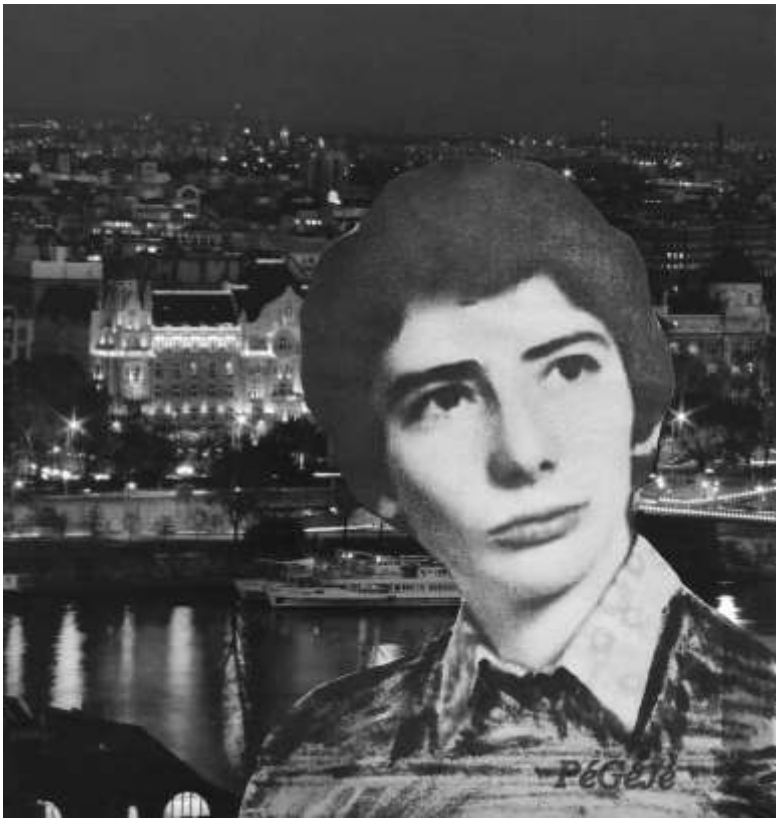

1. ábra GABI, ÖNARCKÉP 1980.

(Montázs: P.G.J.)

IDŐTLENÜL

Tegnap - pontban éjfélkor - átlépett
az idő küszöbén. Aligha előre megfontoltan.
Csak úgy ötletszerűen, amit azonnal meg is bánt.
De nem volt visszaút. A küszöb eltűnt. Mintha ott sem lett
volna soha, mintha csak álmodta volna, hogy volt ott az a küszöb,
amit ő meggondolatlanul - természetét ezúttal sem hazudtolva meg -
könnyed eleganciával átlépett. Odaát nem volt semmi csak egy töredezett
lépcsősor - korlát nélkül - s a grafitszürke lépcsőfokok belevesztek az irdatlan
magasságú palaszürke, csillagtalan mennybolto-zat végtelenébe. Könnyelműségéért -, miként azt
visszatérő rendszerességgel szokta-volt tenni - ezúttal is (már-már mazochista élvezettel) falba verte volna a fejét,
- ha van a közelben. De fal nem volt. Mint mondottam, semmi
látható, semmi megfogható nem volt az idő küszöbén túl,
csak a már említett lépcsősor. No és: ***Ő****. Ő is ott volt.*
- ***az időtlenségben*** *- ahonnét* ***a szerelem***
egykor kiszakította. (P.G. J.)

I. A TRAGÉDIÁK ÉVEI: 1980-1990

Ököljog
Egy szerelem margójára
Klára nélkül

Már gyermekként tudtam, hogy semmit nem akarok kihagyni, hozzon bármit is az élet, én tárt karokkal, nyitott szívvel fogadom. Akkor is, ha a többség és az átlag szerint ez félelmetesen vakmerő életfilozófia.

Így éltem a Múltban, így élek az ITT és MOST-ban és így akarok a Jövőben is élni.

De ne szaladjunk ennyire előre…

Az ITT és MOST-tól még pontosan 32 esztendőre vagyunk:

1980–ban.

„Az utolsó görögországi esténken egy távirat érkezett Magyarországról, mely tragédiák sorozatát indította el az életemben.”

... Klárával a hajnali géppel hazautaztunk. Berki Kálmán temetésére.

A kövesdi református (Homok-dombi) temető sebtében frissen vakolt ravatalozója 1980. au-

gusztus utolsó szombatján zsúfolásig megtelt gyászolókkal. A falu minden lakója eljött – talán csak az ágyhoz kötött betegek nem. Jöttek Újvárosból, a megyétől, sőt két kormányhivatalnok is leutazott a fővárosból Kálmán bácsi temetésére.

Egyikük Bernáth Ferenc volt, akit 6 éve neveztek ki a Művelődésügyi Minisztérium egyik osztályvezető helyettesének és – számomra egyáltalán nem meglepő módon – gyors karriert futott be: hat év alatt az államtitkárságig vitte.

A Bakony Vendéglőben vacsoráztunk. A másik minisztériumi pasas hatvan körüli, – cseppet sem „elvtársas", finom úriember.

Ahogy asztalhoz ültünk, azonnal elkezd udvarolni Klárának.

Nem tolakodóan, de határozottan.

– Klárika, ön feketében is egy Tündérkirálynő benyomását kelti!

Ferenc jólelkűen nevetett. – Géza bátyámnak, elmondása szerint, egy szegedi boszorkány jutott. Bár én a professzorasszonyt inkább gondolnám valami szláv istennőnek… Ladának, mondjuk.

Dr. Erdőháti Géza kuncogva ingatta a fejét. – Elfogult vagy Ferikém, de nálad érthető ez az elfogultság. Az én Esztévem szellemi tudományos világa, magas fokú intelligenciája, s talán hiánytalan műveltsége mindig, minden korban

rajongókká bűvölte s bűvöli a magadfajta naiv és romantikus lelkű ifjoncokat. S ha külsőségeit tekintve Esztévem nem lehetne Lada, a szépség és szerelem orosz istennője, még Laga, a hideg vizek, források istennője bizonyosan Ő… – Aki ezüstös palotában lakik, amelyen a föld összes vize átfolyik – tettem hozzá, kiegészítve Laga istennő lexikális adatait, miközben magam is cigarettára gyújtottam a többiekkel. Maggi és Rapszék (Anna és Ágoston bácsi) tartoztak még az asztaltársasághoz. A vak véletlen (amiből szerintem látó sincs, de mindegy) hozta úgy, hogy éppen Maggi és Klára közé kerültem, ami egyrészt igen kellemes volt, másrészt viszont ez által éppen Annával és Ferenccel kellett szembeülnöm, akik – egyforma indíttatásból ugyan, bár messze nem egyforma hevességgel – végig fixíroztak. Attól, hogy nagyon is jól ismertem őket, csak még jobban zavarban éreztem magam és irultampirultam, mint valami elsőbálos leányzó. Elsősorban persze Anna szemtelen és kacér pillantásai késztettek pirulásra, de Ferenc visszafogottságában is vonzóan szexis somolygása sem hagyott kétségeket afelől, hogy mire gondolhat…

– Esztév, mily bűbájos név – jegyezte meg Anna két slukk között.

Géza úr persze azonnal szolgált magyarázattal:

– A feleségem két keresztnevének összevonásából magam alkottam, még hajdan, jegyességünk idején. – Láthatóan büszke volt a művére, s én azt gondoltam, teljes joggal az is lehet. Bár nem árulta el a két keresztnevet, én Eszterre és Évára tippeltem magamban… Azt hiszem arra várt, hogy kitaláljuk. Egyféle játékossággal nézett körbe. Anna, két mély szippantás után, némi gonoszkodó élvezettel azonban gyorsan véget vetett a szomorú hangulatot oldani képes játéknak.
– Eszter és Éva. Evidens.
– Már akinek – mondtam meggondolatlanul. Majd, egy lélegzetvételnyi szünet után, még hozzátettem: – Szerintem zseniálisan ötletes.
– Mint mindaz, ami nőből van alkotva, ugye erre gondolsz Angyalom?

Szívem szerint jól bokán rúgtam volna ezer wattos mosolyú „édesAnnámat" a szándékos és félreérthetetlenül kötekedésnek szánt megjegyzéséért, de attól tartottam, hogy esetleg a balján ülő férje vagy a jobbján ülő Ferenc bokáját találja el az ezüstcsatos amerikai cipőm hegyes orra… No, és Maggi is nyugtató gyöngédséggel szorította meg az asztalon idegesen megránduló kézfejemet.

A pincér – Árki Laci – kiosztotta az étlapokat, felvette az ételrendelést és mielőtt távozott volna, egy finom mozdulattal a fülemhez hajolt és

belesúgta: – Gratula Gábriel. Látom sikerült már becserkészned erdeink legszebb szarvasünőjét.

Nem lehetett számomra kétséges, hogy Laci az erdésznőre célzott.

– Hülye! – sziszegtem oda neki, miközben próbáltam szélesen vigyorogni is hozzá, de nyílván kevés sikerrel, mert Klára aggódva tette kezét a karomra és megkérdezte:

– Baj van, szívem? Mit mondott a pincér?

Összeszorítottam a fogaimat, hogy elfojtsam legnagyobb zavaromat leplezendő vigyoraim egyikét. Megráztam a fejem, majd nyilvánvalóan félrevezetés céljából komoly érdeklődést kezdtem tanúsítani az étlap iránt, bár őszintén szólva cseppet sem voltam éhes.

– Csak azt mondta, halat ne válasszunk. Nem friss.

Kegyes hazugság volt.

Klára megnyugodott.

Miután egy másik pincér kihozta az előzőleg már leadott italrendelést, Géza úr feltartja a borospoharát, és kijelenti: – A társaság gyönyörű hölgyeire!

Mindannyian mosolyogtunk és fenékig ürítettük a poharainkat.

... Hatkor csörgött az óra. Azonnal felébredtem és elhallgattattam, de olyan fáradtnak és törődöttnek éreztem magam, mint akin egész éjjel fát hasogattak. Eltartott néhány percig, amíg rá tudtam venni magamat, hogy kibújjak az ágyból?! Gyorsan lezuhanyoztam, aztán ittam egy kupica házi pálinkát, ami olyan goromba volt, hogy rögtön felébredtem tőle.

Bementem Klárához.

– Azt hittem be sem jössz elköszönni – bújt hozzám, amikor lehajoltam és megcsókoltam. – Remek aromája van ennek a kisüstinek, de azért vigyázz, nehogy rálehelj a rózsáidra, mert mind berúgna…?! S ha lehet, az új elnök közelébe se menj,… az a pletyka járja róla, hogy csak a bort tartja emberi fogyasztásra alkalmasnak.

– Hallottam – mondtam vigyorogva, s néhány percre leültem az ágy szélére. Leplezetlen vágyakozással futott végig szemem Klára karcsú, kívánatos testén.

– Hánykor kezdődik az elnökségi ülés?

– Nyolckor. De előtte még kimegyünk Maggival a Kopasz dűlői újerdőbe. Bazsoki azt is ki akarja vágatni a szőlőtelepítéshez…

– Őrült ez az ember…?! Hisz épp csak megerősödött az az ültetvény, s annyira kellene az utánpótlás itt a Bakony-alján…?!

– Kellene… tudom, szívem. De most Bazsoki itt az isten. Azt suttogják az emberek, hogy több száz hektáron akar szőlőt telepíteni itt a környéken. De nincs még százhektárnyi szabad kapacitás sem hozzá…
– Ne engedjétek, Gabikám!
– Kik? Kik ne engedjük, szívem? Jószerivel magamra maradtam a régi vezetőségből. Az öregek nyugdíjba mentek, a fiatalok elhúzták a csíkot, mikor Bazsoki bejelentette, hogy fuzionálni szándékozik a M.-i Állami Gazdasággal…, ahol az öccse az igazgató…
– Hallottam… Én a Pulóver üzletemben előbb tudok meg mindent, mint ti bent az irodában…
– Terka néni a takarítónő, mint Falurádió… – nevettem el magam, de ugyanakkor éreztem valami fémes, kellemetlen ízt a számban ettől a nevetéstől. Nem volt nevetni valóan vicces az IGAZSÁG. El is tereltem volna könnyedebb témára a beszélgetést – ha lehetséges lett volna…
– Hogy aludtál Életem?
– Jól. Köszönöm. És te?
– Ne is kérdezd. Pocsék éjszakám volt, s van már napok óta… Lehetetlennél lehetetlenebb dolgokat álmodok össze-vissza, s mindig úgy ébredek, mint akit húsdarálón ledaráltak, s most készülnek megfűszerezni…

– Bazsoki miatt van, de hidd el, jobb, ha beszélsz róla velem, mintha egyedül, magadban rágódsz a gondjaidon.
– Lehet, hogy igazad van, Klára – bólintottam, aztán ránéztem a karórámra: Háromnegyed hét. Mennem kell, szívem. Bent leszel ma az üzletben?
– Nem. Néhány pulcsit és egy rugdalózót kell befejeznem, amiért este jönnek F.-ből. De Ilonka azért kinyit, mert mindig jönnek vevők. Nagyszerű teremtés a nővéred, tudod?
– Persze. Hiszen a tesóm?! – vigyorogtam.

Ragyogó szemmel nézett rám: őszinte, mély és rendíthetetlen szeretet áradt kedves tekintetéből.
– Te bolondos, te?! – nevetett rám. Kinyújtotta a kezét és megérintette az arcomat – ujjai hegyében ott lüktettek az idegek.

Szerettem apró, kedves kezének finom simogató mozdulatait.

Éreztem, hogy végigfut testemen az elektromosság… Gyorsan felálltam.
– Nem, most igazán nincs idő ölelésre – dorgáltam magamat és kisiettem a szobából.

2. ábra STELLA (Rajz: P.G.J.)

3. ábra GERTI (Rajz: P.G.J.)

Orláthy Gertrúd elvált orosz férjétől, Bécsben vett lakást, még valamikor a tavasszal, de csak nyárvégén – ősz elején – hagyta el Indiát, amikor a gyerekek iskolába kezdtek járni. Kristóf bácsi és Ilonka néni viszont már a nyáron átmentek és elkezdték a Duna parti háromemeletes villát berendezni, – a földszintet saját részükre – és augusztus közepén oda is költöztek, szabályos és hatályos kitelepedési engedéllyel. Györgyi fiát, Botondot is vitték magukkal. Keresztfiamról tudni kell, hogy epilepsziás rohamai voltak, már születése óta… (Megkérdőjelezhetetlen tény, hogy miért született már eleve betegen…) Lujzika – Kristóf bácsi vénkisasszony húga –, Pécs mellett döntött, de hát nem maradt ő sem egyedül: Gyurkáéknál lakott és vezette a fiatalok háztartását, s mellette „pótnagyiként" pesztrálta a három kis ördögfiók Renner-lurkót.

Az ÉVSZAKOK másodkiadásából egy dedikált példányt személyesen vittem el Bécsbe a barátnőmnek, mikor Karinéktól elköszönni fölautóztam az osztrák fővárosba. Szeptember vége volt már, de ragyogó idővel, s talán a legemlékezetesebb Indián Nyárral…

A tengerentúli járat 11-kor indult. A kocsimat természetesen a reptéri parkolóban hagytam és taxival vitettem magam a Benedix-strasszéra. (Ahogy Budapesten is letettem az autót a főváros

határába érve és vagy taxiztam, vagy – ritkán – „tömegközlekedtem” …)

Egy hórihorgas inas-ruhás alak nyitott ajtót, – nem számítottam ilyesmire, – de nyomában föltűnt valaki más is… Stella volt, Gerti barátnője.

– Isten hozott, minálunk!

– Istennek más dolga van, Szépségem. Részint a Zsigulim hozott, másrészt taxi, amit egy mogorva „sógor” vezetett, akit a borravalóm sem tudott mosolyra fakasztani?!! – feleltem derűsen, mintha minden okom meg lett volna a vidámságra.

(Pedig nem volt: Klára sírva tiltakozott az autózás ellen, Maggi sem örült, s persze Kéti tombolt, mint a hurrikán szokott gyakorta Florida partjainál…, amiért Gertihez készültem – hát szó nélkül leléptem kora hajnalban, bár egy kis cédulát hagytam a nappali asztalán: „élezhetitek a bárdot, drágáim ☺”)

– Gerti itthon van?

– Igen. Az emeleti dolgozószobában megtalálod. Felmész a lépcsőn és a folyosón balra, az első ajtó.

– Kösz. Te nem jössz?

– De. Csak előbb befejezem a srácokkal a leckeírást. Nehezen megy nekik a német, nekem meg az anyanyelvem, hát vállaltam a tanításukat. Nincs is másik munkahelyem, főállásban csinálom.

– Ez azt jelenti, hogy Bécsbe költöztél?
– Azt. Sőt azt is, hogy ide a villába. Látod, akkora ez a ház, mint egy szálloda és hát Gerti ragaszkodott hozzá, hogy itt lakjam. Teljes ellátás, kényelem és megfizethetetlen luxus.
– Na, ja – vigyorogtam ádázul – egy bécsi Klinika professzornője megengedheti magának. De hogyhogy itthon van s nem a Klinikán?
– Most írja az ötödik nagydoktoriját.
– Aha…

Felmentem a lépcsőn, miközben futólag szemrevételeztem a pazarul berendezett luxusvillát. Orláthy Gertrúdnak volt pénze, de nemcsak azon múlt: az Orláthyak igen kifinomult ízléssel bírtak és ez meglátszott a legutolsó ajtó kilincsén is.

Gerti a könyvtárnak is beillő hatalmas dolgozószobában ült, láthatóan feje búbjáig munkájába temetkezve.
– Szia!
– Gabikám! Mi történt?
– Miért?
– Hát, hogy eljöttél?!... Mintha azt mondtad volna, hogy ne számítsak a látogatásaidra, hiába élek karnyújtásnyira majd tőled, mert rengeteg dolgod van, és egyébként sem rajongsz Bécsért?!
– Nem is – vágtam rá. – Viszont olyan hírtelen kellett hazautaznunk Görögből, hogy Karinéktól

el sem tudtunk búcsúzni akkor, s mivel ma repülnek haza… gondoltam egy merészet…
– Mindig tudtam, hogy egy bátor lovag vagy – Gerti nevetésében apró harangocskák csilingeltek, bár megközelítőleg sem olyan vidám dallamot, mint korábban…
– Hoztam neked valamit és szeretném látni az arcodat, amikor átveszed, illetve, amikor elolvasod az ajánlást.
– Csak nem a könyvedet?
– Csak igen… – vigyorogtam szerényen. Talán el is pirultam közben…
– Hol van? Add ide gyorsan! – ugrott fel a karosszékből.

Odaadtam.

– Ó, te drága! – Gerti a nyakamba csimpaszkodott és forrón belecsókolt a számba.
– Kösz, ez jólesett – mondtam, aztán így szóltam: – Nézd meg mit írtam bele.

Felütötte a könyv fedelét és hangosan felolvasta az egysoros ajánlást:
– „Az Egyetlennek, aki sokáig voltál, és az Egyetlennek, aki Örökké leszel”

A kökényszemekre könnyfátyol borult.
– Köszönöm… – suttogta és újra odalépett hozzám, s még egyszer megcsókolt. Könnyeit az ajkaink felitták.

Sokáig álltunk összeölelkezve, mozdulatlanul.

Aztán Gerti megkérdezte:

– Gabi,… miért nem lehet folytatni ezt a szép szerelmet?... Mondd meg, de őszintén…!

– Mert folytatni csak azt lehet, kedves, ami még tart. És a mi szép szerelmünk, te is tudod, befejezett tény. Tehát lehetetlen folytatni.

– És újrakezdeni? Arról mi a véleményed?

– Az újrakezdést mindkét félnek akarni kell, Gerti.

Barátnőm rám csodálkozott.

– Hiszen én akarom?!

– De én nem, Gerti. S hogy miért nem, azt megbeszéltük.

– Kegyetlen vagy, Gabi. Mindig is kegyetlen voltál.

– Nem, Gerti. Ez nem kegyetlenség. Egyszerűen őszinte vagyok. Szerettük egymást: szép és felejthetetlen éveket kaptunk egymástól, de azok az idők többé nem jönnek vissza: emlékké váltak, érted?

– Szavak, szavak…?! Van egy cigarettád? Nem tartok a dolgozószobámban, mert dobozszám szívnám munka közben.

Megkínáltam és Gerti hűvösen rágyújtott. Mióta csak ismertem, Gerti minden mozdulatából valami hűvösség áradt. Szép volt, sőt gyönyörű –

az embernek elállt tőle a lélegzete –, talán mert harminc éves korára is megőrzött magában és külsejében valami üdeséget, valami gyermeki bájt.
– Biztosan megint „halálosan” beleszerettél valakibe – mondta és visszaült az íróasztal mellé.
– Biztosan… – hagytam rá.
– Örülök, hogy legalább neked bejön mindig egy új szerelem a régi helyére. Kiválasztott vagy, az ÉGIEK kiválasztottja – enyhe gúny érződött a hangján. – Mintha csak időzítve lenne?! Nyílván egyformán vagy Vénusz és Fortuna kegyeltje?!
– Azonkívül Marsé is – nevettem.– Mert háború nélkül sohasem sikerült még lezárnom egyetlen szerelmet sem?!
– Igazán? És mégis mit vársz? Hiszen akkor zárod le a szerelmedet, amikor neked tetszik, nem érdekel, hogy az a másik mit érez?!
– Gerti, ugye most csak viccelsz? – kérdeztem elkomorodva.
Rám nézett.
– Szerinted?
– Most meg mi bajod lett? – kérdezte csodálkozó tekintettel.
– Ha tényleg tudni akarod, szívesen elmondom – feleltem, aztán határozott léptekkel odamentem hozzá és egészen belehajoltam az arcába: – Hát idefigyelj! Amennyiben én hibáztam, azt vállalom

is. Jó, te szerettél még, amikor szerelmes lettem Baranyi Erzsibe, de már elég felnőttek voltunk mind a ketten ahhoz, hogy érett ésszel gondoljuk át, mit teszünk, igaz? A szerelem Gerti, az nem átjáró ház. Nekem legalábbis nem az. Szépen, romantikusan fejeztük be, ezt te is tudod. Megbeszéltük, hogy ennyi volt, szép volt, de nincs tovább. Te akkor férjhez mentél. Éltél boldogan-e, vagy boldogtalanul… te választottad. Nekem is volt néhány felejthetetlenül gyönyörű évem Erzsivel. Aztán ő elhagyott, ahogy azt megjósoltad nekem jó előre. Persze, tudom.

Akkor is elhagyott volna, ha te nem jósolod meg. Ő is férjhez akart menni, mint te. Férjhez is ment. Azzal elvágta a szerelmünket és én ugyanúgy befejezettnek tekintettem, mint a kettőnk kapcsolatát, amikor te is férjhez mentél. Nőnek sorsa ez, ha ezt választja. És választhat mindig! De én nem választhatok, engem a szerelem választ, érted már? A halálos ellenségemnek sem kívántam azt a kínt, amit átéltem. Gondolatban minden éjszakán hozzád menekültem… Mindegy, ez sem fontos már, elmúlt ez is… Aztán Erzsi mégsem bírta az egoista professzor férje mellett… hazajött a Szu-ból, elvált, és ugyanazt kérte tőlem, amit most te is: folytassuk ott, ahol abbahagytuk. Csakhogy nem volt mit folytatni már. Nem és nem akarta megérteni… Ahogy most te

sem akarod megérteni… Szeretlek, szeretném, ha barátok maradnánk, Gerti, de ez minden, amit szeretnék. Ha úgy gondolod, hogy akkor inkább sose akarsz látni többé, megértem és ígérem, hogy sose látsz többé. Férjhez mentetek? Természetes, hisz, mint mondottam már, jól tudom: nőnek sorsa ez, és ha jól emlékszem, én egyikkőtöktől sem kértem, hogy ne tegye, igaz? Jogotok volt hozzá, kérő is akadt… s én esküszöm, szerettem volna, ha boldogan éltek azzal, akit férjül választottatok magatoknak, ha sikerül a házasságotok. Nem sikerült… Előfordult már másokkal is, sajnos. De ettől én még nem tudok változtatni az elveimen és az érzéseimen se tudok erőszakot tenni, érted? Amit egyszer lezártam, azt végérvényesen lezártnak tekintem. Még akkor is, ha ebbe időnként kis híján beledöglök. Mondom: kis híján… Mert, amint látod, itt vagyok, élek… Remélem elég világosan fogalmaztam!

Elhallgattam és néztem az arcát, amelyet nem éreztem ugyan idegennek – ahogy Líz esetében történt –, de éreztem azt is, hogy a barátságomon kívül többet adni nem tudnék neki, hiszen Maggiba vagyok már szerelmes.

– Szóval, aki férjhez megy „előled” – gúnyolódott leplezetlenül –, azzal te végeztél egy életre? Ezt akarod mondani, igaz?

– Aki „előlem” megy férjhez, az miért akarna visszatérni hozzám? – kérdeztem felegyenesedve, majd ellépve tőle, rágyújtottam. Őt is megkínálva, persze.
– Rosszul fejeztem ki magam… Ne haragudj.
– Valóban rosszul fejezted ki magad, de eszemben sincs haragudni. És kérlek, kedves… te se haragudj rám, amiért rád zúdítottam itt most mindent, azt is, amit nem is akartam… És hát, nem is ezért jöttem…
– Jól van, Gabikám. Talán igazad van… elismerem. Erzsi is, én is férjhez mentünk, és amikor nem sikerült a dolog, szívesen folytattuk volna veled a romantikázást..., de a hiúságod, vagy az elveid, vagy mit tudom én, minek nevezzem…, ezt nem engedik… Talán el is hiszem, hogy ez az oka. De akkor Kival miért folytattad mégis? Hiszen, ha nem tévedek, márpedig nem tévedek… ő is férjnél volt...?!

Na, igen. Ez igaz.

Csakhogy Kéti egy egészen más eset.

Hogy pontosan mitől és miért, azt én sem tudtam megfejteni…

– Kival nem fejeztük be, Gerti. Egyszerűen csak elmaradtunk egymástól. Elváltak az útjaink, négy év után. Nagyon messze kerültünk egymástól és én nem tartottam be azt az ígéretemet, hogy majd gyakran meglátogatom… Volt is lelkiisme-

ret furdalásom miatta, aztán annyi minden más kötött le, foglalt el, ennyi az egész. Férjhez ment, ez igaz. Aztán egy drámai eseménysor miatt az élete felborult, s nem tudott ott élni tovább… Újvárosba költözött, bizonyára nem minden érzelmi indíttatás nélkül… Viszont meg sem próbált kapcsolatot keresni velem. Érted? Alig harminc kilométerre élt tőlem, de én erről mit sem tudtam… Neki elég volt annyi, hogy a közelemben tudhatta magát… Érted? Egy véletlen volt, hogy a szüleibe botlottam a buszpályaudvaron, s tőlük tudtam meg mindent… Kati viselkedése annyira meghatott, hogy azt hittem, újra – vagy akkor először, igazán – beleszerettem… Most nagyon őszinte leszek, Gerti… Nem lett volna szabad. De honnét tudhattam volna, s ha tudom: kitérhettem volna-e…? Aligha hiszem. Akkor azt éreztem, ő az „igazi", de tévedtem. Megint tévedtem… Kati annyira féltékeny, hogy az már-már elviselhetetlen. A féltékenység pedig nem a legjobb összetartó erő, te is tudod… Minden kapcsolatot tönkretehet, a legnagyobb szerelmet is megöli előbb-utóbb…

– Őt sem szereted már, igaz?

– Szeretem. Csak nem szerelemmel. Mélyen szeretem, nem tudnám megbántani, soha. S nagyon jó a kapcsolatom a szüleivel, a kislánya pedig hihetetlen, mennyire ragaszkodik hozzám?!…

Nézd, Gerti… Akit én egyszer megszerettem, azt én örökké szeretem már. A halálomig, sőt azon is túl, egy új és másik Életben is. Nem tudom, hogy ez jó vagy rossz. Nálam a szeretet nem múlik el, hanem csak halmozódik, gyűlik a lelkemben…, de a szerelem önző, mint tudjuk… nem viseli el, hogy az ember a régi kedveseivel meghitt kapcsolatot tartson fenn… Tehát valamelyikről le kell szakadni… muszáj leszakadni… S az ember aligha a szerelmének int búcsút… Bár az is előfordul…

– Csak nem nálad, igaz? – mosolyodott el Gerti.

– Igaz… A szerelem az élet legszebb, legnagyobb ajándéka… S a magamfajta, rendhagyó érzelmi beállítottságú halandók számára pedig a legnagyobb csoda is. Persze… gyakran csapda is… Az ÉGIEK sakktábláján a kiválasztottak csak tehetetlen sakkfigurák, mindig. Királyok, királynők, huszárok, bástyák, futók, parasztok… Mindig, minden újjászületés után más és mások lehetnek… De sohasem lehet önálló döntésük… Ezt megtapasztaltam. Mégis, nem sok okom lehet panaszra, félre ne érts…

Elhallgattam. Ideje volt. Nem tudom mi ütött belém akkor, miért kellett annyit beszélnem, mint egy védőügyvédnek a bíróságon. Végtére is: Gerti nem elítélni kívánt, hanem szeretni.

Kopogtak. Stella lépett be.

– Zavarok? – nézett tétován hol egyikünkre, hol másikunkra.
– Hacsak a Szabad Európa Rádiót nem, de bennünket aztán aligha, szépségem?! – feleltem én, széles vigyorral. (Oké. Minden rendben, ha a humorod nem hagyott még el, nagy baj nem lehet veled, Füleském! – jegyezte meg vigasztalóan a bennem éppen csendesen figyelő „kisördögöm")
– Hozassak valamit inni? – kérdezte Stella, majd nem kevés célzatossággal még hozzáfűzte: – Teljesen kitikkadtatok már.
– Remek ötlet! – így Gerti.
Mire én rákontráztam:
– Az évezred legjobb ötlete! Egy korsó csapolt serital jólesne most!
– Csapolt sörrel nem szolgálhatunk, azt hiszem, de van Amstelünk. Piros címkés, te azt szereted, ha még jól emlékszem – mondta nevetve Stella.
– De hol vannak az „öregek"? – kérdeztem akkor, s tudom, végtelen gyengédséggel ejtettem ki az „öregek" szót. Mert tiszta szívemből imádtam a jó öreg dokit, meg Ilonka nénit, a feleségét is.
– Bocsáss meg, Gabikám. Látod, még nem is mondtam… Apukáék elutaztak tegnap gyógyfürdőzni Hessbe, s ölelnek téged, kérték adjam át.
– Átadtad. Kösz. Bár jó lett volna személyesen tőlük az az ölelés… Persze, nem hozzám van igazítva az órarendjük, megértem. Akkor ki fogja

felhozni nekem azt a finom Amstelt,… esetleg már önjáró itt még a serital is…?

Gerti kikapcsolta az írógépet, becsukta a mappáját és felállt.

– Menjünk le a földszinti nappaliba – javasolta. Aztán Stellához fordult: – A gyerekek?

– Uzsonnáztak, aztán a szokásos napirend szerint Karl elvitte a fiúkat a zongoraórára. Petrik, ahogy mindig, ellenkezett, Szerjozsa és Botond szó nélkül öltözött.

– Az apjukat nem hiányolják a fiúk? – kérdeztem lefelé menet a lépcsőn.

– Szinte naponta beszélnek telefonon… Kétszer egy hónapban pedig találkoznak is…

– A te fiaidról tudom, hogy művészi hajlamuk kitűnő hallással párosul…, de Botond hogy boldogul a zongorával? Az anyja szerint botfülű…

– Az anyja egy idióta! – felelte indulatosan Gerti.

A beszélgetés már a földszinti, – természetesen kiváló ízléssel és természetesen pazarul berendezett – nappaliban folytatódott. Az inas behozta a sörömet (ami kellően volt hideg és a pohár, naná, hogy kristályból csiszolt).

Gerti fehér bort ivott Stellával. Rajnai rizlinget, majdnem megbántam, hogy én is nem bort kértem… De nagyon szomjas voltam már, a bor meg könnyen a fejembe száll…, amit jobbnak láttam kivédeni… Ott és akkor. Igaz, már éhes is

voltam, akár egy falka szibériai farkas, de csaknem kérdezhettem meg, hogy, de hölgyeim, mégis önök nem szoknak ebédelni… Nem igen tűntek olyannak, akik gyakran falatoznának… De azért, hát… a vendég csak megéhezhetett reggel óta, nem…? Nem.

– Györgyi látogatja a kissrácot? – kérdeztem témánál, illetve személynél maradva.

– Nem. Jobb is. Amikor Apuka a múlt héten elvitte hozzá Botondot, éppen megint rossz volt az időzítés, ahogy mindig rossz… A tisztelt sógornőm hullarészeg volt. Meg sem ismerte a fiát. Henrik már kétszer jött át hozzá. Úgy tűnik, magukhoz vennék Diával, de Apuka hallani sem akar erről. Ők nevelték…

– Érthető – bólintottam. – De Györgyi miért nem tud még most sem normálisan élni? Férje van, már a harmadik, ha jól számolom… és ott vannak neki az ikerlányok is…

Gerti megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. De ne tőlem kérdezd, miért tesz bármit is a hülye liba. Tegnap is idetelefonált, hogy ne engedjük Henriket a gyerekhez. Miért ne engednénk? Hisz az apja!

– Botond beszél az anyjáról?

– Keveset. Inkább csak kérdez… Ugye meggyógyul az anyukám, Papi? Az ember szíve összefacsarodik…

– Meg kéne próbálni rábeszélni egy elvonókúrára. Talán még rendbe jöhetne…
– Beszéld rá. Neked talán sikerül. Engem kinevetett. Pedig elintéztem már a helyet is itt egy Terápiás Klinikán.
– Nekifutottam már párszor, elhihetitek… Aztán feladtam. Van éppen elég elfoglaltságom Renner kisasszony nélkül is.
– És hát a szerelem is rengeteg időt igényel, ugye Gabikám? – küldött felém egy kedves kacsintást Stella, mire én visszahunyorogtam, jobb híján… Mert kacsintani nem tanultam meg azóta sem…
– Ühüm… Amúgy Bandiról van valami híretek? Másfél éve Alaszkából küldött egy lapot, azóta semmi.
– Onnét írt nekünk is utoljára – felelte Gerti. – Sohasem fog megállapodni a bátyám. Ő egy világpolgár.

Ezzel magam is a legteljesebb mértékben egyetértettem. Kiittam a maradék sörömet és felálltam.
– Akkor én mennék is most. Hosszú az út…
– Csak nem akarsz visszamenni még ma, Gabika?– nézett rám meglepetten Stella.
– De igen – feleltem.
– Trudi? Tényleg nem marad itt?
– Hallottad…
– De hát miért nem?

– Biztosan várja a szerelme, Stellám. – Gerti hangjában nem volt bántó él, sem szemernyi gúny, mégis összerándult a gyomrom. De olyan erővel, hogy majdnem kibillentem az egyensúlyomból is. Leültem.
– Rosszul vagy? – Stella aggódva állt fel és hozzám lépett. – Istenem, halálosan sápadt vagy. Gerti,... nézd már…

Gerti is felállt, odajött és kezét a homlokomra tette.
– Láz. Szerelmi láz. Nem kell aggódni, nála hamar elmúlik…

Elkaptam barátnőm kezét, belecsókoltam a tenyerébe és felpattantam. Valami nagyon vicceset szerettem volna mondani búcsúzóul, de ezúttal képtelen voltam akárcsak egy gyönge tréfás mondatot is elereszteni…

A tragédia már megtörtént, s én a zsigereimben megéreztem akkor.

4. ábra Keczely Gabriella: ELŐÉRZET

Papp Erzsébet

Lá-Dó-Mi-Lá-Szó-Fá-Mi-Ré

A csitári hegyek alatt -
Kutyák húznak egy nagy halat
Az álom meg kettészakad
Hátán úszik, hanyatt halad
- régen leesett a hó.

Azt hallottam, kisangyalom -
Szédült fákon ragyog nagyon
Napsugárrá csordult vagyon
Koldus ül egy hideg padon
- véled esett el a ló.

Kitörted a kezedet,
Mivel ölelsz engemet?

Így hát kedves kisangyalom -
Darál a perc, önző malom
Bogot csomóz egy madzagon
Időt fűz rá némán, vakon
- nem lehetek a tied.

Halálosan fáradt és kimerült lettem, mire éjfél körül Kövesd határába értem.

A falu békés volt, csendesnek és nyugodtnak tűnt, csak egy-egy álmából felriadt kutya hallatta a hangját néha, azt is röviden.

A szedresi ház ablakai sötéten hallgattak, s mikor kiszálltam kaput nyitni, valami hideg és kellemetlen borzongás futott végig rajtam, amit nem indokolt az igencsak enyhe kora őszi éjszaka, kivált, hogy az ingemre könnyű ballondzsekit is húztam induláskor…

Mikor a kocsi feljárón megálltam, csak akkor vettem észre, hogy a Kisházban még ég a villany. Nocsak – dünnyögtem – az Öreg még nem alszik…? De időm sem lehetett tovább gondolni az okát, mert kivágódott az ajtó, s Péter bácsi öles léptekkel tartott felém.

– Csakhogy épségben hazajött, Gabika! Nagy baj történt…!

Megfordult velem a Világmindenség!

– Klára… – nyöszörögtem – Klára… Istenem, mi történt…

– Nem, nem vele – sietett megnyugtatni az öreg Péter, – Az erdészasszonnyal… Én erről a gyalázatról nem is tudok még beszélni sem, menjen az Újvárosi Kórházba Gabika, ott van Klárikánk az asszonyka mellett…

– Péter bácsi, mi történt? Mondjon már legalább valamit, mert rögtön megőrülök!

… Így tudtam meg. Az öreg Péter szaggatott, zokogástól el-elfúló hangján hallottam először a szörnyű esetről.

De ma sem – jóval később sem –, évtizedek távlatából sem vagyok képes indulat nélkül és a tomboló bosszúvágyat kiiktatva az idegeimből felidézni az akkori tragédiát…

Bazsoki Ignác aljas indokkal kihasználva a távollétemet: megerőszakolta Pálmay Nándornét, akire régóta fente már a fogát. Nem is titkolta. Nekem többször gúnyosan a képembe is vágta – szigorúan négyszemközt, persze! – hogy szívesen megmutatná a szépasszonynak, milyen egy igazi férfi ölelése… (Kövesden azt is tudták rólam, ha a szomszéd faluba mentem, vagy bármelyik tanyára látogattam ki) – hát még azt, hogy Bécsbe autóztam, azt ne tudták volna…????

… Miért nem Újvárosba mentem akkor a Kórházba Maggihoz, miért hajtottam őrült és gyilkos indulattal azon a végzetes éjszakán Bazsoki házához...?

Erre ma sem tudnék elfogadható magyarázatot adni.

Meg aztán nincs is rá elfogadható magyarázat, azt gondolom.

… Megálltam Bazsoki Ignác háza előtt és rátenyereltem a dudára…

MINTHA légiriadós sziréna hangja tépte volna fel azt a szeptember végi csöndes éjszakát Kövesden: több tucat ablakban gyulladt fény…

Kijött Bazsoki, alsógatyában, meztelen felsőtesttel, göndör szőrös mellén izzadságcseppek fénylettek… Ez volt akkor az utolsó, amit még tisztán láttam…

Feltépte a kocsim ajtaját, kikapott a volán mellől, mint egy napos libát és rám ordított, hogy mit akarok itt, s mit képzelek, takarodjak haza a vénkisasszony szoknyája mellé, ott a helyem, s ne üssem a taknyos orromat felnőtt férfiak dolgába.

És én akkor még meg sem szólaltam!

De hát a nagy Bazsoki pontosan tudta, hogy mit akarok ott?!

Úgy mentem fejjel a behemót férfi gyomrába, hogy elszédültem az ütközéstől, aztán már öklöztem is, ahogy erőmből tellett. A gyomorszáját eltalálhattam rendesen, mert kicsit meggörnyedt – erre is emlékszem…

AZTÁN már csak az rémlik, hogy úgy vágott a betonkerítésnek, mint éjjeliőr a taknyát, s én ugyanúgy kenődtem is el… Mintha a kerítés

tövébe ültetett őszirózsák illata még megcsapta volna az orrom szag-érzőkelőjét,… de lehet az is, hogy egy korábbi életem dezsavűje futott át a tudatomon: virágoskertben fekszem, a legszebb várkisasszony ölében…

5. ábra Keczely Gabriella: SZIMBIÓZIS

Hortobágyi Gina

Amit tőled kaptam

Lehullott a vörös rózsa szirma,
elhamvadt viruló reményem,
csak a tüske-marta seb maradt,
remegve fájó szívemben.

Kietlen, borongós őszidő,
csend borult a kopár faágra,
fénytelen tejszínű köd honol,
halotti leplet von a tájra.

Lelkemre is rátelepszik,
oly sivár kietlen magányom,
csak egy könnycsepp fénylik
arcomon, s a Tőled kapott,
hervadt rózsaszálon.

… Vagy a permetező eső mosta le képemről a vért, vagy tényleg a saját kutyám nyalta le, aki a nyitva hagyott kapun könnyen kiszökött. S valamiféle ősi ösztöntől vezérelve eredhetett a nyomomba… Ájult és vérző testem körülbelül (de utólag hozzávetőlegesen ki is számolva) jó fél órát hevert az őszirózsák között a betonkerítés tövében… Az időközben eleredt langyos esőtől már egy tenyérnyi száraz folt sem volt a ruhámon, amikor Csipesz rám bukkant… Hűséges ebem felváltva vonyított és nyalta a képemet…

Mikor magamhoz tértem, szédültem, de fájdalmat nem éreztem. Próbáltam feltápászkodni, de mint a kiszolgált colostok úgy csuklottam összsze minden próbálkozáskor.

Bazsoki nem jött ki. A feleségét, Ildikót meg nyílván nem engedte ki, hogy megnézze, mi lehet velem, – de tudhatták, hogy nem mentem el, hisz a kocsim az utcai lámpaoszlop alatt állt és tisztán kivehető volt a fényben…

Négykézláb araszolva jutottam el az autómig – még azonmód nyitva volt az ajtaja, ahogy az a vadbarom feltépte –, irtózatos erőfeszítés árán föltornásztam magam a volánhoz… Csipesz addigra már az anyósülésen nyüszített… Megsimo-

gattam: – Nyugi, kislány, nincs semmi baj. Túléljük… és vandettát állunk a sérelmeken…

Viszonylag simán kijutottunk a főútra, aztán már csak a gázt kellett nyomni a kihalt 81-esen… Nyomtam is én rendesen. Sok-sok éves megfontolt, higgadt és ráérős vezetési stílusom után, első gyorshajtásomat követtem el akkor… Mintha attól féltem volna, hogy a Megyei Kórház – ami a főút végén volt – az éj leple alatt elhagyja Magyarországot…

A homlokom fölött, valahol felrepedhetett a fejbőröm, mert útközben előbb csak szivárogni, majd folydogálni kezdett belőle a vér… Hiába törölgettem, minduntalan belefolyt a jobbik szemembe…

Gondoltam, leállok valahol és beragasztom a sebet… Kormányt jobbra… éppen csak… és… egy hatalmas csattanást hallottam…

A hely már foglalt volt, ahova parkolni akartam. Egy derék, ötven-hatvan éves jegenye állt ott délcegen…

Gyönyörű éj kék, gondosan karbantartott és ápolt Zsigulim a másodperc törtrésze alatt varázsolódott át „harmonikává”… Ám előtte, a kinyílt (alighanem rosszul is becsukott) ajtón, én úgy röpültem ki belőle, mint a kilőtt puskagolyó és landoltam egy olyan csúnya nyekkenéssel az út-

testen, mint az a béka, akit a felháborodott asszonyszemélyek – félórányi hiábavaló csókolgatás után – földhöz csapni méltóztatnak irtózatos haragjukban…

Valaki megtalált, beszállított a Megyei Kórházba (ahová a megérkezést távolról sem úgy képzeltem el, ahogy végül megesett…)

Hét és fél napon át tartó önkívület után, – mint aki hosszú álomból ébred – visszatértem a kómából, s úgy bámultam bele ártatlan csodálkozással a fölém hajoló fehérköpenyes hölgy pufi arcocskájába, hogy az majdnem be is ájult mellém az intenzív kórterem ágyába.

Ám, mielőtt valóban rám zuhant volna ijedtében, hát úgy elkezdett visítani, mint az az újévi malac, amelyik megtudja magáról, hogy pár perc múlva citrommal a szájában fogják föltálalni…!

– Segíííííííííííííííítség!...

– Adjunktusúúúúúúúúúúúúúúúúr

Ennyit a drámai történés kacagtatóan humoros oldaláról – második felvonásban.

A Bazsokival történt botránynak híre szaladt nemcsak Kövesden, hanem a környékbeli falvakban is. A verekedésről az emberek persze különbözőképpen alkottak véleményt, ki-ki vérmérséklete szerint. Ahogy később – ismerőseim elmondásaiból kiderült – volt, aki toleranciájának határait is feszegetve próbált megvédeni, s kiállni mellettem. Akár ismeretlenül, vagy csak felszínes ismeretség alapján, azzal a hivatkozással, hogy „Az ERŐSZAK erőszakot szül. Ami skandalumokhoz vezet, s előbb-utóbb teljes anarchiába torkollik, aminek beláthatatlan következményei az emberiség fennállása óta bizony történelmileg bizonyítottak, – ám az EMBER mégsem tűrheti buta birkaként a rajtaesett megalázó erőszakot, hisz még az oktalan állat is fellázad néha, ha bántják..."

Akik közelről ismertek, szerettek, vagy csak tiszteltek, gondolkodás nélkül kijelentették, hogy bátran cselekedtem akkor, amikor nekimentem annak a cégéres gazembernek, aki minden téren visszaélt a hatalmával, mióta TSZ elnök lett. „Nagytermészete" miatt pedig se lány, se asszony tőle biztonságban nem lehetett… A Valent Gabi lám, mégis felvállalta a harcot, bár az erőviszonyok előre sejttették a küzdelem kimenetelét… Néhány asszony (akikről nyílt titok volt már, hogy bántalmazza a férjük) az eset után napokig

tűntetett Bazsoki Ignác házánál, míg én a Lét és Nemlét határán kómában feküdtem a megyei Kórház intenzív osztályán…

Voltak persze, akik élesen bírálták „lovagi hősiességemet”…

– Megvan annak a törvényes rendje-módja hogyan kell eljárni ilyen esetekben. Föl kell jelenteni a gazembereket. Az önbíráskodás nem vezet jóra. Most mit ért el vele? Talán az életével fizet…

Sokan pedig azért fanyalogtak, mert sejtették (tudták is), hogy nem a kegyetlen erőszak miatti felháborodás adott erőt és vakmerőséget a – valóban! – át nem gondolt, akár az öngyilkossággal is felérő tettemhez, hanem az erdésznő iránti, nyíltan felvállalt vonzalmam. Szemtől-szemben nem akadt „vetélytársam” , de tudtam, hogy a szép és egyedül élő elvált asszonyra Kövesd határain túl is fente a fogát (s egyebét) pár férfiember… S nem bánták volna, ha kiiktatódom… akármilyen úton–módon… De főként állt ez Bazsokin kívül Völgyi elvtársra, Kakas-Kecskés Palira… s tudnék még neveket mondani…

De minek.

Ha Berki élt volna még, ő vagy lelövi, vagy kiheréli Bazsokit.

Hivatalból viszont senki sem lépett: nem tett feljelentést, – én sem –, mikor felgyógyultam, sem. És később sem. Soha.

Megúszta.

Pártfegyelmit sem kapott, talán csak néhány ejnye-bejnyét a tisztességéből teljesen ki nem kopott feletteseitől…

Igaz: a felesége elvált tőle, de év se telt el s pesti csajt hozott a hajdani Orláthy-villából Bazsoki kastéllyá avanzsált (átépített) falak közé.

A F.-i Hírlapban persze megjelent egy elítélő, kemény cikk az esetről, nevek nélkül, naná! – s még pár hétig elsőszámú beszédtéma is lehetett Kövesden, s a környéken, pár helyen…

Aztán hamvába hullt az érdekessége, mint minden másnak szokott, ami a „kívülállókat" hajszálnyit sem érintette.

Szeretteim életében viszont feszült várakozással és aggódással teli napok, majd a teljes felépülésemig hetek, hónapok és évek következtek.

Pálmay Nándorné (Waclaw Margit) az erdésznő – Maggi, – ahogy én becéztem –, az eset után természetesen nem maradhatott tovább Kövesden, s a kislányával együtt hazaköltözött a szüleihez Brnóba.

Mielőtt elutazott, kijött hozzánk a Szedresre elbúcsúzni…

Enyhe novemberi délután volt: a völgyekben pára, a dombtetőkön gyenge napsütés.

Elbeszélgettünk erről-arról, de a drámai eseményekről egyetlen szó sem hagyta el az ajkunkat, bár, előzőleg – mikor megbeszéltük mi és miért történhetett úgy, és ahogy megtörtént – nem tettünk fogadalmat arra, hogy sohasem emlegetjük föl többé. Egyszerűen az „iszonyat" bennünk olyan átszakíthatatlan gátat emelt, amire sem a korábbi életünkben, sem később – az elkövetkező éveinkben – nem volt példa, és a „túléléshez" a némaságot, a történtek „agyonhallgatását" találtuk ki. S persze nem csak Maggival… Klárával is.

Később, – már kifogyva az egyszerű, hétköznapi témákból – szótlanul ültünk egymás mellett. Az elválás – a talán ÖRÖKRE elszakadás gondolata bennem valósággal fizikai fájdalmat okozott, – ami bizonyára kiült egyébként is sápadt arcomra, mert Maggi aggódó hangon megkérdezte:

– Gabikám, rosszul vagy?

– Nem… dehogy… Semmi baj, Kedves… Csak fáj… Fáj az elválás, tudod…
– Tudom, hogyne tudnám – felelte –, hisz nekem éppúgy fáj. De nem maradsz egyedül kicsi bogaram, mert itt lesz veled Klára, az áldott jó Klára, aki végtelen szeretetével és önzetlenségével pótolni tudja a hiányomat, meglásd…
– Klára… – motyogtam – Klára az én lelkemben egy fénylő sorompó, melynek ragyogása már-már földöntúli… Egy sorompó, amelyet az álmok és valóság határára emeltek az Égiek… és nekem sohasem lenne bátorságom átlépni ezen a fénysorompón. Nem, nem gyávaságból Maggi… Őt akarom megkímélni, megóvni olyan tisztának és ártatlannak megőrizni…, hogy egyszer majd ezzel az ártatlan hitével lelhessen örök békét és nyugodalmat… Mert közelebb az óra, mintsem azt akár rémálmaink is hozzák…
– Tudom, hogy Szedres lebontásának a híre megviselte őt, tudom Gabikám, de Klára erős, túléli, ha most szenved is még miatta… Mindnyájan csak eszközök vagyunk az ÉGI HATALMASSÁGOK kezében, lásd kedvesem…
– Maggi, én nem akarok „eszköz” lenni!
– Te nem is vagy az, te „kiválasztott” vagy és nincs félnivalód.

Elhittem?

Bizonyára, igen.

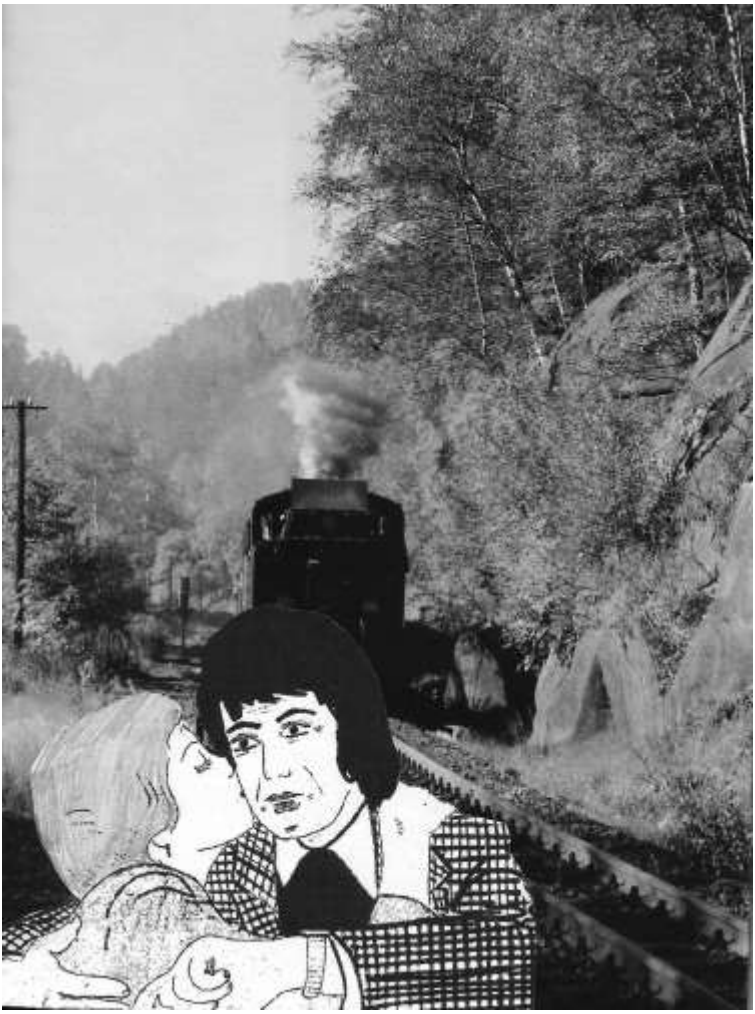

6. ábra Búcsú Maggitól (Montázs: P.G.J.)

Tóth-Hekkel Arany

Vándorröptű érintés

Sorsmedremben vágyak méhe kitárul
Folyandáros virágeső reám hull
Zúzott tükrön szerelmesek képmása
Reá fagyva ifjú énük mosolya

Szemfátylon élénkülő töredékek
Lepkekergetős feszült véredények
E tűztarajas lét perzselő lángja
Átsüt a mába, s befészkel imámba

Enyhülő kéje már másképp csal lépre
Árvult kolduskénti esedezek érte...
Szerelemidő! Lelkem kíntornása...

Lámpaoltós, gyertyafúvós gyöngyfüzér
Könnyekből görgettél sorsutat elém
Vándorröptű érintés, buja ábránd!

Az állomás peronján Maggi odatartotta nekem az arcát, úgy éreztem közönséges utazásra szóló búcsú – vagy csak a barátaink előtt tűntette fel annak…? Mikor lassan megindult a vonat, olyan iszonyúan szomorú volt szerelmem sápadt, kicsi arca az üveg mögött, mintha lidérces álom rétegei rakódtak volna rá a kövesdi évek alatt…

És később se, Klára csókjai, simogatásai közepette se hagyott el ez az érzés. Végtelenül magányosnak éreztem magam a hatalmas házban. Ténferegtem a szobákban, Maggi illatát kerestem a kereveten, a kedvenc karosszékén… Bámultam a fényképét és hagytam, hogy a könnyeim mély csatornát marjanak a lelkembe.

Mert befelé sírtam.

Mikor Klára elaludt mellettem, én átmentem a szobámba és hajnalig álmatlanul forgolódtam az ágyamban: minduntalan Maggi arcát láttam magam előtt, ahogy ott állt a vonat ablakában, és úgy rémlett, ugyanazt mondta a tekintete, mint amit az előző este a szája: „ …de nem maradsz egyedül kicsi bogaram, mert itt lesz veled Klára, aki végtelen szeretetével és önzetlenségével pótolja a hiányomat, meglásd!”

Tévedtél Maggi!

Tévedtünk mind a ketten.

Megfizettél a tévedésedért, de megadtam én is az árat – a legdrágábbat kérte a Sorsunk: alig szárba szökkenő szép szerelmünket…?!

Mondják, a baj nem jár egyedül.

Mennyire igaz!

És a legdühítőbb benne, hogy még csak nem is párosával, de mindjárt falkában rohanja meg az embert?!

Komolyan rám járt a rúd akkoriban, de azért nem estem kétségbe és depressziós se lettem, bár ami igaz, igaz: gyakrabban fordultam vigasztalásért a vodkásüveghez, – mint amikor minden oké volt körülöttem. Természetesen csak suttyomban, stiklibe puszilgattam az üveg száját, mert Klára nem engedte, hogy alkoholba fojtsam a bajokat.

S neki volt igaza.

Kéti sűrűn kijárt a Szedresre, amíg kint laktunk még. Szinte naponta jött és már-már elviselhetetlenül féltékenykedett, Maggi távozása után. Mindenkivel összehozott, a kiskertajtó nyikorgásával is, de különösen Bercze Anna látogatásai borították ki… Anna ugyanis gyakran jött. Az idejéből kitellett… Vagy még inkább az lehetett, hogy valahol a lelke mélyén ő is megérezte az újabb tragédiák előszelét…

Bár Anna elől Kéti igyekezett eltitkolni a féltékenységét, – mindig kedves volt hozzá –,

csak engem szekált folyton, ha kettesben, vagy akár hármasban voltunk. (Egy ideje már Klára előtt sem türtőztette magát?!)

Ráhagytam. Még mulattam is rajta. Hisz Annával nem voltunk szeretők (vagy régóta – az első perctől – többek voltunk már, mint szeretők, de ezt talán csak Klára sejtette rólunk) s persze az én ezer wattos mosolyú Annám erős volt, csupa derű és életkedv: fel sem vette, hogy Kéti néha valósággal kiűzte a szemével Szedresről…?!

… Szombat este volt. Két nappal a költözés előtt… Már mindenki aludt. Klára is és Hajnalka is. Én olvastam az ágyban. Mellettem Kéti – szintén olvasott. Vagy legalább is úgy tett, mintha ő is olvasna. De csak úgy tett. Mert percenként felhangzottak a kérdései:

– Nem fáj a torkod, szívem?

Mondtam, hogy nem, erre megkérdezte:

– Biztos?

Mondtam, hogy biztos, de ő azért azt mondta:

– Csinálok egy jó forró hársfateát. És adok egy aszpirint.

– De hisz mondom, hogy nem fáj. Nem kell tea és nem kell gyógyszer sem. Semmi sem kell, csak nyugalom kell, Kéti, az kell, hogy legalább félórára maradj csendben, amíg ezt a hátralevő pár

oldalt elolvasom. Két hónapja próbálom befejezni ezt a könyvet. Aztán majd beszélgetünk.
– Annáról?
– Miért éppen róla? – emeltem fel a fejemet a könyvből.
– Mert tudni szeretném, nem vagy e szerelmes belé.
– Nem vagyok – feleltem türelmetlenül. – Imádom, persze. De ez nem szerelem.
– És belém szerelmes vagy még?
– Változatlanul.
– Nem igaz!
– Jó, akkor nem igaz.
– Miért akarsz becsapni?
– Nem akarlak becsapni. Miért akarnálak?
– Mert érzem, hogy nem mondasz igazat. Te már másba vagy régóta szerelmes.
– Kibe is…?
– A szép erdésznőbe.
– A szép erdésznő románcnak vége, tudhatnád.
– Attól, hogy már nem lakik itt, a szerelem még tarthat. Igaz…?
– Igaz.
– No, ugye.
– Ugye. De majd elmúlik.
– Vagy nem.
– Vagy nem – hagytam rá.
– Te már nem szeretsz engem, Gabi.

– Ugyan már, Kéti. Honnét veszed ezt? Igenis, szeretlek.
– Szeretsz. De nem vagy szerelmes.

No, helyben voltunk.

Kétinek igaza volt. Nem voltam szerelmes, de ugyanúgy szerettem vele az ölelést, mint régen. Az érzelmeim semmit sem változtak iránta: nem lettek hevesebbek, de nem is gyengültek. Ő viszont szerelmes volt belém (azt biztosan tudtam) és a szerelme az évek során egyre csak nőtt – van ilyen! –, de sajnos a szerelmével egyenes arányban a birtoklási vágya is megerősödött. Amikor észrevettem ezeket a „kisajátítási" törekvéseket nála, először meg is rémítettek. Aztán próbáltam elbagatellizálni őket… Hátha majd megszűnnek… Na, azt várhattam?!

Talán szakítanom kellene vele – gondoltam egyre többször… Persze nem tettem meg. Hiszen szerettem!
– Kéti – tettem le a könyvet, – nem tudsz valami izgalmasabbat ennél a meddő vitánál?

Rám hunyorított.
– És ha tudok…?
– Akkor hadd lássam…!

Szeretkeztünk. Vadul, szenvedéllyel. Mint mindig…

Fáradtan, de boldogan aludtam el.

Klárával álmodtam: a tengerparti dűnék között futottunk kéz a kézben, vidáman önfeledten kacagtunk a vakítóan kék San Franciscó-i égbolt alatt… (Júliusra terveztünk egy tengerentúli nyaralást Karinhoz).

Szép álom volt, olyan szép, hogy nem is lehetett valóságos.

De akkor még nem sejtettem, hogy nem is lesz valóság belőle – soha. Azt hittem, abban reménykedtem és abban hittem, hogy a hévízi gyógykezelés engem testileg-lelkileg, Klárát pedig lelkileg úgy felerősíti majd, hogy beválthatjuk végre azt a nagyon régóta tett ígéretünket Karinnak: meglátogatjuk őt Amerikában!

Ám odafönt az ÉGIEK másként döntöttek…

7. ábra "Szerelmi álmok" (Montázs: P.G.J.)

Pécsi Éva

A tenger

Álltunk a sárgás-vöröses homokú tenger partján s lábunk nyomatát az öröklétbe csókolta száz hullámmoraj. Három földrész fájdalmát s örömét mosta elénk a szigeten a sósan könnyező vízcsobaj, melynek partjára oda lett írva a szó: „SZERETLEK!”

Hiába mosta el a hullám, magába zárta a tenger már örökre. Mert szeretsz, mert szeretlek. Pálmák, olajfák, hegyek, völgyek titka lett a világba kiáltott csoda. Vártuk hajnalban a napfölkeltét s ránk borult az est is csókjaival. Marakodtunk, szeretkeztünk szomjasan. Mi így szeretünk s ez végzetünk lesz. Mert jöhet bármilyen szél: vitorlánkat már csak ez feszíti fel.

Innét már tragikus sodrásúvá váltak az események.

AZOK AZ ÉVEK..., mint egy pusztító földrengés kezdeti időszaka, csak bánatot, szomorúságot és könnyeket hoztak.

Ideiglenesen leszázalékoltak, mert a fél oldalamra (bal) lebénultam. Valami ér „megpattant" a jobboldali agyféltekémben, de sem az orvosok, sem az orvos-szakértők nem tudták megmondani, hogy már a „verekedéskor" történt-e, vagy csak utána, a balesetnél. Sőt – hogy még bizonytalanabb legyen minden – volt egy öreg doki, aki valamiféle „veleszületett agyérszűkületről" próbált diagnózist felállítani, s egy tucat konzíliumot tartottak ez ügyben (is), amíg én az összes FÖLDI és ÉGI segítséget fölsorakoztattam rettenetes AKARATERŐM és megtörhetetlen OPTIMIZMUSOM mögé. Humorral oldottam a feszültséget magamban, s persze az izmaimat is igyekeztem lazítani, nehogy letapadjanak, míg az elhalásnak indult idegszálakat gyötörtem a legképtelenebb módon. Fizikoterápián is mindent megtettek: a szelektív ingerem olykor olyan erősen rántotta föl a bal lábamat, bal kezemet, hogy a mennyezeti lámpák komoly veszélynek voltak kitéve… Tornásztam, mint egy élsportoló, aki a 10. Világbajnokságára készül, öt Olimpiai Arannyal a nyakában, s nemigen válogattam a lehetőségek eszköz-

tárában. Ami volt, ami jött. Talajtorna, bordásfal, gumilabda… Úszni kellett volna, de hát „velem született” víziszonyomat nem – ezt az egyet, soha – nem tudtam legyőzni. (Azzal mentegettem magam, hogy kell nekem is valami, amit nem tudok legyőzni…)

… Karin persze azonnal hazarepült és privát két hónap gyógyvizes kezelést intézett, Hajdúszoboszlón. Az valóban sokat javított rajtam. S persze az is, hogy végig velem volt.

Majd fél év kerekes székes állapot után, 1980.december első napjaiban már – bottal ugyan – de a saját lábaimon közlekedtem.

Klára kimondhatatlanul boldog volt és kimondottan büszke a „teljesítményemre”.

A CSALÁDOMAT is nagyon megviselték a történtek, de Klárát még jobban…

Neki CSAK ÉN VOLTAM, s bár erős volt az ő lelke, de a szíve nem volt olyan egészséges, mint elhitetni igyekezett velem, velünk – barátaival. Én persze tudtam, hisz Orláthy doktor gyakran mondogatta, hogy Klárikának vigyázni kell a cigarettával a szíve miatt… És „Klárika” ezen csak mosolygott… és vidáman rágyújtott, újra.

A Pulóver Boltot ráíratta Kisilonkára, – be sem nézett, mióta a tragédia történt velem – s olyan odaadó gondoskodással ápolt, mintha az élete múlna az én életemmel…

Munkahelyem – hogy kicsit enyhítsen a szocialista öntudatán ejtett gyalázaton (a bűnös kapitalizmusnak tellett drága gyógyvízterápiára) kiutalt egy négyhetes szanatóriumi beutalót, – Hévízre.

A beutaló 1981 májusára szólt…

Nem kapkodták el.

Szedresi közös házunk kisajátítását Klára nem sokkal élte túl… 1981 tavaszán költöztünk Újvárosba a Gazdagok Lakótelepének csúfolt és „elhíresült” – még téglaépítésű, – négyemeletes társasházainak egyikébe. Három szoba, hall, tágas ebédlő, spájz, a mellékhelységek külön nyíltak a hosszú előszobából. Földszinti lakás volt, s a hall meg a három szoba ablakai a hatalmas Kastélykertre nyíltak. A XVII. században épült kastélyt éppen az idő tájt kezdték el restaurálni, de az erősebb zajokat elnyelték a PARK hatalmas gesztenyefái…

Drága lakások voltak, s a családi házakért bizony közel sem kaptak értékével azonos összeget a tulajdonosaik, de nem volt mit tenni: eldöntetett. Néhányan – fellebbeztek, évekig pereskedtek – hiába.

A lakások között lehetett persze választani. Klárával mi azért vettünk nagy lakást, mert a Víg utcai öreg ház méreteit kinőtte az ott élő nagycsalád… Nyolcan éltek három kicsi szobában. Miklós apu és Ágnes mama egyre nehezebben viselték el Dancs Feri italozó életmódját… Ágnes mama régóta beteg volt már, de láttam én, hogy Miklós híresen angyali türelmét is kezdték felőrölni az egyre keményebbé váló évek… Felajánlottunk hát Klárával Nevelőszüleimnek egy szobát, újvárosi tágas lakásunkban, amit ők örömmel

el is fogadtak. Annál inkább megtehettük ezt, mivel Szedres „eladása” után az öreg Péter a húgához költözött.

… Május közepén aztán – szeretteinket jó helyen és biztonságban tudva – nyugodt szívvel utazhattam volna el Klárával, Hévízre. Maradt annyi pénzünk, hogy ezt a „luxust” akkor megengedhettük magunknak. (Mert luxusnak számított privát lubickolni hazánk gyógyvizeiben, ha nem volt orvosi beutaló…) Én találtam ki és ragaszkodtam hozzá, hogy Klára is velem jöjjön…

Talán megint az ÉGIEK küldtek jelet…? Talán valóban működik bennem a „megérzés” radarja, mióta erre a világra jöttem…?

… Sosem hallottam olyan dúltnak Klára hangját, mint akkor, a halálának napján. Pedig láttam már őt a teljes összeroppanás határán, (amikor kijött a határozat Szedres kisajátításáról) amikor hetekig nem aludt, véreresek voltak a szemei, fáradtság ült a szája körül, fáradt volt a tartása, fáradtak a kezei. Hallottam már, mikor rekedten az idegességtől beszélt a telefonban valamilyen hivatalnokkal, s láttam remegni finom, kecses ujjait, mikor a szájához emelt egy csésze

feketét, sőt láttam olyankor is, amikor hajszál híja, hogy nem vesztette el a fejét. De olyan hangon, mint 1981.május 11-én reggel, még sohasem hallottam beszélni Klárát. Soha.

Persze, volt abban a hangban fáradtság is, riadalom is, kétségbeesés is. Igen, volt. De ezekből a részletekből korántsem állt össze az egész: az egész valami más volt, az egészben volt valami rémületes, amit megdöbbenve érzékeltem az idegeimmel…

Úgy éreztem, hogy lakásunkban az ablakok előtt ébredő város neszeivel együtt a halál is megjelent… Megborzongtam és gyors léptekkel az ajtóhoz mentem.

– Hívom a taxit. Igyekeznünk kell, hogy elérjük még a vonatot – szóltam vissza a Nappaliból, már a türelmetlen, búgó hangot hallató kagylóval a kezemben.

... Parányi madár a fehér égbolt hátterében. A madár mozdulatlan. Nem száll, nem repdes. Mintha lebegne…

Se szél, se hang, csak a madár lebeg a fehér égbolt hátterében.

Üresség.

Aztán hírtelen hatalmas szél kerekedik süvítve, valahol a messzeségbe, túl az égbolton, túl

az irdatlan, üres, kopár síkságon, s egyre erősödik, a kopár síkságon hírtelen felkavarodik a por, s felcsap, fel egészen az égboltig. A szél egyre vadabbul süvít, a mozdulatlanul lebegő madár még feljebb lebben, aztán elkezd zuhanni lefelé, zuhan, mint egy darab kő, a szél meg elsötétli az eget, s ahogy a madár zuhan lefelé, a csőre egyre pirosabb, szénfekete szeme egyre ijesztőbb…

Én meg ott állok egyedül a síkságon, hajamat lobogtatja a szél, ballonkabátom vadul csapkod a testem körül és én tehetetlenül emelem ökleimet a dühösen lefelé ereszkedő madár felé, és beleüvöltök a szélbe. És szavaim visszahullnak az arcomba, érzem, hogy a madár csőre tüzesen vág bele a vállamba, karmai tépnek, szaggatnak, lángol az egész testem, és még mindig üvöltök bele a fölém tornyosuló süvítő fekete szélbe, amely vadul korbácsolja törékeny testem és tehetetlen ökleimet.

Üvöltök, üvöltök, üvöltök…

– Mit mond? – kérdezi egy hang.

– Nem tudom – felel rá egy másik.

– Figyeljünk. Mondani próbál valamit.

Ismerős hangok. Gondolom… Vagy csak azt gondolom, hogy gondoltam… Vagy gondolom, valóban…?

Ismerős arc hajol fölém. A szemem nyitva, s látom aggódó a tekintete… de kié ez az aggódó

tekintet…? Sápadtságában is barna arcbőr, fekete szemek, hullámos, erősen őszülő haj…

Valamit nyöszörgök, mert újra hallom:

– Semmi értelme. Félrebeszél.

Újabb vérszegény próbálkozás részemről:

– …….. – és nyomatékot is adva mondandómnak ide-oda tekergetem fejemet a párnán .– …….. – ismételtem – ……

– Mondani próbál valamit – erősködött az egyik ismerős hang.

– …… – mondtam még egyszer, aztán lehunyva a szemem, ismét üvölteni kezdek, hangtalanul.

Lázas önkívületem sötétjében egyes dolgokat világosabban láttam, mint életemben bármikor.

A fájdalom (nem fizikai volt, LELKI) az őrület küszöbén tartott és bizonyos dolgokat szándékosan kristálytisztán vetített ki ép tudatom keskeny vásznára… És ez az abszolút világosság megrázóan hatott rám, mivel a hírtelen felismerés alapjaiban rendítette meg az önmagamról, mint „kiválasztottról” tartott addigi hitemet. Tágra nyílt szemmel döbbentem annak tudatára, hogy az ÉGIEK parancsára nekem egy olyanfajta ÉLET-

ben kell léteznem, amelynek tulajdonképpen minden lépésében sakk-mattot kapok… Meghökkentően tisztán láttam magam előtt önmagamat az ÉGIEK Hatalmas Kockás tábláján: mindegyik figura ÉN lehettem… De végül is nem lehettem több, mint egy Bábfigura, aki időnként nyerő pozícióba kerül… A végeredmény mégis sakk-matt lesz, amit az ÉGIEK-től kapok…

Ösztönösen tudtam – és ez az „ösztönös" ijesztett meg, – hogy a boldogságom szorosan összefügg a SZERELEMMEL, amelyet oly nagyra értékeltem, amely nélkül értelmét sem láttam a létezésemnek. Nem kételkedtem sem ösztönömben, sem annak igazában – de tudtam, hogy ettől ijedtem meg. Rájöttem, hogy addig ÉLEK, amíg SZERELMES tudok majd lenni.

S ez a felismerés arra késztetett, hogy eltöprengjek a saját „kiválasztott szerepemen", amit földi halandóként játszom el, és saját emberségem jogán, amit a lelkiismeretemre hallgatva teljesítenem kell, akár az ÉGIEK parancsa ellenében is…

Fekszem újra – már sokadszorra – a Lét és Nemlét határán és ösztönösen a „túlélés" fegyvereit veszem számba, mikor világosság árasztja el a tudatomat, amely megsúgja, hogy életben fogok maradni…

És tudtam, hogy valaki van mellettem a szobában, és tudtam, hogy ennek a valakinek nagyon fontos, hogy életben maradjak…

– Apukám…

Miklós apu megfogta a kezemet, egy darabig a sajátjában tartotta, aztán az arcához szorította:

– Ne hagyj itt, Prücsök.

Kovács Sándor Pál

Álmomban Naxosz szigetén jártam

Borszínű tenger mossa a partot,
Naxosz felé suhan a gályám,
vitorlám duzzad, röpít előre
tarajos, vad hullámok hátán.

Kalandok várnak, csalfa szirének
csábdala hív, perzsel a mámor,
varázsnyilát a szívembe lőtte,
s megsebzett vele íjas Ámor.

Közel a part, már látom a berket,
hol tündérek csapata táncol,
hétágú sípján vén Faun játszik…
idilli kép, magához láncol.

Csendben kötök ki, lopva osonva,
mögéjük csal hevülő vágyam,
s a kandi szellő mellém szegődik
és megoldja fátylukat lágyan.

Testük titkát feltárja ledéren,
mily káprázat, ez csodás álom!
Keresem köztük Afroditémet,
de sajna, sehol sem találom.

Túl a csalitban, babérfák árnyán
hűsöl kedvesem rózsaágyon,
Andrea Ő, az én Afroditém,
karomat feléje kitárom.

Öleljük egymást vad szerelemmel,
Dioniszoszi ez a mámor…
álmomban Naxosz szigetén jártam,
hol megsebzett az íjas Ámor.

Felébredtem, s rádöbbenek, szegény
szívem még mindig hogy sajog,
álom volt mindez, álom volt csupán
vén bolond, mégis boldog vagyok!

Hajdú Sára

Jó volna

Jó volna belélegezni
egy szívhangot,
hogy túléljem
a mát, a holnapot,
az életet,
Színes szappanbuborékokkal
tele fújni
a sötét fellegekkel
takart kék eget,
Harmatos fűszálat teríteni
a földre,
hol most durva kövek
sebzik talpam,
s jaj-t formáz
minden lábnyomom,
Oda rajzolni téged
egy rét közepére,
s két karod lenne
puha vánkosom.

S nem süllyednék el
e létben,
mi sűrű mocsárként húz
egyre lejjebb,

Erőtlen kúszik a gondolat,
miközben
könyörületért
imádkoznak a percek,
S mintha hínárrá
változnának
a szavak,
megmentést remélve
beléjük kapaszkodom,
S lehet majd
ezek a
hazugságszirmok fognak,
sajnálatot könnyezni
síromon.

Hisz már csak
a szánalom vet ágyat esténként,
hol remegő lelkem
ringatom,
Félelem zárta
szemhéjam mögött,
reszketve zokog
az irgalom,
S én Istenről álmodom,
s arról, hogy
színes szappanbuborékokkal
fújom tele,
a sötét felhőkkel takart

kék eget,
Közben belélegzem szívhangod,
mert másképp
nem élem túl,
a mát,
a holnapot,
az életet.

Kis-Kapcsándy Sándor

Reményt és hitet

Prosszer G. Júliának)

Ne számoljuk az elmúlt éveket,
a jégvermes bús teleket,
bár a fájdalom Véres erét,
a Hitet a szeretetre vágyó Reményt
oly sokszor pad alá söpörte
és pókhálót font az ősz köréje,
de a tavaszi jajdulásod
szilánkjai, a borzas villámok,
melyek Belőled is fakadnak,
Reményt és Hitet sugároznak,
a mosolyod átragyog rajta
a lírádtól: e Fénybe kapaszkodnak.

Lábadozva…
Újév, új élet
Csak könnyű flörtök, semmi komoly?

Nyár közepére, több mint egy hónapos kórházi ápolás után, felgyógyultam. Egy örökre begyógyíthatatlanul tátongó lelki sebbel ugyan, de fizikailag hellyel-közzel elfogadható állapotban kibicegtem a Megyei Kórház Pszichológiai Osztályának luxus-kórterméből (persze, hogy Anna intézte, hogy luxuskórterem legyen) és visszatértem az életbe! Mondhatnám, hogy ragyogó visszatérés volt, ha nem Klára halála miatt kerültem volna kómába… De az Ő borzasztó hiányát a gyönyörű nyári napfény sem volt képes feledtetni akkor… Sem a szeretteim ölelései ÚJ OTTHONOM derűs falai között.

Karin úgy szorított magához, amitől elbőgtem magam. Úgy látszik a kórház alaposan legyöngített…

– Darling! – hangja sikoltásnak hatott.

Tudtam, hogy hiába csitítanám. És nem is tudtam volna mit mondani. Alig egy éven belül kétszer kerültem a halál és az élet vékony mezsgyéjére és bizony ezt nemcsak nekem nem volt könnyű feldolgoznom, de a szeretteimnek leg-

alább olyan kemény volt, ha nem keményebb. Mert én azért a kórházban töltött idők jórészét kómában töltöttem el…

… Lábadozásom első két évében hetente jártam Győrbe. Hol Annával, hol Miklóssal, vagy más barátaimmal kerestük fel a Karády Sírboltban nyugvó Klárát…

Nehezen tudtam elfogadni, hogy NINCS TÖBBÉ… S megbocsátani neki, hogy akkor, – váratlanul itt hagyott – még több időbe telt. Neki megbocsátottam. De az ÉGIEKNEK – soha.

Klára halála után már gyakran szegültem ellen a „parancsaiknak", s jöhetett rá bármilyen retorzió, fütyültem rá… Nem érdekelt a HALÁL. A magamé attól kezdve nem izgatott…

… Öt év telt el Klára halála óta.

1986. egyik késő tavaszi napján Anna azzal állított be, hogy kísérjem el őt Klárához a temetőbe. Tudta, hogy nemet fogok mondani, mert előző héten voltam Kristóf bácsival és Gertivel Győrben. Az öreg Orláthy doktor is özvegyen élt már a lányáéknál, Bécsben. Ilonka néni még a hetvenet sem töltötte be, amikor elcsúszott a jeges úton és olyan szerencsétlenül zuhant, hogy beverte a fejét és azonnal meghalt. Szülőfalujában, Kövesden temettük el…

8. ábra Orláthy Botond emlékére
(Montázs: P.G.J.)

Pató Selam
Fárosz a szívben

Az életemet adnám Értetek
Ha elég tiszta lennék
Hagynám szálakra szedni lényemet
Mint egy eleven kelmét
És hágcsóként az Ég felé vetném
E lüktető fényfonalat
Kaput nyitnék a Napnak testén
Nektek – ha jön a Pillanat
S milliószor is rám találhatna
A teljes megsemmisülés
Sötét gyötrelmét nem vetném latba
Nem igézne menekülés
Testem már nem több, mint avítt csipke
Egy bíbor tüll lebbenése
Nem fél attól, hogy árnyát veszítse
Érintse a hajnal kése
Átsejlik rajta a mennyek tüze
És a földi poklok lángja
Nappal a Szellem újszülött szüze
Belehal az éjszakákba
Így mért rettegném a halál nevét
Fekete fényét ismerem
Míg égi szikrám ragyog őrhelyén
Mindig feltámaszt Istenem

Pallagi József

Száll-repül velem az emlék

Angyal szárnyon száll-repül velem az emlék,
gyermekkorom szép honába visszamennék,
néha-néha vissza-vissza -néznék, -térnék,
ha meg sincs már a régi szülői hajlék.

Fehérsége, kis ablaka el-elcsábít,
vastag fala télen meleg, nyáron hűsít,
csak egy szoba-konyha volt mindössze benne,
s szobájának éke egy búbos kemence.

Lelkemben még mindig szeretetet áraszt,
mely egy életen át adott nekünk támaszt,
minden zuga arról suttog, arról mesél,
hogy emberré e falak közt nevelkedtél.

Mennyezete gerendákon deszka sávval,
padlózata döngölt agyag, kenve sárral,
bútorzata épp mi kellett, s benne elfért,
de nem is vágytunk sem palotát, sem kastélyt.

Angyal szárnyon száll-repül velem az emlék,
gyermekkorom kis-lakába visszamennék,
heten éltünk boldogságban, kicsiny házban,
emlékemben még most is egy nagy család van.

Dr. Orláthy Kristóf majdnem 100 évet élt, majd unokája, a beteges kis Botond korai halála után – önként vetett véget az életének. Keresztfiam imádott nagyszülei sírjában nyugszik. Élt 27 évet.

… Aztán pár nappal később, mégis felhívtam és mondtam: jöjjön értem, ha még akarja, hogy elkísérjem…

Ott álltunk egymás mellett a késő tavaszi virágpompába öltözött sírdombok között, a Karády Kripta kovácsoltvas kerítésén belül, a nagyméretű márványlap előtt, – melyre mindazok nevét vésték, akik kétszáz esztendő óta a Karády Családból a kriptában nyugszanak.

Anna gyertyát gyújtott, és aztán nem törődve azzal, hogy ruhája piszkos lesz, halk imára letérdelt a márványlap elé. Sötétszőke haját már évek óta bronzvörösre festette, mely akkor és ott festő ecsetjére kívánkozva hullott az arcába… Csak az Égiek tudhatták, mennyi fájdalom és mennyi nosztalgiára való hajlam rejlett Bercze Anna jelenetében. Nem voltam abban a hangulatban, hogy ezen gondolkozzam. Én sokkal mélyebben és fájdalmasabban éreztem át Klára váratlan halálát, mint ő, vagy bárki más, mégsem tudtam soha térdre borulni a sírjánál. És az igazság, hogy talán SENKI SÍRJÁNÁL SEM… Kifelé nem engedett utat lelkem a fájdalomnak… A sírásig olykor elengedett, persze. Rövid időre…

Anna kitörését tapintatos komolysággal, higgadt hallgatással és tartózkodó fejhajtással fogadtam –, ahogy korábban is, amikor nemcsak ketten voltunk, hanem mások is eljöttek velünk.

Például Kéti, vagy Kisilonka… Itt jegyezném meg, hogy Rapsz ügyvédúr – Ágoston bácsi – a temetésre még összeszedte magát, s teljesen józanul állta végig a szertartást, de hazafelé már becsókolt két lapos palacknyi itókát a kedvenc márkájából – (és hát róla tudni kell, hogy élete végéig – jóval túlélte a nyolcvanat – a delírium tremens szelíd változatában múlatta a napjait…)

De azzal a könnyes imaórával korántsem lett vége a kettesben tett temetőlátogatásnak, mint hittem. Már jó félig elégett a gyertya, amikor Anna rám emelte könnytől fátyolos tekintetét, és megfogta a kezemet.

– Gyere, csillagom. Ülj le ide mellém – mondta, és lehúzott magához a bekerített sírkert zöld pázsitjára. – El kell mondanom neked valami fontosat…

Engedelmeskedtem, de azért megkockáztattam egy vérszegény ellenvetést.

– Anna… Muszáj, éppen itt…

Megszorította a kezemet, s azt mondta:

– Muszáj, csillagom. Azt akarom, hogy ő is hallja – fejével a márványlapra vésett legutolsó aranybetűs név felé intett. – Leginkább neki szól ez a vallomásom.

Kezdtem érteni, miért akart kettesben jönni csak. Gyorsan elébe akartam vágni az önmarcangoló vádaskodásnak – mert sejtettem, hogy arra

készül. – Tudom, Anna – mondtam gyengéden, – Klára sohasem neheztelt rád… ránk, hidd el. Minek bolygatni…

Ellentmondást nem tűrő pillantással leszerelt.

– Te tudod, igen – mondta. – De neki is meg kell tudnia… – és megint a márványlapra nézett. – Érted?

Beláttam, hogy hiába próbálom lebeszélni. Feladtam és hallgattam el-el csukló fátyolos hangját, elmerültem könnyes szénfekete szemének szédítő mélységébe, s már minden jelenlegi valóság oly messze maradt mögöttem, mint rakétától a kabóca. Nem is értettem a szavakat, a mondatok tartalmát fel sem fogta a tudatom: csak a mély, búgó orgonahang volt és az a szédítő szakadék, mely felett lebegtem…

Órák teltek el így, vagy csak észtvesztő pillanatok, ki tudná azt megmondani, ma már?...

Arra ocsúdtam, hogy Anna tekintete az enyémbe kapaszkodott, s már hozzám beszélt:

– És tudom, nem is, – érzem, igen! Érzem, hogy Klárám megbocsájtja ezt a legújabb és legnagyobb bűnöm, amiért minden Istenek büntetését

is vállalom az Ítélőszék előtt –, hogy téged akarlak magamnak, Téged, Valent Gabi! Szeretlek életem halványuló fényével, olthatatlan szenvedéllyel és fájdalmas, édes, bűnös vággyal!? Szeretlek azzal a leírhatatlan szerelemmel, amely minden halandónak csak egyszer, csak egyetlenegyszer adatik meg szeretni a földi életben. A te ÉGI uraid, kik kiválasztottak nekem, a tanúim és az én szenvedéseim!

Kemény „fickónak" hittem magam – addig. De akkor úgy omlottam össze Bercze Anna vallomásától, mint egy villámsújtotta jegenyefa… és akkor éjszaka, mintha csak egy előző este félbehagyott szerelmeskedést folytattunk volna! Mintha nem is évekkel korábban ölelkeztünk volna össze… egy őrült és részeg hajnalon, hogy aztán hiába kívánjuk egymást: valami nem engedi bennünk az újabb „bűnbeesést"… Valami… VALAKI…

Klára.

Az ő iránta érzett egyforma rajongásunk, lélek-mély szeretetünk, hatalmas imádatunk állt a szenvedélyünk kiteljesedésének útjába. Bár az is igaz, hogy én nem „néztem" ki Annából őszinte szerelmet… Vagy csak magam előtt is titkolni

próbáltam, hogy több az a közeledési vágy benne, mint testiség… Hiszen kiélhette – élte is nap, mint nap – a szenvedélyét, akivel csak akarta. Jó, kizárólag férfiakkal flörtölt, ebben szinte bizonyos voltam. S akkor én mire föl kellettem mégis…?

Klára halála után tudtam meg.

Bercze Anna szerelmes lett belém!

Olyan „mesébe illőnek tűnt”, olyan hihetetlen volt számomra.

Ugyanakkor mérhetetlenül büszkévé is tett a vallomása. Az én „világhíresen” hatalmas EGOM nyílván akkor izmosodott meg, igazán…! És először éreztem rá a valódi ÉNEM hódító erejére: Gábor kisugárzása jóval nagyobb vonzerejű, mint Gabrielláé!

– Te! Hogy te micsoda csodákat adsz nekem…?! Te, te kiválasztott!

És beszélt, lelkendezett szünet nélkül. Micsoda boldogságot éreztünk akkor mind a ketten! Mintha nem is én jártam volna meg oly gyakran a halál mezsgyéjét az elmúlt esztendőkben, s mintha Anna sosem reszkette volna át éjszakáit az elvesztésem rémületétől minden alkalommal! Mintha nem gyötörte volna az a tudat, hogy meg

9. ábra Klára sírjánál (Rajz: P.G.J.)

Feige Márti
Nélküled, mégis veled

Tegnap még engem szerettél,
kedves szavakkal becéztél,
forró ajkad engem csókolt,
s kezed érintése olyan jó volt…

Még veled vagyok gondolatban,
hisz van, amit csak tőled kaptam,
amíg élek, már úgy szeretlek,
mint a legszentebb emlékképem.

V. Hegedűs Zsuzsa
Egy asszony sóhaja

Lelkem a lelkeddel egyesül,
s míg neked egy vagyok a sok közül,
számomra szívedben rejlik
az egyetlen járható út.

szeretek valakit Maggi távozása után – és az megint nem ő lesz…

De vége lett a rettegésnek, a felhők eloszlottak, s mögöttük a régi kékség ragyogott elő. S egy napsugaras szempár tekintett le ránk, bíztatóan: „Tegyétek boldoggá egymást, Kedveseim”!

S mi azon voltunk…

Ha arról beszélgettünk volna, hogy milyen borzasztó éveket tudunk a hátunk mögött, akkor sosem szakadt volna meg a panaszok folyama… Nem, nem volt szabad elkezdenem… és hát valljuk be őszintén, hogy Anna optimista hite, veleszületett humorérzéke is mindig remekül működött… Átsegített bennünket jó pár hegynyi tengerhullámon…, hogy NAXOS biztonságos partjait elérjük…

Szeretkezéseink során Anna egész lényében átváltozás volt: aki ismerte, a karomban aligha ismert volna rá… Ott volt az igazi!

ANNA, a feledhetetlen.

Az ÖRÖK…

Kárpáthy Cili és Hargitay Zsuzsa 1979 nyarán „dobbantott" Svédországba, s én évekig megbocsáthatatlan BŰNNEK éreztem, amit tettek. Elsősorban az „árulást" nem voltam képes feldolgozni, – ahogy 56-ban Karinét sem. Akkor talán a váratlanul rám szakadt árvaság keményített meg – , míg a baráti páros Cilijével, ÉNEM egyik felét éreztem erőszakkal kitépve a lelkemből… Pótolhatatlan veszteségnek tűnt (ahogy az is volt és az marad, míg ezen a földön nélküle élek).

Nem tudnám megmondani, hogy mikortól kezdtem el figyelni, hogy a 7-es szám SORSFORDÍTÓ erőkkel bír az én életemben…

Igazán talán csak Klára halála után tudatosult bennem. HÉT ÉV a Földi Paradicsom után NAXOS szigetén Klárával (SZEDRES), HÉT ÉV az Egyszervolt Szerelemben (LÍZ) és HÉT ÉV után bocsátottam meg úgy a Másik Felemnek (CILI), hogy kiutazzam hozzá Svédországba, s félholtra bőgve bevalljuk egymásnak a másik őrjítő, kínzó hiányát… De hét éven át én ki nem ejtettem a nevét, s Laurán kívül senkivel sem beszéltem róla. Pontosabban: Laurán kívül senkinek sem engedtem, hogy beszéljen róla!

Hollandiában két napot töltöttünk Laurával, majd Amszterdamból hajóval indultunk a Norvég partok felé: Tarnóczy Laura szerint ugyanis Oslo is „megér egy misét" – nemcsak Párizs?!

Aki hajóval érkezik a norvég fővárosba az Oslo-fjordon tett közel 100 km-es úton olyan élményben lesz része, amelyre sokáig vissza fog emlékezni. Én azt hiszem, mindhalálig emlékezni fogok erre a hajóútra, s bizony bevallom, hogy nem csupán a táj szépsége miatt… Laura izgalmas lénye tette számomra örökre feledhetetlenné azt a 100 kilométert!

… A hajó fedélzetén álltunk, s gyönyörködtünk a hullámok smaragdszínének milliófényű szivárványosságában. A fjord torkolatának keleti oldalán Hanko sziget körül a híres nemzetközi fregatt-vitorlái fehérlettek az „indián nyár" gyönyörű verőfényében.

Szeptember volt.

Feltűnt Drobak a keleti parton. Előtte a szigeten Oscarsborg tengeri erőd…

A világot többször is körbeutazó Laura remekül ismerte a Norvég partot (is)… Tökéletesen kalauzolt, mint egy vérbeli idegenvezető.

– Oscarsborg…? – kérdeztem. – Oscarsborgot mondtál?

– Igen – felelte. – Ismerős?

– Olvastam róla… S ha jól emlékszem a középiskolai történelemórákon is elhangzott, hogy ennek az erődnek az ágyúi süllyesztették el a „Blücher" cirkálót a német invázió éjszakáján, 1940. április 9-én.

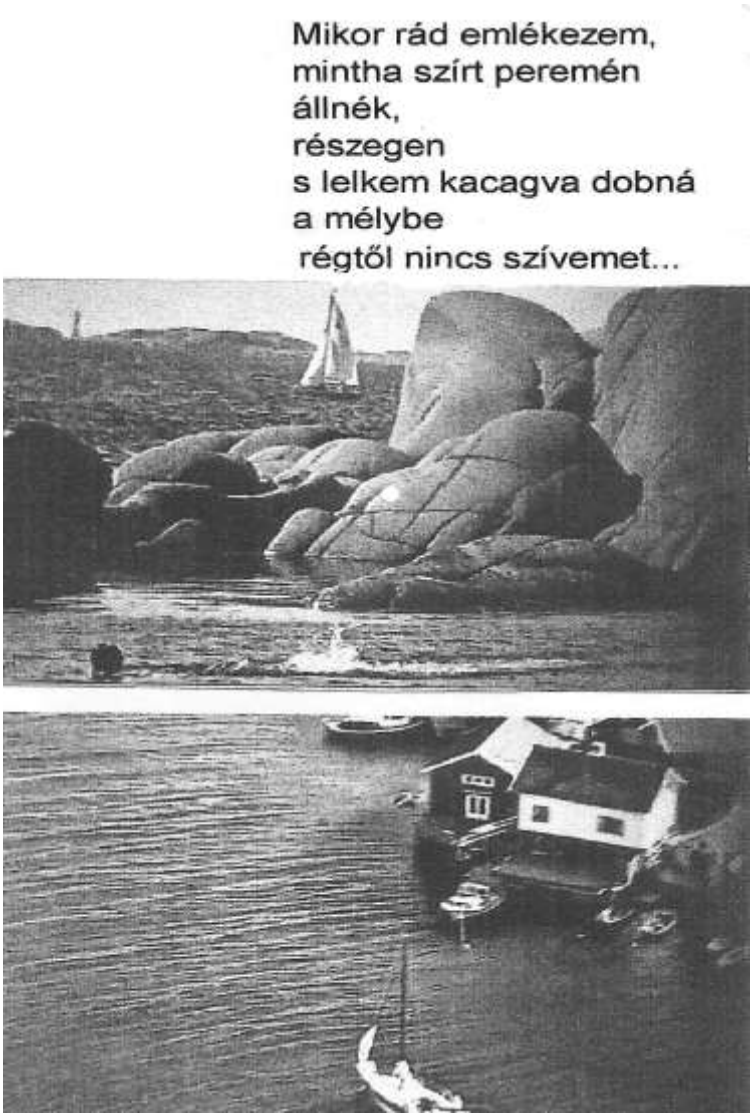

10. ábra A Skandináv partok (Fotó: P.G.J.)

DEZSAVÜ SZERELMEM

Idegen vagyok már magamnak is,
meg annak is ,kit
eddig szerettem…
Szabolcsi akácok didergő ágairól
magamat utószor szélnek
eresztem…
Dagassza tépett vitorlámat,
már holtomig
a tenger szele, s vad szenvedéllyel
pusztítson – teremtsen
újra
dezsavü szerelmem.

(P.G.J.)

Laura nevetett.

– Bravó, Gábriel! Nem túlzás, ha azt állítom, hogy te vagy az egyetlen dísznövénykertész széles e világban, aki egyetemes világtörténelmi műveltséggel dicsekedhet?!

Én is nevettem.

– Lehet, hogy így van Laurám – feleltem. – Sajnos ez a tény örök titok marad a világ számára, mivel én nem tartozom a dicsekvők népes táborába.

– Pedig az én sejtéseim azt súgják, lenne is mivel…?!

Zavart vigyorral nyugtáztam Laura „bókját”, s ha bátrabb lettem volna, még hozzáteszem: például veled.

De nem tettem.

A Drobak–szoroson áthaladva csaknem egy órahosszat Oslo nyaraló negyedében hajókáztunk, itt a kiszélesedő fjord mindkét partját villák és hétvégi házak szegélyezik.

Mindenütt tarkára pingált nyári lakok, s mindegyiknek megvolt a maga zászlórúdja és miniatűr mólója.

A város közelében, a nyugati parton magas hegygerincek árnyképe húzódott dél felé, ahol meredek szakadékokban tört meg. Közeledve a város centrumához, gyors egymásutánban feltűn-

tek Oslo emberkéz alkotta ismertetőjelei: balra a Fornebu repülőtér, ahonnan Észak-Norvégia felé lehet tovább utazni, a Bygdoy-félsziget, amelynek egyik magas hegyes tetejű épülete a „Fram" sarki expedíciós hajót rejti magában, majd Oslo akkori legnagyobb büszkesége, a két zömök tornyával is monumentális hatású, vöröstéglás Városháza… Távolabb a jóval szeszélyesebb formájú, festői Akershus Erőd falai és tornyai emelkednek…

Jobb kéz felől, közvetlenül mielőtt kikötött volna a hajó, a Bunde-fjordra esett a pillantásunk, amely látszólag szintén forgalmas tengeri út lehetett.

… Városnéző sétával lazítottuk a hosszú hajóút alatt elernyedt lábizmainkat, s mert ugyanezzel a hajóval is utaztunk tovább, a korai vacsora után neki is vágtunk Oslo főutcájának, amely egy fokozatos emelkedőn halad fel a Királyi Palotáig. A főutca dereka táján hatalmas park zöldellt. Laura szerint itt található az ország leghíresebb színháza. A park kikötő felöli oldalán kiléptünk a főutcával párhuzamosan futó Sporting strasszéra, ahol megpillantottuk a Nemzeti Színházat. Bejáratának két oldalán a két szobor egyike – megszorítottam Laura kezét, mielőtt elárulhatta volna a nevüket:

– Várj – mondtam – Majd én. Hadd fitogtassam ezúttal a világirodalmi műveltségemet. Jó?

Laura nevetve egyezett bele.

– No, lássuk csak – vágtam komolykodó képet. – Ez a jobboldalon álló férfiú minden kétséget kizáróan Henrik Ibsen úr, a leghíresebb norvég költő és drámaíró. Így van?

– Tízpontos válasz, Gábrielem! – ragyogott rám Laura smaragdzöld szeme, s a tekintete őszinte elismerést sugárzott.

Folytattam.

– A másik úriember, ha nem tévedek, egy nem kevésbé híres költőegyéniség: Bjorstjerne Bjortnson.

– Nem tévedsz, drágám!

Körbesétáltuk a Nemzeti Színház impozáns épületét, aztán bevettük magunkat a Királyi Palota nagykiterjedésű parkjába. Hasonlóan Skandinávia többi uralkodójához, a norvég királyok és királynők sem hiszik, hogy helyes volna elszigetelődni a néptől…

El kellett ismernem, hogy Laura remekül ismerte a norvég fővárost, annak ellenére, hogy csupán kétévente töltötte Oslóban a nyarak kisebb részét, nagyobb felében ugyanis Ciliéknél időzött Öland szigetén, vagy néha velük együtt csavargott valamerre a nagyvilágban.

… Sötétedett. Laura olyan biztonsággal száguldott keresztül-kasul a városon, mint egy benn-

szülött oslói. Csukott szemmel mertem volna követni.

Persze, nyitott szemmel se mentem volna sokra – nekem minden tér, utcarészlet egyforma, ismeretlen és idegen volt…

11. ábra LADY MARTHA (Rajz: P.G.J..)

Földes Olga

Te és én

Könnyeim csöndességében szunnyadok,
míg homlokom nem horzsolja ajkad.
Arcodra fáradt alkony zuhan,
míg csókolom tiszta fényű szemed.
Eljöttél, s én megkötözött rabként előtted állok.
Társ a magányban, búban és örömben.
Csak te szeress engem!
Kedvedre hevítsd a vágyam,
míg ereim megtelnek forró vérrel,
s ajkam szomjasan pásztázza párás testedet.
Szikrázni kezd a csönd...
Oly közel vagy, hogy reszketek tőle
és érzem válaszul kezed remegését,
ahogy követel.
Villámlik, lüktet az éj...
A világtól megválunk könnyedén,
a csillag, a hold csak messzi fény,
mert minden eltűnik,
ha a te és az én, egymásba olvad.

12. ábra GÁBRIEL ÉS SZISZI
KIVÁLASZTOTTAK (Montázs: P.G.J.)

V. Hegedűs Zsuzsa

Egyetlen és örök

Lángot elfojtó vad szorításban
élni akaró füst kavarog.
Hangtalan léptekkel illanó nyár után,
őszi bút érlelő köd gomolyog.

Látod?- Mindennap születik
valami új az ég alatt…
A zord, jeges tél nyomán
tavasszal új élet fakad.
Új szerelmek döngetik
a szívek kapuját,
lelkeden is valami új érzés suhan át!

Csak mi lelkemben fogant,
marad egyetlen és örök:
túl a létküszöbén-fények özönében-
mennybolt és pokol között.

… Az előző éjszaka bizony alaposan belecsúszott a hajnalba.

Csupán annyi időnk volt, hogy lezuhanyozzunk és ruhát váltsunk, mert Göteborgban kikötve, azonnal a reptérre kellett taxiznunk, hogy elérjük a Stockholmi gépet. Kitűnő hangulatban viseltük el a rövid légi utat. A gépen elfogyasztott pezsgő mennyisége emelkedett hangulatba hozott, s a svéd fővárosban már úgy szálltam ki a repülőgépből, mintha nem hét év, hanem hét perc választott volna el lényem MÁSIK felétől: Kárpáthy Cilitől és egy szokásos lazító hétvégén lettünk volna együtt…

A bordó Volvót és platinaszőke dundi sofőrjét – Martha-t – Ciliék küldték ki értünk a reptérre. Az asszonyka erdélyi volt, illetve akkor már svéd állampolgár (néhány éve) s hogy egymás közelébe sodorta őket az élet – Öland szigetén volt nyaralójuk, két szomszédos telken – hát jó barátságba kerültek (Martha román férjét pár éve lőtték le – nyílván valami maffia-leszámolás során – mondta Cili, aki szerint az egykori „Csau” testőr tagja lehetett a maffiának. Emberi léptékben mérve nem tudott volna olyan kőgazdag lenni, amilyen pár év alatt lett, – tette hozzá. Nekünk sem megy már rosszul, Gábriel. Ne érts félre… De hét kemény év van a KERTÉSZETÜNKBEN,

amely most kezdi hozni a nyereséget. El sem hiszed, hányszor gondoltam arra, hogy feladom…

Ez a beszélgetés már Öland-szigetén zajlott, miután a stockholmi házukban eltöltött pár napot egymás nyakába borulva átbőgtük – természetesen mindennap majdnem az eszméletlenségig lerészegedve. Nem szóltak ránk, nem akartak józanságra inteni: sem Suzzzy, sem Laura. Ha valaki – hát ők ketten aztán tudták, hogy MIT JELENTÜNK EGYMÁSNAK CILIVEL…

Néhány napig tulajdonképpen boldog voltam, bár éreztem, hogy törékeny a boldogságom, de épp a veszendőségében volt a varázsa. Úgy vettem észre, mintha Laura itt Svédországban akart volna tartani – örökre –, hogy a KÉT FÉLBŐL az EGÉSZET összerakva, biztosítsa a maga számára, ami még FONTOS az életében. Mert a Párizsban élő fiai sohasem látogatják, az unokái meg már szintén családos emberként nélkülözni tudják őt – rég. Így aztán maradt neki az ő SZI-SZI-je meg az ő GÁBRIEL-je, akikkel így túl a hetvenen boldogan élvezhetné az ARANYALKONY óráit… Tarnóczy Laura visszafiatalodott: a vér rózsaszínűre festette a bőrét, és borús zöld szeme hosszú idő után újra felragyogott, megint kiütközött régi szépsége. Talán különös, de ez az igazság: a Cilivel való találkozásomnak, Anna szerelmének és a Laurából áradó örömnek egy-

aránt része volt benne, hogy derűsebb színben lássam a tragédia utáni éveket, a jövőmet, a sorsomat.

Pedig a jövő – semmiféle biztonságot nem garantált és rövidéletű boldogságot ígért csupán… Könnyű flörtök és semmi komoly.

Anna túl idős volt már ahhoz, hogy ne érezzek rá: szerelme nem lesz hosszú életű itt e földön (még ha Odafönt érzi is majd irántam és én is érzem majd a lelkemmel, miként Klára szerelmét is érzem). S én pont abba a veszedelmes korba léptem, túl a harmincon, amivel nem tudok majd bánni…

Amit csak a szerelem képes úgy megfékezni, mint a betörésre váró vad mustangokat a kavbojok…

Laura Svédországban képzelte el és tervezte meg a további életemet, ahol biztos, hogy én sosem akarnék élni. Úgy sem, hogy a MÁSIK felemmel együtt…

Úgy sem, hogy éreztem Suzzyt vonzza a szenvedélyem, de lázad is ellene, mert tudja a kezdetektől, hogy mi Cilivel sosem „lövünk házinyúlra”. Illetve: sosem, szerelem nélkül!

És hát az ÉGIEK megkíméltek bennünket azoktól a durva tréfáktól, amiket más kiválasztottjaikkal gyakran megengedtek maguknak… Ke-

resztbe-kasul fektették össze barátok és barátnők partnereit.

Kösz, ISTENEK!

… Lehet, hogy a költőnek, aki valamikor a kora őszt „vígözvegy”-nek nevezte, igaza volt. A 86–os Skandináv október eleje ráadásul még „testet is öltött” Lady Martha személyében, s én pontosan hét napra és hét éjszakára – Öland szigete és Hamburg kikötője között hajókázva, – halálosan bele is szerettem…

Nem emlékszem, hogy későbbi életem során még egyszer olyan pazar fogadtatásban lett volna részem, mint amilyenben akkor és ott a Lupus Transzszilvánia nevű vitorláson részem lehetett. S nyílván az én Cili Tesókám is hasonlóképpen vélekedett szerény személyemről, amikor megdicsőült képpel kilépett a fedélzeti kabin ajtaján, nyomában a két bombázó csajjal, Suzzyval és a Ladyvel.

Lady Martha, – ha lehetett még fokozni a báját, – fehér kapitányi nadrágkosztümében még sokkal szebb volt, mint az estélyeken viselt – szerintem! – túlságosan testhez simuló és túlságosan mély dekoltázsú csipkés-habos ruhakölteményeiben. (Erre szokta volt mondani Anna: az ízlések és ízléstelenségek gyakran karöltve járnak.)

És később, amikor a hajó tükörfényes ebédlőjében már a búcsúreggelit fogyasztottuk, olyan szépnek láttam a világot, az életet, amilyennek talán addig még soha. Könnyedén, elegáns világfi modorban csevegtem dúskeblű, gömbölyded

idomú vendéglátónkkal, s már a második whisky után olyan szépeket mondtam neki, mint valami született francia sármőr. Cili kamaszos vigyorával, elevenen csillogó kölyök szemével mintha azt üzente volna felém: „Bravó, Gábriel! Bravó! Így kell ezt!”

Aztán nem sokkal reggeli után elbúcsúztunk Cilitől és Suzzytól, s még néhány ismerőstől, akik nem tartottak velünk Európába, s a jóféle skandináv széltől dagadó vitorlák alatt vidám hangulatban csorogtunk lefelé a Balti-tengeren.

Könnyű ebéd után kicsi szieszta, koktélozás, majd este újabb bőséges vacsora és töménytelen mennyiségű francia pezsgő.

Külön kabint kaptam –, s bár nem bántam, – nem is egészen értettem, de megnyugodtam mikor Laura intett a szemével: menj csak! – és mentem, vágyva már kicsi magányra a túlzsúfolt éjszakák után, s éjfél után nem sokkal egy gyors zuhanyzást követően, lazán, egy szál fürdőköpenyben, keresztben fekve be is dőltem a kétszemélyes, kényelmes ágyba. Halk zene szólt, a kabinlámpából diszkrét fény áradt és tisztán hallottam, ahogy a hullámok nekicsapódnak a vitorlás oldalának… Szerettem ezt a „zajt”… és mindig a balatoni nyarak jutottak róla eszembe, ahogy Lízzel fekszünk a stégen és az éjszakai égboltot bámuljuk…

Kopogtak.

Lady Martha volt.

– Reggel Rügenhez érünk, kiszállsz te is a szigeteken, vagy hagyjunk inkább aludni? – kérdezte.

Térdig érő selyem köntös volt rajta, valamilyen sejtelmesen átlátszó anyagból és a lábán hímzett papucs.

– Kiszállok – válaszoltam, kissé elámulva ennyi figyelmességtől.

– Erre a válaszra számítottam, Gábriel – felelte és ledobta magáról a köntöst.

Alatta meztelen volt, mint az Istennők.

S a „semmi komoly csak egy könnyű flört” első kalandját éppen a román özvegyasszony, Martha karjában éltem át, akit a baráti társaságok Lady Marthaként emlegetnek, – ma is…

Tetszett nekem a gömbölyded hölgy, de valahogy a szőkékkel nem tudtam úgy tüzet fogni sosem, hogy abból esetleg románc, hovatovább igazi szerelem alakuljon ki… És ezen még az sem sokat tudott változtatni, ha kiderült az eredeti – egykori – hajszínük. Miként ez a Lady Martha esetében is történt…

Elutazásom (hazautazásunk) előtt három nappal Suzzy azzal fogadott a reggeliző asztalhoz ülve, hogy egy baráti társasággal a Lady hajója holnap felszedi a horgonyt a szigeten és levitorláznak Hamburgig, s ha van hozzá kedvem, tartsunk velük. Onnét is hazautazhatunk, ha már nem akarunk tovább maradni. (Jó hát, azért nem kedvem nem volt… Inkább már a honvágy gyötört.) Suzzy még hozzátette, hogy ő a nevemben igent is mondott, mert Laura meg rám bízta a döntést.

Az igazat megvallva, én már megbántam, hogy nem hagytam „elcsábítani” magam senkitől sem és a Skandináv éjszakák majd mindegyikét, vagy társaságban italozással, vagy Laurával szeretkezve töltöttem el – kivéve az első pár napot és éjszakát, amit Cilivel. S ki tudja mit mulasztottam, hagytam ki… Megbántam gyávaságom és

égtem a vágytól, hogy Lady Martha jachtján, az ő vonzó társaságában csorogjunk le Európába. De azért csak megmaradtam rabnak, a szerepem rabjának, mert már szereppé vált, kötelességemnek éreztem most már tovább játszani Laura és Suzzy előtt. (Persze: Cilit nem tudtam megtéveszteni. Elmondott mindenféle gyáva nyúlnak, kiöregedett Casanovának, levitézlett Don Juan-nak, mert átlátott rajtam…) Minél jobban nyugtalanította őket az én elzárkózottságom (tüntetőleg egyetlen nővel sem beszélgettem el hosszan) annál inkább játszottam a szomorú, szerelmétől távollevő bús lovagot. Láttam én, hogy egy idő után valóban komolyan is aggódnak… Néha azon kaptam őket, hogy épp tanácskoznak, legalábbis nekem úgy tetszett…

Este Laura bejött utánam a szobába.

– Holnap – mondta szelíden, – és kezét a vállamra tette –, holnap hajnalban indulunk Hamburgba.

Rosszkedvűen húzódtam el tőle:

– Semmi kedvem korán kelni… – feleltem.

A számra tette az ujját:

– Én már megígértem, hogy velük tartunk. Nem fogod megbánni, Kincsem.

Nem feleltem, de hallgatásom beleegyezés volt. Biztos, hogy nem fogom megbánni. Önkéntelenül is ezt gondoltam…

... Cseppet sem csodálkoztam azon, hogy egy hajókabinban ébredtem, de azon már igen – dacára a szétdúlt ágynak –, hogy egyedül. Lehunytam a szemem, hogy visszacsalogassam az elillant álmot. De nem ment. És akkor hírtelen minden eszembe jutott…

Sietve felöltöztem és fölmentem a lépcsőn.

A Lupus Transzszilvánia egy jókora vitorláskikötőben ringatózott, szelíden.

Martha-t a fedélzeten találtam. Tágra nyílt ibolyaszínű szemekkel köszöntött.

– Szervusz, Zsülien.

Furcsa volt „Zsüliennek" hallani magamat, de tőle el kellett fogadnom, mert ragaszkodott hozzá, hogy így becézzen.

– Jó reggelt, Martha – üdvözöltem mosolyogva, és igyekeztem kedves-hálás képet mutatni. Nem került különösebb erőfeszítésembe, hálás voltam neki… Bizonyára előttem is volt már hasonló kapcsolata, de nekem úgy tűnt, hogy nem lehetett ilyen mély. A lelkében, nem…

– Iszol valamit? – kérdezte és az asztalhoz lépett, amely a korlát alatt állt. Tele márkás italokkal.

– Egy citromos vodkát – feleltem.

Martha két jókora adagot töltött és az egyik poharat kipirulva a kezembe adta.

– Kedves voltál és gyengéd, Zsülien… Add ide a kezed. – Azt hittem, jósolni akar a tenyeremből,

de az asszony az ajkához emelte a kezem és megcsókolta. – A gyengédségedért Zsülien, – magyarázta, és nem engedte el a kezem. Másodszor is megcsókolta. – A kedvességedért. – Aztán felhevült arcához szorította a tenyeremet. – Mindenért– suttogta.

– Nem szabad, kedves. Nem szabad ezt… – mondtam neki, és szelíden elvontam a kezemet. – Gyönyörű éjszaka volt. Sokat adsz és jogod van sokat követelni. Jogod van mindenhez. Már saját jogod, s felejtsd el, hogy valaha is kiszolgáltatott voltál… egy férfi kiszolgáltatottja, még ha az a férjed volt is. Érted? S legtöbb jogod a szerelemhez van, mert te erdélyi kicsi virág arra születtél, hogy szeress és szeressenek.

Akkor elmosolyodott.

– De megeredt a nyelved, megint… Imádnivaló, ahogy te megmagyarázod a megmagyarázhatatlant is?! Gyere, szeress! A te dolgod is ez, és te tudod is magadról rég!

Tudtam?

Valószínűleg, igen.

Még ha soha nem is mondtam ki – hangosan.

… És egy hét múlva Hamburgban nehéz szívvel búcsúztam el tőle. Mert, ahogy egymás mellé sodort az élet, ugyanúgy sodor el egymástól, bár vonzalmunk több volt, mint amit módunkban volt egymásnak adni. Találkozásunk magába foglalta az elmulasztott lehetőségek vízióját is, mindent, amit óhajtottunk, vártunk, és ami nem teljesedhet be soha.

Természetesen boldog párocska lehetett volna belőlünk, ha vele maradok és letelepszem Svédországban. Ciliék biztosan segítették volna a beilleszkedést és a kertészetüket is vezethettem volna… De ez a lehetőség pillanatnyilag nem játszott semmiféle szerepet azon a színpadon, amelyre szabad akaratunkból léptünk mindketten…

13. ábra "Breky" gróf (Rajz: P.G.J)

14. ábra V .Hegedűs Zsuzsanna: Akt

... Október utolsó hetének péntekére szólt a felülvizsgálat időpontja, reggel nyolcra. S már október utolsó hete volt, szerda, késő éjszaka.

Laurával egy hamburgi szálloda bárjában a koktélunkat szopogattuk kissé fáradtan és nagyon törődötten. A hajnali bécsi járatig még volt pár óránk, de lefeküdni nem lett volna már túl sok értelme.

– Milyen volt? – kérdezte két rövid korty között.

– Micsoda?

– Hát Lady Martha.

Nem válaszoltam. De jó mélyen belenéztem a smaragdzöld szemek kíváncsi tüzébe.

– Gyújtsunk rá – mondtam és feléje nyújtottam a Kent fehér dobozát.

– Azt hiszed, nem sejtettem, mi lesz a vége? Elég volt egy pillantást vetnem rá, már akkor tudtam, hogy ő is a kezedből fog enni. Ahogy bemutatkoztál neki a reptéren, nyomban remegni kezdett az ajka, láttam. Én az ilyenről, az ilyen remegésről egyből felismerem, hogy az illető hölgy le van nyűgözve. Éppen elégszer láttam… Az én drágalátos Sziszim pont így hat a nőkre, ahogy te…

– Hagyd már abba, Laura – mondtam és komolyan haragudtam.

Abba is hagyta, annyi időre, amíg rágyújtott és rendelt még két koktélt, aztán folytatta.

– Egyébként én sem csak a párnámat öleltem nélküled, hét éjszakán át…
– Képzelem…
– Tudod ki kéredzkedett az ágyamba már az első éjszaka a jachton?
– Károly herceg… – feleltem nevetve.
– Óh, nem. Nem akkora előkelőség, de izgalmas fazon, s teljesen új volt most Szisziék társaságában.
– „Breky gróf”?

(Vasaris Brekkynsky lengyel vagy litván nemesi család sarja, egyébként férfi divattervezőként jó híre volt a szakmában – ma már nem él –, de akkoriban egy valódi sármőr volt, – nemcsak próbálta eljátszani, mint én…)

– Igen, ő. Honnét tudod?
– Kitaláltam.
– Lódítasz, drágám. Ezt nem lehetett kitalálni.
– Lehet, hogy lódítok, nem tudom. Nem voltam józan egy éjszaka sem, de arra emlékszem, hogy Breky gróf le sem szállt a szoknyádról.
– Féltékeny voltál rá? – kérdezte
– Amennyire te az voltál a Ladyre, szívem – vigyorogtam és ádázul fújtam arcába a füstöt.
– Idefigyelj, Laura – mondtam. – Tudod mi történt velem?
– Szerelmes lettél…
– Igen.

– Nem hiszem. Akkor nem ilyen vagy… Ismerlek.

És Laurának, – mint mindig – akkor is igaza volt.

Úgy tűnt, teljesen felgyógyultam és tökéletesen egészségesnek is éreztem magam, mikor a második Orvos-szakértői Felülvizsgálatra behívtak. Biztosra vettem, hogy az ideiglenes leszázalékolást feloldják, és újra munkaképesnek nyilvánítanak majd, ezért leelőlegeztem magamnak egy príma kis állást az újvárosi Konzervgyárban, három műszakban, termelésvezetőnek, amire középfokú végzettséggel hirdettek felvételt és már az első elbeszélgetés után a személyzetis biztosított is arról, hogy megfelelek. Várnak…

Ott álltam az Orvosi Döntő Bizottság előtt 36 évesen, egyenes háttal, kihúzott derékkal, fizikailag – és lelkileg is helyrebillentett egyensúllyal –, s a kérdésre, hogy: Hogy érzi magát? – vidáman és büszkén azt válaszolhattam:

– Köszönöm, jól!

– És a bal keze? (ezt az öreg Főorvos kérdezte, egy roppant kíváncsi, szemfüles doktor bácsi… ugyanaz, aki már egy korábbi konzílium során is hangoztatta azon elméletét, hogy talán velem született agyérszűkület okozhatta a baloldali végtagbénulást s nem a baleset… Ami – véleménye szerint – akár magyarázatot is adhat a korábbi eszméletvesztésekre, melyeket akár a legkisebb traumák is kiválthatnak.)

– Hát, igen.

– A balkezem.

– A balkezem sajnos elmaradt a gyógyulásban. Bárhogy is gyötörtem, tornásztattam, edzettem, csak ímmel-ámmal engedelmeskedett azonnal az akaratomnak. Csak késve… Mozog! – feleltem a Főorvosra szegezve tekintetemet.

(Nem hazudtam, mert hiszen mozgott?! …) Csak éppen használni nem tudtam már úgy, mint korábban. És hát azóta, máig sem… Sajnos. Ettől eltekintve – az összeredményt – mozgást, szellemi frissességet, testi-lelki közérzetet értékelve én elégedett voltam a gyógyulás fokával.

Én…

Én – elégedett voltam!..

– Jó. Menjen haza, majd értesítjük a döntésről.

Visszaadták a papírjaimat, a nővér kikísért.

Odakint Kéti izgatottan kérdezte:

– Na, mesélj! Mi volt? Mit mondtak?

Vigyorogva mondtam: azt, hogy menjek haza. Majd értesítenek a döntésről.

– Ennyi?

– Ennyi, babám.

– Rendben. Gyere, elmegyünk hozzám, tegnap főztem egy isteni gulyást, megebédelünk… aztán… aztán kicsit ledőlünk, és együtt elmegyünk Hajniért az iskolába. Megígérted, hogy párnapot velünk töltesz.

– Oké! Mehetünk, babám! – rikkantottam széles jókedvemben.

… Három nap múlva a kora délelőtti órákban Miklós apu hívott telefonon. Gyere haza, megjött a Döntő Bizottságtól a leveled, de nem adta ide a postás, mert személyesen kell aláírnod az átvételét.

Kétinek hagytam egy párszoros üzenetet, és hazanyargaltam. (Autóm már nem volt, s a jogosítványomban az alkalmassági áthúzva, s bár kétszer nekimentem a P.Á.V-nak, nem kaptam visszza. Tovább nem próbálkoztam, hisz éreztem: nem fogok többé autót vezetni.)

Otthon magamhoz vettem a postai értesítőt és fölmentem a Postára.

VÉGLEGES!

Ez a szó még hetekig úgy dübörgött az agyamban, mintha egy tankhadosztály masírozna benne…

15. ábra KÉTIVEL (Montázs: P.G.J. és M.I.B.)

Pató Selam

Ízisz

Arcom elfedik korok és porok
Lényem szakadt mezekben vánszorog
Felületen szétmálló jelmezek
Változóan állandó szerkezet

Perpetuum mobile origójában
Állok és várok
Megtaláljátok -
E Igazamat a Valóságban?!

Jelen voltam a múltban mint Oltalom
Jelen leszek a jövőben Fogadom
Jelen vagyok a jelenben Esküszök
Magam vagyok az innen s túl, s a Küszöb.

Fény és Árnyék kettős egységének Őre
Tükröm és Arcom
Békém és Harcom
Forgatja a Lélek kristálygömbjét körbe.

Korok és porok Arcom leplezik
Mint természet - Öltözik s vetkezik
A minden mezben egyazon Élet
S ím léte vagyok egy oly Szentélynek

Melyben az lát, ki a látszatra vak
Aki bennem nem landol
Addig marad halandó
Amíg fel nem lebbenti fátylamat.

Papp Erzsébet
Éjjeli szivárvány

Minden sirályon az este csattog.
Csattog, rámrepül, pirosan izzik.
Izzik a rózsák sárgája, zöldje.
Zöldje mozdul a szent bogaraknak.
Raknak az éjbe smaragdot – fényes.
Fényes a kutyák álma a Holdban.
Holdban ébred az akác virága.
Rág a sötétből mindenki egyet.
Egyet akarnak énekek, csendek.
Csendek tudója, állok csak árván.
Lent a világom – fent a szivárvány.

Lőttek az állásomnak! Mert a személyzetis elvtárs ugye azt is mondta, hogy amennyiben leszázalékolt maradok, sajnos nem áll módjukban alkalmazni. Hiába, hogy megfelelek minden feltételnek – egyébként.

Egyébként, persze nem értettem, hogy miért nem, de meg sem fordult a fejemben, hogy rákérdezzek. Minek tettem volna, amikor ez az eshetőség ki volt zárva…?! Mert én ugye, kizártam. Tétre meg befutóra is fogadtam volna, hogy kiírnak!

Tévedtem. És akkor morfondíroztam csak el fölötte (azon melegében) – egy üveg vodkát magamhoz szólítva és a szobámba zárkózva, otthon, – hogy miért is nem áll módjukban?... A „nyugdíjasság" nem egy ragályos kórság, drága elvtársam: meg lehet kapni, – sajnos fiatalon is! – de „elkapni"…?

No, mindegy. Ha nem, hát nem – pusziltam bele megadóan a príma Moszkovszkaja itókát rejtő, tartalmazó üveg csábító szájába. Mohácsnál több is veszett… (S ha csak ott veszett volna…)

Marad a rokkant-nyugdíjas „állás" –, mint főfoglalkozás. És hát ezer mellékfoglalkozás közül válogathatok, ha úri kedvem majd úgy tartja – gondoltam.

… Leselejtezett „fejemmel" tanítást vállaltam. Nem hivatalosan és nem pénzért. Egyszerű-

en azért tettem, mert volt rá időm, energiám és szívem: hátrányos helyzetű családokban élő kis lurkókkal foglalkoztam, de voltak felnőtt „diákjaim” is: húsz-harminc-negyven éves, családos emberek, akik annakidején nem tartották fontosnak, vagy éppen a körülményeik nem tették lehetővé a nyolc osztály elvégzését.

Leselejtezett fejemmel – pontosabban a benne található szürkeállományt hasznosítva, komoly szellemi tevékenységet végeztem – a tanításon kívül is – komoly felelősséggel járó és erkölcsi tartást igénylő tevékenységet: már nem a megyei lapnál külsős újságíróként, hanem az ÚJVÁROSI HÍRNÖK című és az ÚJVÁROS KULTURÁLIS ÉLETE c. helyi lapoknál, mint újságíró-riporter és irodalmi rovatszerkesztő. Egyiknél sem volt fix fizetés, de azért csurrant cseppent időnként némi tiszteletdíj. S közben írtam regényeket, novellákat és verseket, továbbra is – töretlen lendülettel tovább.

S hogy miért váltam meg a megyei laptól? Anna nyugdíjba ment, Felkay Hilda sem volt már – szinte az egész vezető- és szerkesztőgárda kicserélődött, időközben – s bár Majsa Miklósné, Zsóka lett a főszerkesztő, vele a korábban már hűvösre vált viszonyunk miatt nem kívántam együttdolgozni. Hogy részeges, kicsapongó férjét visszafogadta, az a magánügye lett volna, de hogy

a lapnál is alkalmazta, a szinte semmi munkára sem alkalmas sportriportert, az gyomorforgató volt. S aligha csak számomra…

Persze Zsóka próbált „megtartani" külsősnek, de én mindig kedvesen és udvariasan elhárítottam a kérését.

Jól elvoltam én már akkor a két helyi újságnál, nevet és rangot is szereztem, s persze a két főszerkesztővel baráti viszonyt ápoltunk – már korábbról. Molnár Palival még a megyei laptól, Gálvölgyi Icával pedig egy iskolába jártunk az általánosban.

16. ábra Prosszer Mihály: Princ Maya

Feige Márti

Felidézlek

Most
régmúlt idők messze tűnt
perceit idézem:

mikor
vágy lobogott
tekintetedben,
mikor
szemed tüze
eszemet vette,
mikor
szívem vadul vert,
s ugrált torkomba fel
mikor
beszívtam bőröd fűszer-illatát
mikor
hallgattam hangod
vihar–sóhaját
mikor…

S ez nem álom volt, nem égi Mennyország-mese
földi valóságban találta meg
szívem
szerető szép szíved.

Gyakran vittem ebédelni három kis tanítványomat a Bányász Kislány nevű vendéglőbe, ami közvetlen a lakásom mellett volt, s vasárnaponként olykor-olykor az édesanyjukkal együtt, amikor annak szabadnapja volt a Kórházban, ahol dolgozott.

Barabásné Princ Maya – a Gipsy Hercegnő, ahogy városszerte becézték, – egy akkoriban igen jó nevű cigányprímás elvált felesége volt. Barabás Lajit én magam is ismertem, kedveltem is eleinte. A Kotyogó Kulacsban, ahol a bandájával játszott, korábban gyakran megfordultam a barátaimmal, s Karin meg Anna valósággal imádták, a klasszikus muzsikát is magas színvonalon játszó hegedűst. Ha nem itta volna „hülyére" magát, Laji világhírű prímás lehetett volna. De a harmincéves korára alkoholistává lett, s családverőként elhíresült cigánymuzsikus világhír helyett a börtönök visszatérő lakójaként szerzett magának kétes hírnevet.

Felesége elvált tőle, s fillér gyerektartást sem látva a gyerekek apjától, erőn felül próbált helytállni – családanyaként, s családfőként is. Erőn felül –, mert gyönge, törékeny kisasszony volt.

A gyerekek nehezen tanultak, kisegítő iskolába kerültek, s ott is csak bukdácsoltak eleinte,

ahogy hallottam. Gyakran összefutottam velük, meg Mayával is, mivel fölöttünk laktak, a harmadikon.

Már arra nem is emlékszem pontosan, hogy Maya kérte, hogy tanuljak a gyerekeivel, vagy egy beszélgetésünk közben én ajánlottam-e fel… Mindegy is talán. A lényeg: följártam hozzájuk heti rendszerességgel, vagy ahogy éppen időm és munkám engedte – vagy, ahogy éppen Kéti szeszélye… Mert napirenden lett köztünk a veszekedés. Hiába próbáltam szépen, kedvesen, vagy éppen türelmemet vesztve, már indulatosabban is elmagyarázni féltékeny kedvesemnek, hogy a gyerekekkel foglalkozom csupán, s nincs semmi közöm az anyjukhoz: olaj volt minden szó a tűzre.

– Az a nő egy félistennek hisz téged! – ez volt Kéti legutolsó fixaideája, amitől úgy elborult az agyam, hogy ultimátumot adtam neki: vagy abbahagyja a féltékenykedést, vagy szakítok vele. Egy ÉLETRE! ESKÜSZÖM.

Nem ijedt meg. De megígérte, hogy visszafogja magát.

Egy hétig sem bírta.

Esténként, ha nem maradtam nála éjszakára, alig értem haza, csörgött a telefon, gyorsan fel-

kaptam, nehogy a szüleim felébredjenek – bár két vonal volt már a lakásban, s náluk nem szólt az én vonalam, – de a falak nem voltak túlszigeteltek…

– Ágyba bújtál már, a Hercegnővel, te félisten?! – Kéti próbált vidámságot erőltetni a hangjába, de egy zsák kígyó sziszegése is inkább tűnt volna karácsonyi csengettyűnek…

Amikor Kedvesem ezt így többször eljátszotta, elhatároztam, hogy lesz, ami lesz, befejezem vele a kapcsolatot. Hogy meg tudom majd tenni, abban én biztos voltam… S abban is, hogy mi lesz a bosszúja. De már az sem érdekelt volna, ha valóban férjhez megy, – ahogy gyakran fenyegetett is vele. Szerettem Kerekes Katit, de már inkább volt az testi-kötődés, mint lelkileg is szerelem, hiszen a vele töltött évek állandó féltékenységi jelenetei kilúgozták belőlem a mély érzelmeket. Szenvedélyes, kedves szerető volt, de társnak messze nem tudtam volna elképzelni magam mellett. A Zöldszemű Szörnynek, – ha polgári neve is van – Kerekes Katinak hívják.

Az a nő egy félistennek hisz téged!

Pedig hát…

Nem voltam én félisten, dehogy…?! Sőt egy negyed sem. Az istenek ugyanis nem szoktak

kutyaszorítóba kerülni. Márpedig én abban voltam, éppen. Miért?

Hallani sem akartam arról, hogy összeköltözzek Kétivel, ő viszont nem volt hajlandó kiverni a fejéből ezt a képtelen ötletét. Hivatkoztam én mindenre, de mintha egy csapat delfint próbáltam volna meggyőzni arról, hogy ők tulajdonképpen kanadai barnamedvék…?!

– Végül is elképzelhetőnek tartom, Gabi – mondta Kéti a legemlékezetesebb és leghosszabb ideig (másfél hónapig) tartó veszekedésünket követő kibékülésünk reggelén, – hogy egyszer mégis férjhez megyek. – És letette elém az asztalra a gőzölgő, illatos kávét.

Biztató, sőt egyenesen bizakodó kijelentésnek éreztem ezt a barátnőm szájából, aki páréve még a leghatározottabban tiltakozott a házasság és a férfipartner ellen, s bősz felháborodással utasította vissza minden olyan irányú megjegyzésemet, hogy a gyereknek apa is kell! Olyan állhatatosan mondott nemet a javaslatomra, amelyben férjhez menésre biztattam, ahogy csak egy apáca képes kitérni, a csábítás útjából. Régóta felhagytam hát a rábeszéléssel.

Kéti egyidős volt velem: nem túl szép nő, igaz, viszont tagadhatatlanul vonzó! Legalább öthat olyan független fickót ismertem akkortájt Új-

városban (sőt Kövesden is)! – akik bármelyik pillanatban feleségül vették volna. Ha ő igent mond…
– Igen, igen – folytatta Kéti –, ha meggondolom, miért ne lehetnék újra asszony, én is? Anya és feleség. Egyetértesz, Gabi?
– Ó, persze, szívem – mondtam derűs mosollyal, aztán a kávéscsészémért nyúlva így szóltam:
– Mielőtt férjhez mész, ugye megiszod velem még ezt a csésze kávét?!
– Te nem veszel komolyan engem – húzta fel az orrát Kéti. – Most is csúfolódsz rajtam!
– Szó sincs róla – nevettem el magam. – Soha nem volt még ilyen eszményi kis barátnőm, mint te. Erre, ha kell, megesküszöm!
– Nyugodtan mondhattál volna szeretőt is, a kis barátnő helyett… Számomra nem sértő.
– Igen, de akkor az eszményi jelző túlzás lett volna. Ugyanis szeretőnek már távolról sem lehet eszményinek nevezni, drágám. Ahhoz túlságosan féltékeny vagy, tudod?
– Tudom. De már ez is inkább csak múlt időben mondható el rólam.
– Valóban ?… Tehát értsem úgy, hogy nem leszel féltékeny többé? Senkire?
– Nem leszek – rázta meg a fejét barátnőm.
– Hmmm – mondtam tűnődve –, azt hiszem már mindent értek. Kicsit soká tartott, míg rájöttem

mitől is változtál meg úgy az utóbbi időben, de végül is megértettem és ez a fontos.
– Semmit sem értesz – vetett ellent Kéti, elnéző szelíd mosollyal, – csak azt hiszed, hogy érted?!
– Mióta tartasz ilyen korlátolt agyúnak, drágám?
– Dehogyis tartalak korlátolt agyúnak! Egyszerűen arról van szó, hogy ezúttal tévesen ítéled meg az ok és okozati összefüggéseket.
– Kifejtenéd ezt bővebben…? – kérdeztem. – Mert hajnali hétkor nekem a bonyolult összefüggések valóban meghaladják még a felfogóképességemet. De ha kérhetlek: röviden. Nyolckor a Városgazdálkodási Osztályon vár rám Csúcselvtárs, hogy riportot készítsek vele. Tudod… A temetőbővítésekről…
– Rövid leszek, ne aggódj.
– Nem aggódom – vigyorogtam. – Minden hely megtelt, s addig nem halhatok meg én sem, míg el nem döntik az elvtársak, hogy merre bővítsék a meglévő temetőkerteket…
– Csak humorizálj, ahhoz nagyon értesz…
– Bocs. Mondjad, drága. Hallgatlak.
– Te ugye azt hiszed, hogy a féltékenységem mindig egy bizonyos harmadik személy miatt tört ki belőlem?
– Nem. Én azt hiszem, hogy a féltékenység veled született, Kéti.
– Tévedsz, Gabi.

– Amennyiben?
– Amennyiben fogalmad sincs arról, hogy ki az a „harmadik”, aki ezúttal felfordulást okozhat az életünkben! Nos, szerinted, ki?
– A válasz, nyilvánvaló, Kéti. És teljesen egyértelmű. A te életedben!

Láttam rajta, hogy nem erre a feleletre számított.
– Szóval, tudtál róla? – kérdezte óvatosan, de meglepetését nem is titkolta. Tudtál Árki Laciról?

Elmosolyodtam.
– Igen.
– De hiszen…
– Kéti, kedves. Hagyjuk ezt, jó? Az én pincér barátom szinte valamennyi barátnőmre szemet vetett már, miért éppen téged hagyott volna ki a látószögéből… Éppen az, hogy gyakrabban is látott, mint a többieket… amíg te jártál át hozzám. Mióta viszont nem jársz, mert én is városlakó lettem, hát Lacika jár át Újvárosba, jóval sűrűbben, mint a téli villám, s ezt az én véleményem szerint a te hiányodon kívül semmi sem indokolja nála. Ő ugyanis F.-ben szokott mulatozni, nem ilyen poros kisvárosban, mint ez. Az igaz, hogy előttem mélységesen igyekezett titkolni, hogy beléd zúgott, de valahányszor egymásba botlottunk valahol a városban, mindig lángvörös lett, hebegett-habogott, mint egy dadogós kecske és lángvörös

lett, mikor tréfálkozva rákérdeztem: mi járatban, mi járatban, szerény kisvároskánkban, te Laci? Talán F.-ben szesztilalmat vezettek be?…

– De…

Gyorsan a szavába vágtam.

– Oké, oké. Tudom. Akkorra volt időzítve mindig a randitok, amikor én elutaztam, vagy Rapszékat látogattam meg F.-ben. Tudom. Mégis összefutottam vele néha. Nem szólt róla egyszer sem? Gondoltam. Mindegy, persze. De alig vártam, hogy legalább te beszélj róla. Most megtetted. Kösz. Bár te azt hitted sokáig, hogy én Princ Mayára gyanakszom majd, hogy kizárólag miatta változtál meg, s az őrült féltékenységi cirkuszokat azért produkálod. De, Kéti drágám, mióta ismerlek, egyfolytában féltékenykedtél, mindenre és mindenkire, amihez, és akikhez csak a legparányibb közöm is volt: a barátaimra, az ismerőseimre, a munkámra, az újságírásra, az erdőre és még a keresztfiaimra is, ha úgy találtad túl sok időt töltök vele?! Így ment, így megy ez évek óta. Elviselhetőek voltak a hisztijeid, ha olykor idegesítőek is. Hozzászoktam, megedződtem. S egyszer csak dühödt őrületbe csaptak át a kitöréseid… S ugyanolyan hirtelen, egyik napról a másikra, mintha csak kialudtad volna magadból a Zöldszemű Szörny jelenlétét, kijelented kerekperec: már nem vagy féltékeny. Természetesen nagyon

örülök ennek, de pontosan ez a tény erősítette meg bennem a korábbi sejtéseimet: neked van valakid. Van egy udvarlód, aki tetszik neked, s akivel jól érzed magad. Annyira, hogy még a házasság gondolata sem riaszt, mint korábban. Hidd el, nem kellett Freud-i logikával rendelkeznem ahhoz, hogy e változásra magyarázatot találjak?! Szívből örülök, hogy végre találtál egy kedvedre való lovagot. Remélem, elhiszed nekem? Szeretném, ha boldog lennél…

– Akkor is így örülnél, ha történetesen nem szerettél volna bele a gyönyörű Mayába? – vágott közbe Kéti.

– Persze – mondtam őszintén.

– Nem hiszem el.

– Most veszekedni akarsz? Miután ilyen szépen megbeszéltünk mindent, képes lennél újra összeveszni velem?

– Éppen jókor jött neked ez az udvarló, igaz?

– Ejnye, Kéti. Miért beszélsz így?

Nem felelt azonnal.

(Hát persze: hogyan is hihettem, akárcsak egy percre is abban, hogy Kétivel simán és civilizáltan lehet szakítani?! Ez már eltúlzott optimizmus volt részemről is…)

– Árki Laci pont olyan megbízhatatlan alak, mint te. Amióta ismerem, s annak jó pár éve már, egyfolytában le akar fektetni… Hát, megkaphat. Ha

feleségül vesz. Pedig nem szeretem, ezt jobb, ha még idejében megtudod, Gabi. Csak hát… te magamra hagytál mindig, más nők kedvéért… Most éppen Anna és Maya szerelmének a bűvöletében élsz, én meg várhatok újra türelmesen, mikor kerül rám a sor. Nem vagyok már fontos a számodra.

Felsóhajtottam, és így szóltam:

– Kéti, én szeretlek téged, de való igaz, hogy már nem szerelemmel. Beleszerettem Mayába, de ettől téged és a családodat ugyanúgy szerethetem, nem?

– Szeretkeztél már vele?

Azon kaptam magam, hogy csodálom a nyugalmát?!

– Nem. Még csak meg sem csókoltuk egymást. Feltételezem, hogy ezt sem hiszed el nekem. Akkor is ez az igazság!

– No hiszen?! – nevetett fel majdnem gúnyosan, – te és a plátói szerelem?! Ez valami egészen hihetetlen!

– Talán csak neked az. A szerelem nem egyenlő a szeretkezéssel. Természetesen, idővel minden szerelmes, szerető is lesz, de nem azonnal. Mert a szerelem önmagában is egy csodálatos érzés!

– Már több mint egy éve tanítod a négy gyerekét, följársz a lakására és azt akarod bemesélni ne-

kem, hogy nincs köztetek semmi?! Ez, enyhén szólva is, képtelenség!
– Nem mondtam, hogy nincs köztünk semmi. Mert igenis van. Szerelem. Kölcsönös szerelem van.
– Plátói…
– Lelki. Majd tovább lépünk, ahogy ti is összebújtok lassan „Don Juannal”.
– De én nem vagyok szerelmes Laciba… Csak tetszik…
– Idővel megszereted.
– Jó, hogy legalább te biztos vagy ebben?!
– Nézd, Kéti – kezdtem elveszíteni a türelmemet,– ha nem vonzódnál hozzá, pusztán azért, mert én szerelmes lettem valakibe, még nem fogadtad volna el a közeledését! Ez az egyetlen, amiben biztos vagyok és nem más. Tehát ne ködösíts, oké?
– Igazad van. Valóban jól érzem magam a társaságában.
– Ennek én őszintén örülök.
– Azt meghiszem. Így legalább a lelkiismereted békén hagy, igaz? – hangja csupa derű volt. Semmi kétség, a vihar elvonult, a jó viszony helyreállt. – Egy világ szélhámosa, tudom én… Akárcsak te… De talán éppen ez vonz hozzá… Ez a sorsom, vagy csak ilyen az én esetem…

Így lehetett, igen. Kétit vonzották a „rosszfiúk” és ez nem javított az én közérzetemen, inkább nyugtalansággal töltött el, mert Esze Tamás is kihasználta…, aztán csúnyán faképnél hagyta állapotosan… És most én is… még ha nem is úgy, de elhagyni készültem…

– A lelkiismeretem engem sohasem hagy békén, Kéti. De ezt el is várom tőle! Érted?

– Hogyne, te „Lovagok Lovagja”?! – kuncogott, aztán megkérdezte: – Eljössz az esküvőmre?

– Meghívsz?

– Persze.

– Akkor, feltétlen!

– Isteni! – mondta Kéti. – Remélem, Mayával jöttök?

– Nem gondolnám…

– Ugyan miért nem? Félted a „hercegnődet” Laci sármjától?

– Senkitől sem féltem. No, Árki Lacitól meg pláne, hogy nem… Találkoztak párszor… Még a régi időkben, tudod, mikor még Laja is muzsikált itt-ott… és hát Laci, naná… mint méhecske a nyílóvirágra… rárepült… volna. De Maya elhajtotta.

– Ó, értem. Hát egy „hercegnő” nyílván rangon alulinak tartott egy pincért…

– Nem a pincért, Kéti. Dehogy. Csak a Don Juant…

– No hiszen – kacagott fel akkor szívből az én kis barátnőm –, Don Juan nem, de Casanova csak képes volt megdobogtatni a „hercegnőnk” kicsi szívét…?!
– Gonosz vagy, tudod? Szólok is Lacinak, hogy jobban teszi, ha mielőbb oltárhoz vezet, nehogy meggondold magad?!
– Csak akkor gondolnám meg magam, ha te kérnéd meg a kezem – kuncogott. – Ettől viszont, úgy hiszem, se Lacinak, se nekem nem kell tartanunk?!
– Hát, ettől tényleg nem?! – ismertem el vigyorogva, aztán felálltam és megfogtam a kezét. – Most mennem kell, muszáj… És nem szívesen vallom be, de ha már gondoltam rá, jobb, ha kimondom, elvégre ennyi őszinteséggel tartozom neked… Veszettül fogsz hiányozni, Kéti! Ugye, nem haragszol, hogy megmondtam?
– Hát persze, hogy nem haragszom, szerelmem! – felelte ő, s egy felhő mögé bújtatta a mosolyát.– Te is veszettül fogsz hiányozni nekem… Majd hívjuk egymást néha…
– Aligha lenne helyes tőlünk…
– Miért nem mondod mindjárt, hogy nem lenne erkölcsös?
– Mert az, hogy mi helyes és mi erkölcsös, az nem ugyanazt jelenti, Kéti.
– Tudom. Mikor jössz újra?

– Nem jövök többé, Kéti.
– Hajnikához sem?
– Majd ő eljön hozzánk, amikor akar. Nagylány már, nem fogja érezni a hiányomat, hiszen udvarlója is van, barátai is vannak.
– Gyere el még ma este. Kérlek.
– Nem. Értsd meg, Kéti, így lesz a legjobb mindkettőnknek, ha nem jövök többé.
– Tudom, hogy a hiúságod nem fogja elviselni, ha másé is leszek!
– Nem a hiúságom, Kéti.
– Hát?
– A büszkeségem. Te kedveled Lacit, feleségül fogsz menni hozzá és biztosan boldogok is lesztek. Én szerelmes vagyok, viszontszeretnek és remélem, hogy a magunk módján mi is boldogok leszünk Mayával. Ha az Égiek is úgy akarják…
– Na, igen, az égiek – mondta enyhe gúnnyal, – képtelen vagy veszíteni, ezért mindig rájuk fogod a szakításokat.
– Talán igazad van – feleltem, aztán belebújtam a dzsekimbe. – Talán valóban nem tudok veszíteni, Kéti. Ezért mindig igyekszem elsőnek kimondani, hogy Ég áldjon, kedves.
– S elhiheted: ez sem könnyű mindig.

17. ábra Montázs: P.G.J.

18. ábra Montázs: P.G.J.

Maya felutazott a szüleihez a Börzsönybe. Rendszerint a hosszabb iskolai szünidőket a gyerekek is a Princ nagyszülőknél töltötték, bár az anyjuk nem mindig ment velük, vagy ha fel is kísérte az „orgonasípokat" – ahogy becéztem a három fiút és egy kislányt – nem maradt annyi ideig, mint a gyerekek. (Kivétel csak a Karácsony volt!)

Nyolcvanhétben engem is hívott, töltsem velük Nagybörzsönyben az ünnepeket. A szüleivel még akkor megismerkedtem, amikor Klárával beköltöztünk a társasházba: éppen látogatóban voltak a lányuknál. Nusi Mami alig túl az ötvenen, egy, még mindig szép, de beteges cigányasszony volt, János Papi meg egy jó hatvanas robosztus termetű parasztember, huncut kékszemekkel és göndör vörösesszőke hajjal. Maya a törékeny alkatát, az éjfekete szemeit, fényes, sötét haját az édesanyjától, míg a tejfehér bőrét az édesapjától örökölte.

Megköszöntem a meghívást, de nem mentem el. Majd legközelebb – ígértem.

Maya iszonyúan hiányzott! Meg is bántam, hogy visszautasítottam… Talán, ha sejtettem volna, mennyire megkínoz a hiánya…?! Talán velük tartok.

A Szilvesztert, a már évek óta özvegyen és magányosan élő Ida bárónőnél töltöttük, Zsurnón.

Anna, Ágoston bácsi és én. Enyhe tél volt, de méteres hó-falak álltak az út két szélén a kicsi bakonyi faluba vezető keskeny bekötőúton, s néhol a szél bizony több helyen is torlaszt okozott. Anna vezetett, én ültem az anyósülésen, Ágoston bácsi –, mint rendesen – a hátsó ülésen békésen iszogatott. Valahogy átvergődtünk rajtuk.

Őszintén mondom, nem ittam sokat. Egyáltalán, megközelítőleg sem annyit amennyitől fejre szoktam állni?! S mégis megtörtént! Nyílván nem egyedül az alkohol volt a felelős azért, hogy éjfél után pár perccel ájultan dőltem a házvezetőnő – Sári – karjaiba, aki éppen bejött hozzánk a konyhából, hogy Boldog Újévet kívánjon nekünk.

… A hálószobában tértem magamhoz, és fejem fölött heves szóváltás folyt. Valami elvont vita, legfőképpen amatőr diagnózisok meg gyógyászati javaslatok röpködtek benne. Úgy rémlett Anna aggódó hangja hatolt el hozzám a vita zűrzavarán át. A következő dolog, ami a tudatomig hatolt, egy vidám képű öregúr ábrázata volt, aki Fülöp király áriáját próbálta volna elénekelni, de a „Majd alszom én…” – szavaknál tovább nem jutott, ezeket viszont többször eldalolta nekem mély basszushangján.

Aztán egy szőke hajkoronát véltem felismerni – a tincsek csiklandozták az orromat –, s

ezzel egy időben egy sztetoszkóp tölcsérének hidegét éreztem csupasz mellkasomon, aztán válaszokat motyogtam, halk, szűkszavú kérdésekre, aztán elaludtam, és álmodtam is, s mikor felébredtem, kristálytisztán emlékeztem az álom minden részletére.

(Feltételezem, hogy onnéttól tudatosult bennem, hogy ébredés után mindig kristálytisztán visszajönnek az álomképek, tehát visszaemlékszem az álmaimra.)

Anna elment az ágyam mellett, én meg kinyújtottam a kezem az elvillanó selymes lábszár felé...

– Már semmi baj, látom – nevetett Ida bárónő, aki az ágyam szélén ült. – A beteg teljesen jól van.

Megpróbáltam felülni, de nem nagyon sikerült.

– Beteg? Kicsoda volt beteg? – nyögtem. – Én lennék? Nem. Hisz én halott voltam már, nem beteg csupán. Ez a feltámadás napja, ugye?

Anna leült az ágy másik felére. Arca csupa aggodalom.

– Jobban érzed magad?

– Borzasztóan. Azt hiszem, a feltámadásba bele lehet pusztulni. Légy szíves teljesítsd az utolsó kívánságomat, Anna. Oké?

– Te, te… – nevette el magát az asszony. – Azért vagy csak ilyen nagy hős, mert nem vagyunk

most kettesben…?! De ha úgy lennénk, ájultnak tettetnéd magad, igaz?
– Tiltakozom!
– Gabikám, kicsim – hajolt közelebb a bárónő is. – Biztos, hogy jól vagy?
– Persze. Nyugodjatok meg… De hát mi történt tulajdonképpen? – kérdeztem. – Úgy érzem magam, mintha eleven kenguruk költöztek volna belém.
– Éjfél után nem sokkal, teljesen váratlanul összeestél.
– Részeg voltam?
– Nem, dehogy. Alig ittál valamit, ezért is ijedtünk meg annyira.

Szerencsére a háziorvosom volt az ügyeletes, s azonnal kijött.
– Egy szőke démon?
– Igen – bólintott Ida. – Örülni fog, ha megtudja, minek nézted… Elmúlt hatvan már, mint jómagam is. Bár Icuka valóban maga a megtestesült egészség, én ugyanezt sajnos nem mondhatom el magamról…
– Emlékszem rá, hogy megvizsgált… Na és mit állapított meg? Delírium trémens?
– Dehogy! – tiltakozott hevesen Anna. – Iduka is mondta az imént: alig ittál valamit, még spicces sem voltál… A doktornő szerint is inkább valami pszichés eredetű ájulás lehetett… Adott egy in-

jekciót, magadhoz tértél, aztán rögtön el is aludtál.

– Pszichés?... Nofene?! – Nagy nehezen felültem és értetlenül ráztam a fejemet. – Amikor Klárát holtan találtam, s akkora trauma ért vele, olyan erős sokkhatás ért, hogy napokra kómába estem utána, az indokolt volt. És a kórházban azt mondta a főorvos, hogy próbáljak kivédeni minden rosszat, mert a gyönge pszichém ezekkel a kómákkal tiltakozik ellenük. És sajnos előfordulhat, hogy egyszer nem tudok majd visszajönni… A fő doki még azt is mondta, hogy ez az utóbbi annyira erős volt, hogy most húsz évig nem kell újabbtól tartani. Vagy ő számolt rosszul, vagy egyszerűen a szervezetem fittyet hány az orvostudományra?! Szépen nézek ki, mondhatom?!

Visszahanyatlottam a párnára, és lehunytam a szememet, még az sem érdekelt, hogy szavaim nyomán miféle kétségbeesett érzelmek ültek ki Anna arcára.

Icuka doktornő hatásos nyugtatót nyomhatott belém, mert újra álomba zuhantam. Reggelig már csak egy röpke rémálmom volt, de mire felébredtem, abból csak egy pici szívremegés maradt bennem – történés, semmi.

1988. Újév napja.

Délig aludtam, és felébredve meglepően jól éreztem magam. Ketten voltunk a hálószobában:

én a bárónő egykori dupla hitvesi ágyának baloldalán egy háromszor nagyobb méretű férfipizsamában, Ágoston bácsi részeg álomba zuhanva, éktelenül hortyogva, keblén egy pocakos whiskys üveggel, szmokingban, félrecsúszott csokornyakkendőben, az ágy bevetett jobboldalán.

Muszáj volt hangosan fölröhögnöm.

Pedig erre – a szituációt kivéve – semmi okom nem lehetett. Jól éreztem magam – fizikailag –, mert a lelkiállapotomat továbbra sem lehetett kielégítőnek nevezni.

Még jó pár napig…

… Ültem Klára egykori szobájából irodának átrendezett szoba Parkra néző ablaka előtt, és ádázul vicsorogtam a kéziratok, újságok és könyvek között lapító telefonra, mely szinte tízpercenként csörgött. Azt gondoltam, ha még egyszer megcsörren, hát, bizisten, kihajítom a szakadó hóesésbe?!

Szóval: a telefonra haragudtam, vele acsarkodtam, miközben ő volt az, akit a legkevésbé hibáztathattam kedélyállapotom békaperspektívájáért.

Már le kellett volna adnom mindkét laphoz a cikkeket, de alig haladtam az írással.

Nem tudtam miért nem megy a munka…

Tudtam, hogy miért nem megy a munka.

Maya január kilencedikén késő este jött haza a gyerekekkel.

(Néha úgy volt, hogy mikor elaludtak a gyerekek, lejött és megkocogtatta az ablakomat, s én csöndben beengedtem… Vagy megesett, hogy mikor tanulás után együtt tévéztem velük odafönt, és a gyerekek elaludtak közben, átvittük őket a szobáikba, s én ott maradtam Mayánál…)

Kocogás az ablakon…

Kaptam a dzsekimet és rohantam ki hozzá.

Még aznap éjjel sírva-nevetve borultunk egymás nyakába.

– Te! … Ha tudnád mennyire hiányoztál!… Azt hittem beleőrülök, hogy nem láthatlak mindennap! – mondta el-elcsukló hangon nekem.

– Te is nekem, szerelmem – vallottam meg. – S azt hiszem, ez már mindig így lesz, valahányszor távol leszünk egymástól.

– Nem szabad, Gabikám! Nem szabad távol lennünk egymástól, soha többé. Mindig együtt kell lennünk, együtt kell maradnunk! Így lesz, ugye? Megígéred?

– Igen, Maya. Így lesz, – ígértem.

Nála töltöttem az éjszakát. Féléves ismeretség után a barátságból kölcsönös szerelem született. Sokat és szenvedélyesen csókolóztunk, de szeretkezni akkor szeretkeztünk először, igazán…

Ültünk a hálószobában, kezünkben egy-egy pohár kellemes zamatú vörösborral.
– Istenem – sóhajtott fel Maya, és hátradőlt a széles franciaágyon, – én most olyan boldog vagyok Gabi, hogy sírni tudnék?!
– Én is – mondtam őszintén.
– Olyan messze vagy. Gyere közelebb, kérlek… Beszélgessünk. De munkáról, hétköznapi dolgokról, egy szót sem!

Megittam a boromat és a fotelból átültem a franciaágyra, de fogalmam sem volt, hogyan kezdjem a beszélgetést. – A Börzsönyben is esett a hó Szilveszterkor? – kérdeztem a heverő másik végéből.
– Igen. Egy hétig egyfolytában szakadt, a gyerekek nagyon élvezték?!… No, ülj már egy kicsit közelebb!

Óvatosan közelebb húzódtam.
– Imádom a havazást! – mondta Maya, és hátravetette gyönyörű fejét. – Imádom, ha esik a hó, miközben a jó meleg szobában egy pohár vörösborral a kezemben a szerelmem hangját hallgatom?!
– Igen, értem, mire gondolsz… – dadogtam zavartan.
– Nincs is ennél meghittebb… Egy régi-régi táncdal jut eszembe róla… „Odakint havazás, idebent lobogás…” Ismered?

– Nem… Nem tudom… Talán… – csak dadogni voltam képes akkor.

Igen. Mert éreztem, hogy feltartóztathatatlanul, elháríthatatlanul közeledett a pillanat… Az a pillanat, amitől jó ideje már csak egy tündérhajszál választotta el a beteljesülést, az a pillanat, amikor a Szerelem egy mély sóhajjal egyszerűen félresöpri azt a bizonyos tündérhajszálat a beteljesülés útjából…

Három éve ismertük már egymást. Szinte mindent tudtunk egymásról. Életünk – múltunk és jelenünk – nyitott könyv volt, amelyből kölcsönösen olvastunk, s elfogadtuk a másikat olyannak, amilyen valójában volt. Mi végre.

Védekeztünk volna a beteljesülés ellen, amikor őszintén szerettük és olthatatlan vággyal kívántuk egymást? Az „elkerülhetetlent” lehet halogatni, de minek …?

Még közelebb húzódtam hát Mayához, aki átölelt és kissé fátyolos hangon azt mondta nekem:

– Szeretlek Valent Gabi! Eddig nem ismertem és nem is sejtettem, hogy létezik ilyen, ellenállhatatlan erejű szenvedély… Bocsáss meg nekem, ha ezért bocsánatot kell kérnie egy nőnek, egy tragikus sorsú asszonynak… Sokáig nem mertem, nem akartam elhinni, hogy beléd szerettem. S nem azért féltem elhinni, mert szégyelltem… At-

tól rettegtem, hogy érzelmeim nem találnak majd viszonzásra nálad!.. Esetleg a származásom miatt sem… Azt hiszem, ez fájt volna a legjobban… Sokáig, nagyon sokáig éltem boldogtalanul ahhoz, hogy a boldogságot, csak mert „más", csak mert rendhagyó, elengedhetném. Nem! Erre a boldogságra nekem nagyobb szükségem van már, mintsem lemondjak egyetlen percéről is. Ilyen boldogságra vágytam, mindig. Csak nem hittem, hogy létezik. De te elhoztad nekem, Valent Gabi. Köszönöm, neked.

Lágyan, szerelmesen ejtette ki a szavakat.

– Zavarba hozol, Maya… – dadogtam és olyan sutának éreztem magam, mint talán még soha, egyetlen nő közelében sem. Pedig amit Maya mondott, nem volt más és nem volt több, mint amit az érett és szenvedélyes, olykor unatkozó szépasszonyok gyakorta búgtak a fülembe. És mégis… Maya minden volt csak unatkozó szépasszony nem…

A zavart, bizonytalan állapot persze nem tartott akkor sem egy örökkévalóságig nálam…

Mert Maya csókja egyetlen perc alatt magabiztos, szenvedélyes szeretővé tette a bennem iruló-piruló esetlen kiskamaszt, és az első éjszaka már olyan élménnyel ajándékozott meg, amit, míg élek nem fogok elfelejteni...?! Mayának – természetesen tőle, magától tudom –, én voltam

az első „rendhagyó” szerelmi kapcsolata, mégis, mintha soha nem ismert volna másféle ölelést?! Úgy adta oda magát, úgy simult hozzám, olyan egyszerű természetességgel és olyan elemi erejű szenvedéllyel, vággyal – ahogy tapasztalatom szerint – egyedül a Szerelmes Nő képes. Láttam, ahogy a gyönyör tűzpiros rózsái sorra nyílnak ki a tejfehér bőrén, láttam, ahogy a kicsi, vibráló arcát fürészti a soha nem ismert mámor… miközben szép ívű ajkai közül gyöngyként peregtek ki az édes-őrült szavak…

Hajnal felé, amikor elcsendesedtünk és feje békésen, szerelmes odaadással pihent a vállamon, tompa, elbűvölt hangon így beszélt hozzám:

– Igen, igen, drága szerelmem… hiszem, hogy egyedül rád van szükségem még a hátralevő éveimben, és mert hiszek benne, nem szabad elhagynod engem. Nem szabad, soha. Vigasztalj, szeress, ölelj szorosan, hogy elfeledhessem korábbi életem minden kínját, mert ha te nem jössz el értem, ha én rád nem találok, nem tudom meddig bírtam volna cipelni ostobán magamra vállalt keresztemet. S halnék meg, mint gyönge, sebzett madár, porba hullva… S mi lenne akkor a gyermekeimmel, anyátlan - apátlan árvákkal… Élnem kell! Élni akarok még értük, s érted, szerelmem! Bár tudom… Anyám megsúgta néked… Beteg vagyok, nagyon… Nincs rám írva, igaz… Szüle-

tésemkor ijesztette meg Anyámat a bábaasszony… Nem vár hosszú élet rám… Azt akartam, hogy tőlem is halld. Ne haragudj rám ezért az őszinteségért…

Megdöbbentem.

– Gyönge a tüdőd… Igen, mondta a Mami. Abba kéne hagynod a dohányzást is…

Felnevetett.

– Butaság! – mondta, de minden meggyőződés nélkül.

Aztán a következő percben hangosan elsírta magát. Gyengéden átölelve magamhoz vontam zokogástól meg-megránduló testét. Mire szorosan hozzám bújt, rám tapadt és hosszan csókolgatni kezdett. Miközben elcsukló hangon suttogott: félszavakat, félbehagyott mondatokat, töredék gondolatokat. Amelyekből alig-alig értettem valamit: – Annyi boldogtalan és reménytelen év… és annyi küzdelem…, annyi sárba húzó ragacsos kín… Már remélni sem mertem… már feladtam… Amikor te… amikor veled… Értelmet adsz… a gyerekeimen túl is értelmet adsz… fény árad a hétköznapokból is… Ünnep az, amikor veled lehetek… és Istenem, igen…! Valami földöntúli, semmihez sem hasonlítható lebegés, ha ölelsz… Úgy várom a találkozást mindig… Már hónapok óta. Már évek óta a te neveddel alszom el, s ébredek… Az arcod, a tekinteted, a mosolyod uralják

a lelkem vetítővásznát, amióta ismerlek… A szívem állandóan a te nevedet visszhangozza… A most és az örökké csak te vagy… csak te, Valent Gabi… – És megint a csókjai, az arcomon, a számon, a nyakamon…

Kábult és már-már ájult boldogsággal hallgattam heves, szenvedélyes vallomását: nem, nem voltam felkészülve ilyen izzású szerelemre, ezt őszintén meg kell, hogy mondjam. Nem hittem róla, nem is néztem ki Mayából ilyen magas hőfokú érzelmet! S ez bizony szorongással is töltött el…, mert Líz szerelmét jutatta eszembe. Azt a szerelmet, amelyről azt hittem, hogy ÖRÖK lesz…, még sincs sehol már…, pedig igaz szerelem volt, s az életem értelme volt és még sincs már sehol… Mayával is majdnem ugyanúgy kezdődött minden, ahogy Lízzel, annak idején: előbb csak diákkori ismeretség, később laza, felszínes barátság… aztán a bizonytalanság, s végül a váratlan, döbbenetes erővel ható felismerés: szeretem!

A szerelemmel ismét újabb veszedelem is érkezett: minden találkozás magában hordozza a búcsút is. Olyan, hogy „mindhalálig” gyakran van. Olyan hogy „örökké” – olyan meg csak egyszer…

S az már nekem MEGVOLT akkor.

A januári égbolt felhőtlenül és ígéretesen tisztán feszült a kisváros fölött, mikor reggel kilenckor kiléptem a kapun.

19. ábra "Mert Líz szerelmét juttatta eszembe..."

Magyari Margit

Mondd kedvesem…

Mondd kedvesem, mi lesz velünk
egymástól, ha távol élünk
ha a kapuban a postást
várjuk, borítékba zárva vágyunk
s egymást lelki szemeinkkel
látjuk…

Mondd kedvesem, meddig bírjuk
eltitkolni, meddig bírunk
könnyek helyett mosolyogni
meddig él a remény
őszbe hajló éltünk egén…

Mondd kedvesem, mondd meg nekem
őszintén, tudsz-e tenni
- és akarsz is – a jövőnkért
tudsz-e lépni
- majd ha lehet – énfelém…

Mondd kedvesem, hiszed-e, mint
én hiszem, szeretetben még az

őszünk szép lehet
Majd kéz a kézben sétálunk a fák
alatt…
tudom, érzem: nem lesz nálunk
boldogabb!

V. Hegedűs Zsuzsa
Szeretlek

Varázsfuvolán száll lelkemnek zenéje,
Örömódáját rábízom a szélre.
Vigye el, repítse szíved párkányára,
ejtse el, rejtse a legmélyebb zugába…

Ne csábítson többé szirének éneke,
Szaratán szigetét kerüld el messzire!

Térjen vissza hozzám lelked kóbor álma,
járjon virtus táncot szívem ritmusára.

Álmodjuk újra a „Téli regék”-et,
szőjük vég nélkül a gyönyörű meséket!

Egyik márciusi délután, ahogy ültem a dolgozószobámban és azon igyekeztem, hogy viharos érzelmeimet, meg csapongó gondolataimat legalább arra a röpke fél órára megzabolázzam, míg a legsürgősebb, s már végképp halaszthatatlan munkáimat – s ez elsősorban a határidős cikkekre vonatkozott – be nem fejezem, csöngettek.

A lakásban napok óta egyedül voltam már: Ágnes Mama az unokáira vigyázott a Víg utcai házban, mert Ica kórházban volt, Dancs Ferkó a sokadik alkoholelvonóját töltötte Nagyfán, Miklós Apu Pesten intézte a nyugdíját, s pár napot ezért Lajos bátyjánál és családjánál töltött Óbudán.

Kéti teljesen váratlanul robbant be hozzám.

Lehetett egy éve is annak, hogy utoljára találkoztunk, – a szülei temetésére én is leutaztam a Kecskemét melletti tanyára –, s Ők ketten Lacival lent is maradtak, hogy intézzék a birtok és a ház eladását. Hajni – már elmúlt tizennyolc éves, – így szülői engedély nélkül költözhetett össze a vőlegényével. Akerman Jánost kedves, szorgalmas sváb gyerekként ismertem még Kövesdről. Állatorvos lett belőle, s előbb a TSZ-ben, – később – (a fuzionálást követően) pedig a MÁG-ban dolgozott.

Nem gyakran, de be-benéztem a fiatalokhoz, utoljára talán éppen pár napja jártam náluk. Kéti és

Laci még mindig vidéken tartózkodtak, – amennyire én tudtam – mindketten fizetés nélküli szabadságon, mert a tanyára egy év alatt sem találtak vevőt, s addig is gazdálkodtak rajta… Jó elgondolás volt, meg kell hagyni.
– Gabikám, az én istenem éltessen még nagyon sokáig a 38. születésnapodon! – hadarta gyorsan és megcsókolta az arcomat, majd a kezembe nyomott egy díszdobozos üveg bort.
– Köszönöm, Kéti. Laci? Nem jött veled?
– Nem. Sok a jószág, nem lehet otthagyni őket.
– Igaz…
– S te? Egyedül élsz, még mindig? – villantotta rám sötét szemeit.
– Nem. A szüleimmel.
– Nem rájuk gondoltam…
– Hát?
– A szerelmedre.
– Van nekem olyan. – adtam az ártatlant, széles vigyorral.

Úgy tett, mintha nem hallotta volna. Tovább mondta a magáét.
– Nem a lányomtól tudom, amit tudok… Hajni imád téged, dehogyis mondana egy rossz szót is az ő „Körikéjére”?! Viszont a Kórház minden dolgozója jó ismerősöm, s kéretlenül is szállítják a híreket…

– No, legalább… biztos forrásokból tudhatod: nem élünk együtt Mayával – mondtam és otthagytam képemen a derűs vigyort.
– De együtt vagytok?…
– Amikor csak tehetjük. De most megbocsáss… Nekem még rengeteg dolgom van, Kéti.
– Mikor beszélgethetünk? – kérdezte.
– Meddig maradsz itthon?
– Talán pár hétig. Sok mindent kell elintéznem. Lacival úgy döntöttünk, hogy gazdálkodni fogunk… Most én számolom fel az itteni életemet, aztán ő jön és teszi ugyanezt a saját dolgaival.
– Remek. Tehát újra vidéki lány leszel?
– Asszony…– javított ki, hangsúllyal.
– Oh, pardon… Asszony… – javítottam, szintén hangsúllyal.
– Haragszol?
– Miért?
– Hogy nem jövök vissza.
– Dehogy haragszom. Örülök, hogy boldog vagy és Lacival jól megértitek egymást. Sok sikert kívánok, s tudom munka is lesz bőven abban, ha majd gazdag birtokosok lesztek.
– Nem is hiányoztam, ugye?
– Hiányoztál. De ha egy évet kibírtam nélküled, a többi százegyet már játszva ki fogom bírni?! – jókedvűen mondtam, de én is éreztem mennyire erőltetett volt az a jókedv akkor…

Rágyújtottam, őt is megkínáltam. Néhány pillanatig szótlanul fürkésztük egymást a cigarettafüstön át. Láttam rajta, hogy nyugodtabb, mint amikor utoljára együtt voltunk, mintha az, hogy végre megértette: én már elengedtem, valami olyasféle megkönnyebbüléssel, ürességgel telítette volna meg, mint amire jó előre felkészült és ezért nem is okozott semmiféle megrázkódtatást benne. Ugyanakkor tudtam – megéreztem! –, hogy mit akar tőlem. Egy utolsó – egy legutolsó szerelmes éjszakát – cserébe a szabadságomért. Végső soron az nem is lett volna elviselhetetlen – mi több, – nyílván arra is képes lett volna, hogy az egekbe röpítsen (mert szenvedélyessége már kamaszlányként sem ismert határokat?!), és biztos, hogy nekem is jó lett volna…

Ha akarom.

De én nem akartam.

És nem Maya miatt.

Nem.

Önmagam miatt.

Ha kibírtam egy évet nélküle, mert be kellett fejezni úgyis, miután férjhez készült menni, – akkor maradjon befejezve, lezárva egy gyönyörű – bár olykor csúnya féltékenységi jelenetekkel tarkított szakasza az életemnek. Ez volt az elhatározásom és megmásíthatatlan döntésem is. Csak-

hogy akkor én még alig-alig sejtettem valamit az ÉGIEK sakkozási szenvedélyéről…

Amikor Kéti néhány perc múlva megszólalt, halkan beszélt, szavai mégis kibírhatatlanul visszhangoztak a csendben: lassan, irgalmatlanul hatoltak belém – szomorúságuk, igazságuk ellen nem szólhattam, nem tehettem semmit.

– Gondolhattam volna… Előbb indítják meg könyörgéseim a kősziklát, mint a te szívedet. És… és tudod ez szörnyű… mert… – Tétovázott a hang, elnyújtózott a „mert”, mint valami jajszó: hírtelen fájdalmasan csendült fel újra, – mert én érzem: már semmit sem jelentek neked.

Ez persze nem volt igaz. Így! – nem volt igaz!

– Nézd, Kéti… – mondtam –, te egy éve közölted velem, hogy talán férjhez mégy mégis, de tudnod kell és tudod is, hogy nem ezért, nem Árki Laci miatt lett vége a mi szerelmi kapcsolatunknak. Ugye, tudod, Kéti?

– Persze. és nem is a szép Maya hercegnő miatt – felelte némi éllel a hangjában, majd megkérdezte:

– Akkor végül is ki miatt? Mi miatt? Tudod egyáltalán?

– Igen, Kéti. Talán tudom…

– Elárulnád nekem is?

– Szívesen, ha végighallgatsz. Ezredszer fogod hallani már tőlem… Amikor…
– Várj, Gabi, várj! Előbb még én szeretnék neked elmondani valamit. Valami fontosat. Aztán, ha úgy gondolod, hogy még mindig meg akarod magyarázni, akkor megmagyarázhatod. Rendben?
– Oké, Két. Hallgatlak…
– Nem itt akartam elmondani és nem ilyen körülmények között, de te kényszerítesz rá. Hát jól figyelj arra, amit most hallasz: Árki Laci valóban megkérte a kezem, csakhogy nekem eszemágában sincs feleségül menni hozzá. Nem vagyok szerelmes belé, de becsülöm, hogy kiáll mellettem, hogy bármikor számíthatok rá, amit rólad sohasem mondhattam el, mert te a nagy korlátlan szabadságodat szent Klárán kívül meg nem osztottad senkivel, s a jövőben sem tennéd, tudom. Én meg nem tudok úgy élni, hogy folyton azon kelljen agyalnom, kivel és hol hentereg az én egyetlen szerelmem, s rettegnem azon, hogy egy szép nap ebbe úgyis beleőrülök. Én szálltam ki ebből a kapcsolatból, Gabi, nem te, ahogy ezt képzeled! Kiszálltam…? Nem, kiugrottam a soha meg nem állítható „körhintádból” és kevésen múlt, hogy halálra nem zúztam magam. Valami csoda folytán életben maradtam, látod… És eljöttem hozzád, hogy szépen búcsúzzunk el egymástól – örökre. Mert, ahogy már mondtam: hazaköl-

tözöm végleg, a Kunságba. Laci akár marad ott, akár nem, az ő döntése lesz. Csak egy utolsó éjszakát akartam eltölteni még veled, kettesben. Hogy legyen egy „Hattyú-dalom”… Hisz „megölték” az egyetlen, igaz szerelmemet, téged Valent Gabi…

Döbbenten néztem rá.

– De Két..?! Én életben vagyok!

– Számomra meghaltál. Csak így tudom elviselni, ha el tudom majd valahogy a hiányodat. Hogy „halottnak” képzellek.

Jujj! Ez morbid! – gondoltam, s már nyoma sem maradt képemen a derűs vigyornak. S hogy őszintén megdöbbentem, attól Kéti elbizonytalanodott. Láttam, hogy nagy erővel uralkodik magán. Nagyon gyorsan kezdett el beszélni – azt mondta, úgysem tudok változtatni a döntésén, s amit elhatározott csak azért határozta el, hogy nekem megkönnyítse a szakítást – nekem könnyítse meg!! – végtére is nem várhat tőlem minimális áldozathozatalt sem, s erre rá kellett döbbennie ennyi év után. Hát rádöbbent.

– Nem maradhatnék mégis életben, kicsi Két, a szívedben is? – kérdeztem és rámosolyogtam.

Kerülte a pillantásomat, amikor azt mondta:

– Gondolkodni fogok rajta, megígérem.

– Ennyi nekem már elég. Köszönöm. Hálából meghívlak a hétvégi szülinapi bulimra, F.-be.

Annáéknál lesz megtartva, mert addigra már hazajönnek az őseim… Ugye eljössz, kicsi Két?

Akkor elsírta magát.

Felálltam, odaléptem hozzá és gyengéden magamhoz öleltem. Mégsem próbáltam vigasztalni szavakkal –, mert ugyan mit is mondhattam volna neki?

Csak simogattam, csókolgattam könnytől ázott pici arcát, reszkető ajkait és olyan vad fájdalom szorította, markolta össze a szívemet, amitől az ájulás környékezett.

20. ábra Montázs: P.G.J.

Ica nővérem cseppet sem örült annak, hogy Maya belépett az életembe. Természetesen nem a származása ellen volt kifogása, mert amikor éppen jókedvében volt, készségesen elismerte, hogy a barátnőm gyönyörű és kedves nő. „Testvérem „csupán a Barabás gyerekek hozzám való rajongását kifogásolta, s kivált azt nehezményezte, hogy rengeteg időt töltök velük – a tanításon túl is. Nyíltan nem mondta ki, - de én gyanítottam, hogy azt gondolhatta: a szeretetet, amellyel a „rajkókat „elhalmozom, az ő gyerekeitől vonom meg. Pedig ez egyáltalán nem volt igaz. Számomra minden gyerek egyformán kedves volt és az is maradt. Az időközben nagylánnyá serdült Kisilonka, (aki ügyesen vezette a Klárától örökölt Pulóver-üzletet), Tomi, az erdők-mezők szerelmese, (akiből olyan kiváló erdész lett, hogy versengtek érte a Bakony – és Vértes környéki erdőgazdaságok). Orsika (akinek hihetetlen muzikalitására Klára figyelt fel), a kamaszkorba lépő ikrek Péter és Pál , a legkisebb Dancs csemete Pannika ugyanúgy megkapta tőlem a szeretetet, mint korábban, amikor még nem ismertem Maya gyerekeit. És hát változatlanul szerettem Györgyi fiát, a beteges kis Botondot is, ameddig élt… és Kéti lányát a csinos, asszonnyá érett Hajnit, Ferenc ikersrácait Ádit és Árpit, vagy a Bécsben élő Orláthy Gerti ikerfiait: Szerjózsát és Petriket, de

akár Majsáék égetni valóan eleven srácait is említhetném, akikkel megmaradt a pajtási jó viszonyunk az után is, hogy a szüleivel távolságtartó lett a kapcsolatunk. Talán csak Maggi lányával, Zsanettel nem maradt felhőtlen a kapcsolatunk: mikor felnőtt, néha találkoztunk, de rendre csak a szemrehányásokat kaptam tőle, hogy – az ő szavait használva: GYÁVÁN ELENGEDTEM ŐKET, AMIT SOHASEM LESZ KÉPES MEGBOCSÁTANI NEKEM.

Remekül kijöttem a négy Barabás gyerekkel: Joci, Jenci, Berci az átlagosnál elevenebb, de szellemileg gyengébb képességű lurkók voltak s a kamaszlány Kriszti sem érte el sokáig a korához illő érettségi szintet, de aztán hírtelen lett nagylány, s tizenhat évesen férjhez ment egy elvált tanáremberhez. (Én voltam az esküvői tanúja…)

Minden és mindig nagyon rendben volt velem és a gyerkőcökkel, csak Ica nővérem viselkedése zavarta meg időről –időre a békés „családi idillt"… s ez hatványozottan jelentett problémát számomra Mayával való kapcsolatom ideje alatt. Szerinte – a nővérem szerint! – egyáltalán nem volt szükség arra, hogy sülve-főve együtt legyek a Barabás családdal?! Gyanítottam, hogy nem csak nekem fejezte ki gyakran a rosszallását, de egy ideje már oltogathatta Ágnes Anyut, (s nyílván Miklós Aput is) – bár őt tudom, hogy hiába-, mert

ő biztosan elengedte a füle mellett Icu képtelennél képtelenebb kifogásait.

Nem úgy Ágnes Anyu.

S bizony vele egyre gyakoribbak is lettek a szóváltások köztünk Maya miatt…

… Aznap kora reggel is, – én a szobámban öltözködtem – nevelőanyám a nyitott ajtóban állt és a kezeit tördelve kántálta:

– Ne vidd magaddal Mayát, gyerekem, ne vidd magaddal…!

Azt akarta elérni, hogy Maya nélkül utazzam fel Pestre, ahol többek között Karin is várt rám, hogy megünnepeljük az Országos Irodalmi Pályázaton, néhány napja kapott NÍVÓ Díjamat s bizony az én imádott Karinom csak és kizárólag miattam szakította meg a Franciaországi körutazását. Miattam, – még pontosabban azért, hogy megismerhesse azt az új szerelmemet, aki miatt megérzése alapján, ismét képtelen lesz engem Amerikába csalni….?!

Az ünneplés Bernáth Ferenc ötlete volt, s ehhez a saját Pasaréti villáját ajánlotta fel helyszínül annyi kikötéssel, hogy Anna és Lenke legyenek a szervező-rendezők.

21. ábra V.Hegedűs Zsuzsa: Ágnes Anyu

Túl azon és függetlenül azon ténytől, hogy a „felhajtást" nemigen csíptem körülöttem, akkor mégis nagyon akartam azt a „bulit"!

Akartam, hogy Maya lássa: én is vagyok valaki, nem csak Soós „vilmoska" bár, akkora vagyonom nincs, mint neki, az egzisztenciám- fele annyi évesen is! – legalább akkora volumenű…?!

Akartam, hogy Maya lássa, kit veszített el!

Így aztán Ágnes Anyu érvelései nem hatottak rám.

Tudtam, nem mondhatna olyat, amitől Mayát ne akarnám még inkább magammal vinni.

Megcsókoltam nevelőanyám arcát, aztán még az ágyban fekvő Miklóstól is elköszöntem (akitől kedvem lett volna tréfálkozva megkérdezni: mit üzensz neki…?) Persze Karinra értettem volna… De nem tettem. Minek az amúgy is csak lassan hegedő sebeket felszaggatni…?

Mayába még szerelmes voltam, Annát egyre mélyebben szerettem, Laurát imádtam, Karin – bár nagyon ritkán találkoztunk, – mindig úgy hatott rám, mint egy kábítószer-túladagolás… Lady Martha elbűvölt, amikor csak találkoztunk Ölandon.

Kéti hiánya évekig meggyötört, Maggit –, bár ki akartam vetni a szívemből, a lelkemből, a

tudatomból –, eleven sebként sajgott sokáig (s fáj még ma is olykor…) És Líz?... Líz, az én „isteni" Lízem halottabb lett számomra a valóban örök nyugalomra tért drága emlékű Klárámnál.

Ferenccel, Gertivel és Suzzyval megtartottuk a két lépés távolságot – testileg –, miközben a vágy szikrái össze-vissza égették a bőrünket, ahányszor egymás közelébe kerültünk. Borzasztóan izgalmas, de egyben iszonyatosan fárasztó is volt folyton ellenállni…

S a könnyű flörtök, futó kis kalandok is menetrendszerűen jöttek innen-onnan…

Évekig nem mentem el Györgyihez.

Ha túléli valahogy a saját hülyeségeit – gondoltam –, szándékosra vett érzéketlenséggel –, még mindig ráérek agyoncsapni…

A valódi ok persze messze sem ez volt: első gyerekét (első keresztfiamat, Botondot) szinte megszületése óta a Nagyszülők és a sógornője nevelték. Látogatni is alig látogatta.

Közben többször férjhez ment s szült még öt gyereket is különböző apáktól: csupa link tróger volt valamennyi…

Illetve, nem egészen.

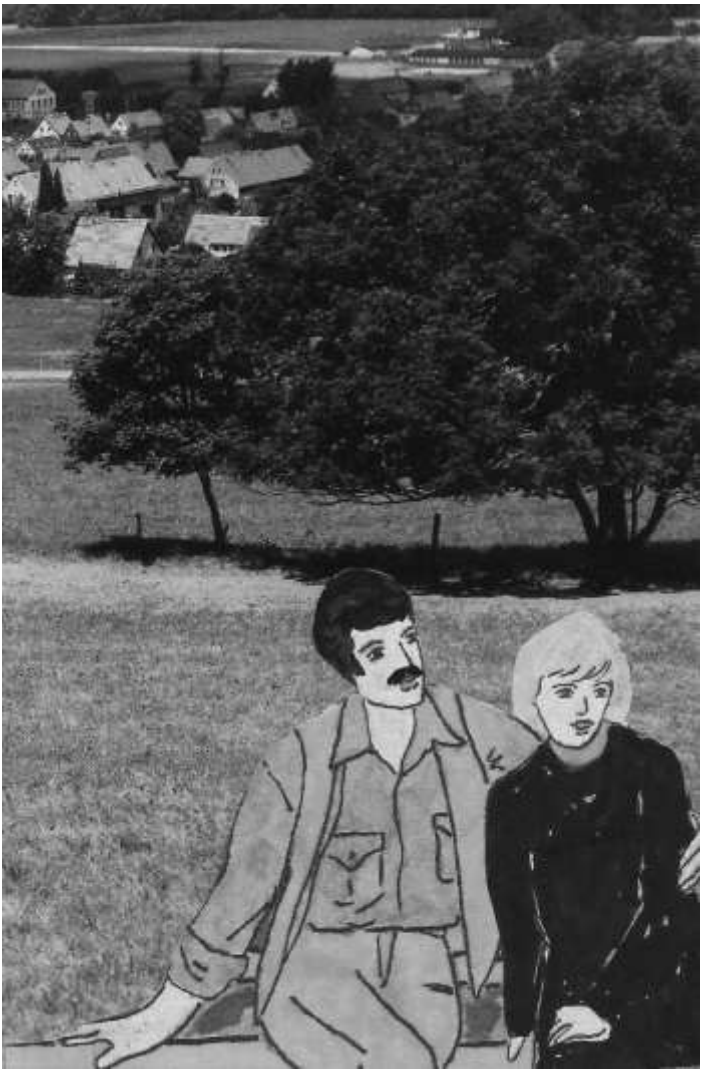

22. ábra Fogarassy házaspár (Montázs: P.G.J.)

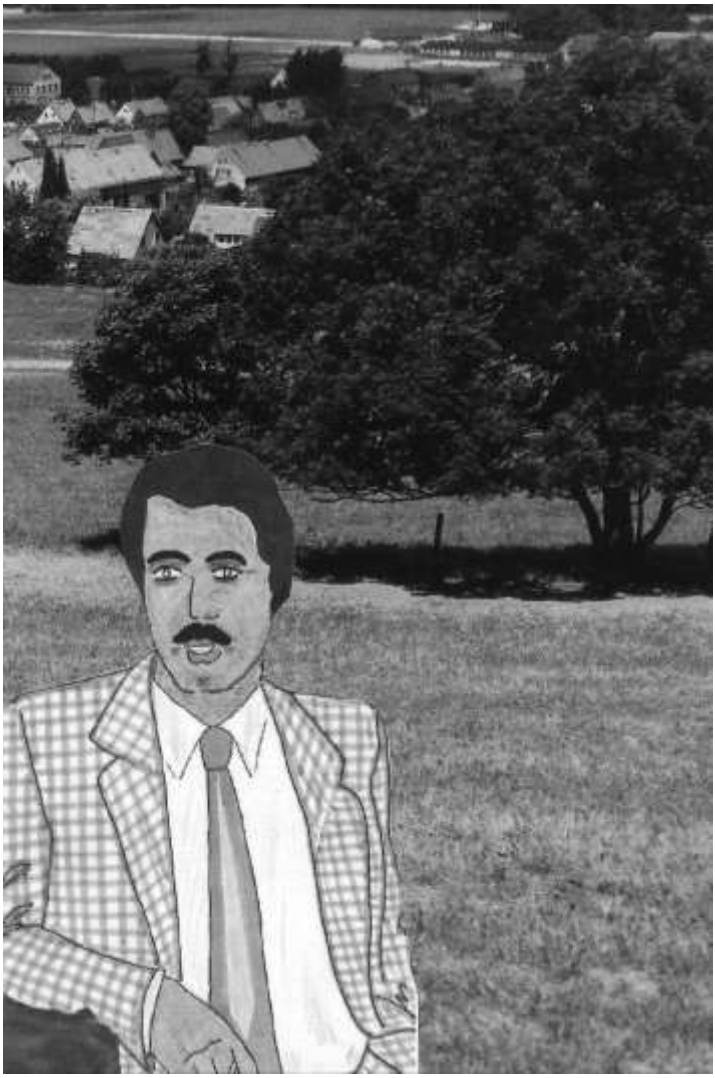

23. ábra Fogarassy Ádám (Montázs: P.G.J.)

Mert nem sokkal a negyedik X előtt, az én hajdan világhíresen gyönyörű barátnőm mégis-csak rátalált egy viszonylag rendes emberre, aki fölvállalta nem éppen szentekhez illő előéletét, s a maga puritán egyszerűségével megkérte a kezét. Szerette Györgyit és a gyerekeinek addig nem ismert anyagi biztonságot nyújtott. Tehette: bányász volt (robbantó-mester) s a mértékkel italozó ritka fajtából való. Fogarasi Jácintot magam is kedveltem. Ahogy az öccseit is, mert mind a hat Fogarasi fiú vájár volt és igen jó természettel lettek megáldva. A Bányász Telepen mindegyiküknek sátortetős háza volt, s nyugati kocsi a garázsban, ahogy illett akkoriban már tehetősebb körökben…

Jácint egyik öccsével – Ádámmal –, aki hét évvel volt fiatalabb nálam, rövid életű bár, minden kétséget kizárhatóan, kellemes flörtünk is kialakult s… ha nem akart volna mindenáron feleségül venni, talán hosszú évekig tarthatott volna a romantikát sem nélkülöző viszonyunk…

Imádtam a bányászzenekari egyenruhájában, s bár alacsony termetű srác volt, mégis nagyon vonzó, snájdig és kifejezetten jóképű. A csinos pofikája sem volt hátrány persze, de nekem az átlagon **felüli** műveltségével, a muzikalitásával és a humorával imponált a leginkább. Mert olyan humora volt, hogy én is elirigyeltem volna tőle, ha törté-

netesen nekem még nem lett volna olyan… Persze, volt…! Fergetegesen szórakoztatóak tudtunk lenni együtt…!!

Bányász Technikusi végzettsége mellett lediplomázott politikai gazdaságtanból az M-L esti egyetemen és 1988-ban, az előző tanácselnök nyugdíjazása után, megválasztották a város első emberének. De Ádám ettől sem szállt el…?! Viszont rábeszélt, hogy lépjek be valamilyen „újhullámos pártcsoportba „aminek az MSZMP mellett nagy jövőt jósolt. Szó nem volt akkoriban még bukásról, vagy megbuktatásról a vidéki káderkörökben…?! Bár, papíron már másfél évtizede, hogy párttag voltam, sohasem politizáltam tényszerűen. (Hacsak a magatartásommal és az életszemléletemmel nem) Ha voltak is eszméim, azokat nem igen hangoztattam semmilyen fórum előtt: megtartottam őket magamnak vagy olykor „bajtársi négyszemközt" közöltem a véleményemet. Ha valaki hülyeséget akart csinálni – és önmagán kívül nem ártott vele senkinek, – rendszerint megpróbáltam lebeszélni róla, de ölre nem mentem vele. Viszont, ha egynémely korlátolt, önző és buta személy egy közösség kárára próbálta elkövetni a marhaságait, azért őszintén dühbe tudtam jönni. Szerencsére (szerencsémre…?) ilyesmivel csak ritkán, elvétve találkoztam – egészen a hetvenes évek végéig –, amikortól Bazsoki

Ignác lett nálunk a TSZ elnök: ő aztán zsinórban hozta a felelőtlen, átgondolatlan és őrült döntéseket és sikerült is néhány röpke év alatt romhalmazzá tenni mindazt, amit Berki Kálmán negyven esztendő kemény munkájával felépített, felvirágoztatott egy lelkes, összetartó közösség boldogulására.

(Bazsoki persze erkölcsileg, emberileg, is egy selejt fazon volt. Sajnos az általa okozott rémségeket magas kapcsolatai révén mindig megúszta.)

F.-ben a Rapsz villa elé egymás után érkeztek a Zsigulik, Dáciák, Skodák, de Mercedes és Opel tulajdonosok is akadtak szép számmal az ismeretségi körünkben (főleg Annáéban). A születésnapom megtartása véletlenül egybeesett a Rapsz házaspár ötvenedik házassági évfordulójával, így aztán a kettős ünnep alkalmából zsúfolásig megtelt a Villa. A vendégeket a háziasszony személyesen fogadta: „ezer wattos" mosolyából legalább háromszázat megvillantott, egyenként mindenkinek –, s én (a szintén ünnepelt!) csak setén-sután téblábóltam körülötte, miközben a házigazda odabent várta az érkezőket és széles mosollyal, – már teljesen részegen, de egyszer sem megtántorodva – töltögette a márkás italokat. Őszintén zavarba ejtett ez a nagy felhajtás. Bár, ismerve Annát, ilyesmire számíthattam… s még örülhettem is, hogy nem hívta meg az egész „államapparátust". Csak néhány közös ismerősünket belőle…

A tágas nappalival összenyitott – egykor ügyvédi dolgozószobából társalgóvá átalakított – drága bútorokkal berendezett társalgóban kényelmesen elfért a meghívott húsz-huszonöt vendég. Az „állami szintű képviseletet" Bernáth Ferenc vállalta magára – természetesen nem hivatalos minőségben, – csak, mint barát, a város szülötte és patrónusa. Az F.-i Tanácselnök is család-

tagként volt jelen: a lánya Perczel Jutka volt az ifjabb Rapsz ügyvéd, Karcsi felesége. Természetesen az F.-i Hírlap igazgatónője és főszerkesztője sem hiányozhatott a meghívottak listájáról. Majsáné Zsóka hihetetlen nagy változáson esett át, mióta „fölvitte az isten a dolgát”: valamiféle lehetetlen, de mégis csodás ruhakölteményben feszített az ifjú főszerkesztő mellett, akit én csak látásból, futólag ismertem és a cikkeiből ítélve „demokratának” ítéltem akkoriban. (Évtizedekkel később viszont vad jobbikosként láttam viszont egy tüntetésen…)

Részemről a meghívottak között volt természetesen a két „főnököm” is, Icu és Pali a két riválisújvárosi újságtól: az egyiknél csak lóti-futi riporter, a másiknál viszont már irodalmi rovatvezető lehettem. S meghívtam még Ida bárónőt is, de ő már sajnos nem jöhetett el… Kórházban feküdt, s egy hónap múlva meg is halt. (Itt jegyzem meg, csak röviden: Párizsban élő családtagjai el sem jöttek a temetésére, a falu temettette el, és miután az örökösök többszöri felszólításra sem jelentkeztek, a házát a volt férje rokonai eladták…)

Kéti, Maya, Ica és Molnár Pali társaságában a terem egy kevésbé zsúfolt zugában ültünk, kezünkben egy-egy pezsgőspohárral, s vártuk a felköszöntő végét, amelyet a család részéről Perczel

Péter, a közös barátok részéről pedig Bernáth Ferenc mondott el (mindketten igen-igen meghatóan)…

Meglehetősen sokat ittunk Annával – őszintén és mélyen sajnáltuk, hogy Klára és Ida bárónő már nem lehettek velünk ezen a „kettősünnepen”… Vérzett a szívünk, amit senki sem láthatott – de mi éreztük.

Igen, sokat ittunk – én még annál is többet, – s így történhetett, hogy éjfél körül egyszer csak azon kaptam magam, hogy Bernáth Ferenc tart a karjaiban, egy szerelmes tangó muzsikája alatt. Persze nem voltam annyira részeg – és nem voltam annyira józan sem, – hogy bármiféle jelentőséget tulajdonítsak a dolognak. Ferenccel akkorra már megritkultak ugyan a találkozásaink – miután teherbe estem tőle…, de szeretőkből újra barátokká válva – még hosszú évekig találkozgattunk (Mivel az életembe kerülhetett volna egy szülés – még császárral is –, nem kellett „bizottsági döntés” az abortuszhoz.) Sima ügy volt, s ha talán mégsem lehetett volna sima ügy, biztosan mélyebb nyomokat hagyott volna a bennem élő gyengébbik ÉNEM-ben: Gabriellában. Ferenc sem erőltette, bár nem is kértem az engedélyét. Egyedül döntöttem és döntésemet soha nem bántam meg. „Gábor”-t is elveszítettem volna örökre és „Gabriellát” is: tudom.

Ami volt – elmúlt. Ferenc nem erőltette barátságunkba a szexualitást, miután erre megkértem. Szép volt, jó volt – időnként a boldogság illúzióját keltette bennem (bennünk…?), de végül is mi ketten két külön világban éltünk s élünk, amiből alkalmanként ki lehet, ki szabad, sőt néha ki is kell lépnünk, viszont sohasem szakadhatunk ki belőle. Véglegesen, soha. Ezt mind a ketten tudtuk is.

„… aztán, újra tavasz lesz a földeken, s te megint az eszembe jutsz…”

A tangó végén Ferenc megköszönte a táncot és ragaszkodott hozzá, hogy igyunk valamit együtt. Odasétáltunk hát a házi-bárpulthoz.
– Konyak jó lesz? – kérdezte. (A hangjától még mindig megbizsergett a bőröm… Évek múlva is…)
– Ha lehetne inkább vodkát… Sosem szerettem a konyakot… Már elfeledted volna, öregfiú?

Vidám, bár kissé szétfolyó mosollyal nyújtotta felém a poharat. Azt hiszem ő sem volt egészen józan, bár megjegyzem: ritka józan pasi volt – amúgy.

Visszamosolyogtam rá.

Akkor lépett mellénk az ifjabbik Rapsz ügyvéd vigyorogva, nagyon részegen. (Az alma és a

„fái”: Anna és Ágoston bácsi is híres nagy piás volt, mióta csak megismertem őket…)
– Nem is tudtam, édes Feri bátyám, hogy ti ismeritek egymást Gábriellel?! (Rapsz Karcsit nem tudtam leszoktatni soha arról, hogy Gábrielezzen…)
– Pedig lassan húsz éve lesz már annak, hogy először találkoztunk, Karcsikám! Ugye, „kicsi lány”?
– Nem mondod…, Feri bátyám…?! Talán csak nem te tartottad keresztvíz alá a drágát…?! Jó… hát csak vicceltem… Láttalak táncolni benneteket és istenemre mondom, irigykedtem rátok?! Mintha ezer éve táncolnátok együtt, úgy jártátok, szavamra…?!

Ferenc nevetve válaszolt:
– De jó is volna, Karcsikám?! Ezer év ezzel a csodálatos kislánnyal?!... Sajnos annyi nem adatott meg… Esetleg az „égiek” kegyét, ha kérném a következő kilencszáznyolcvan évre…

Csak álltam ott kettejük között, alig-alig figyelve rájuk és vidáman dúdoltam Bangó Margittal (éppen a kedvenc cigánynóta énekesnőm énekelt a magnóból)… Karcsi ügyvéd még néhány percig elcsevegett Ferenccel, aztán elhúzott valamerre, kezében egy fél üveg pezsgővel, amiből előzőleg nekünk is töltött.

– Egészségünkre, Gabika! – koccintotta pezsgőspoharát az enyémhez sármos barátom és fenékig kiitta belőle a gyöngyöző italt.
– Meg fog ártani… – jegyeztem meg kuncogva.

Ferenc a karomra tette a kezét, egészen közel hajolt hozzám és azt mondta:
– Menjünk ki innét a levegőre, kislány…
– Már meg is ártott, öregfiú – mondtam nevetve, de aztán követtem barátomat.

Átvágtunk a zajos, jókedvű társaságon. Senki sem törődött velünk – illetve, mégis. Maya. Éppen D. Molnár Palival beszélgetett, aki felhevülten magyarázott neki valamit, de Maya szemmel láthatóan borzasztóan unta a férfit, és ahogy jobbra-balra tekingetett, véletlenül látott meg bennünket. Valami volt a tekintetében – valami, amit kétségbeesett segélykérésnek is vélhettem –, de nem akartam tudomást venni róla, egyrészt nem, mert Ferencet sem szívesen bántottam volna meg azzal, hogy egyszerűen faképnél hagyom, másrészt pedig az italtól elég mámoros voltam már ahhoz, hogy ne kívánnám majd megcsókolni szépséges szerelmemet, amit érthető okokból viszont jobbnak láttam elkerülni…

Nem féltettem én Mayát. Tudtam, hogy egyedül is képes lesz lerázni tolakodó udvarlóját…

24. ábra VENDÉGEK (Montázs: P.G.J.)

RÉSZEG REMÉNY

Akár adod, akár kapod
- ugye tudod?-
*az ígéret fillére*knél
az ígéret bankó se nagyobb...
Tartsd hát fejeden
kopott kalapod és húzd a
szemedbe mélyen,
nehogy a
RÉSZEG REMÉNY
nincstelen koldusnak véljen
s beléd botolva éppen
jóságoddal rútul visszaélve
sajnálatod venné
haszonbérbe...
Szemében persze végig
ragyogna valami - égi?
delejes erő,
valami távoli jövőt sejtetni
engedő...
Igen - mindig a szemek babonás
tüze világítja be
jövőnk sötét odúját, míg
a jelenből vaksi szemünk mit se lát...
Állunk hunyorogva
az Itt és Most süppedő talaján,
s bámuljuk létünk vásznán az

elmaszatolt színeket,
s kérdezzük kétkedve, bambán
- hát ilyen a szerelem? -
Akár adjuk, akár kapjuk
- ugye tudjuk?
valamikor vége lesz,
s ez a „tudás" ott remeg végig
boldog perceink felett.

(P.G.J.)

Ferenccel néhányszor illedelmesen végigsétáltunk a hosszú, márvánnyal borított folyosón, elszívtunk pár cigit és jópofa dolgokat mondtunk egymásnak. Én jól nevelten és illedelmesen (merev részegen) betartottam az etikett írott és íratlan szabályait, amitől majdnem röhögő görcsöm lett, miközben az én jó hatvanas, bár még mindig igen sármos Ferenc barátom fittyet hányt a jó modornak s nyíltan ostromolt. A szeme furcsán csillogott, valahányszor rám nézett. Ősz hajából egy tincs a homlokára hullt, s ez szinte kamaszos bájt kölcsönzött komoly, mély barázdákkal szabdalt arcának. Átölelte a vállamat és ráhajolt az ajkamra.

Kifordultam az öleléséből.

– Nem, Ferenc. Ezt nem. Megbeszéltük.

– Kívánlak – mondta és újra próbálkozott.

– De én, már nem kívánlak. Ne haragudj Ferenc. Kérlek.

Mosolyogni próbált. Nem tehetett róla, hogy helyette csak egy buta-kába vigyort sikerült az arcára hívni. Mióta ismertem – közel húsz esztendeje volt már –, mindössze két alkalommal láttam olyan részegnek, mint akkor…

– Haragudni?... Én…? Rád?... Nem!… Csak hiányzol nekem… Csak fájsz bennem… Azt hittem, hogy a halott feleségem…, hogy… ő… az

egyetlen nő, akinek a hiányához sohasem leszek képes hozzászokni… Hát tévedtem…
– Ferenc! Gyűlölj és vess meg, ha úgy érzed vétettem ellened – mondtam, egy pillanatra szinte teljesen kijózanodva. – De most azt hiszem totál részeg vagy és nem tudod mit beszélsz.

Zavartan pislogott rám.
– Igen… igen…– dadogta aztán. – Igazad van…, kislány… Csúnyán berúgtam… Elhitettem magammal, hogy bírom az italt… De nem. Gyorsan megárt… És… és akkor csupa őrültséget beszélek. Bocsáss meg, Gabikám. Nincs harag, ugye?
– Miért? Volt? – nevettem rá és belekaroltam. – Gyere, menjünk be, ne fosszuk meg a díszes társaságot illusztris és illuminált személyünktől?!

25. ábra Dallammá váltál 1.

26. ábra Dallammá váltál 2.

Földes Olga

Dallammá váltál

Tűnt évek fényíve alatt,
lettél szívmélyről áradó,
édes dallam...
és bár nem látom arcodat,
hangod bariton bársonya
ma is simogat...
Egy ezer hangból szőtt.
isteni dallam,
mely sebeket gyógyít,
de dúdolhatatlan...

Klára szeretetre méltó lénye, közös életünk során, soha nem akadályozott meg abban, hogy időnként más nők (és néha Ferenc) ölelését is megkapjam, ha éppen vágytam rá. Klárát imádtam, éppúgy, mint egy „szentet" (még ha ez a „szent" igényelte is olykor a bűnbeesést) – s érzem, hogy a lelkem mélyén neki már minden „életemben" a dobogó legfelső fokán lesz a helye!

Karin egy teljesen külön kategória, s számomra az Ő izgalmas lénye a „legek-legje" maradt.

A Julika és Jutka, – a maguk meglepő szélsőségeikkel – a lehetőségek és az álmodozások mesebirodalmán vezettek végig egy-egy rövid, de felejthetetlen közös séta alatt.

Kéti féltékenysége keserű pirula volt számomra, de mert nagyon szerettem őt, – lenyeltem. S mikor KILÉPETT az életemből, mégis sokáig úgy fájt a hiánya, hogy gyakran kevésen múlt…, hogy nem hívtam vissza.

Maggi MEGFUTAMODOTT, amit sokáig nem akartam elfogadni: nem voltam képes megbocsátani érte. Aztán „lecsengett" az a fájdalom is bennem. Visszahívni Őt soha nem akartam volna.

Gertié és Lízé lehetne az „ezüstérem" (Minden ékszerem ebből van, ma is…)

Az időtálló bronzot kétségkívül Laura és Anna kaphatná…

És Maya…?

… Egy éjszaka, mikor kibontakoztunk a sokadik ölelésből, Maya rágyújtott és teljesen váratlanul megkérdezte:

– Hány szeretőd van?

A kérdés után én is sürgető nikotinéhséget éreztem… Felültem, kinyúltam a Kent dobozáért az éjjeliszekrényre, s próbáltam humorral oldani a totális ledöbbenést, amit éreztem, s kigondoltam, hogy mondok egy számot: esetleg a huszonegyet, az nyerő szám… de hang nem jött ki a torkomon.

Emlékeztem: ezt a kérdést mások (más nők is) feltették korábban, nem túl gyakran, de előfordult már és valamit biztosan feleltem is minden kérdezőnek… De a gyönyörű és visszafogott, inkább félénk, mint magabiztos Mayából nem néztem ki ezt a „direkt” kérdést…?! El is akadt a szavam! Ő nyílván félreértette a hallgatásomat.

– Nem akarsz felelni?

Hangjából türelmetlenség csengett.

– De igen…

– Akkor miért nem felelsz?

– Nem tudom, mit mondjak…

– Az igazat. Vagy ha úgy tetszik, hát mondj egy számot.

No, ez megtette a magáét!
– Hatezer-hét.
Elnyomta a csikket, s nyomban egy másik cigarettára gyújtva azt mondta:
– Jól van. Segítek, Gábriel.
– Ne nevezz „Gábrielnek”
– Csak nekem nem szabad?
– Csak Cilinek szabad.
– Meg az ügyvéd uraknak, ugye?
– Rapsz Karcsira célzol? Az nem számít. Nem akarom, nem engedem… mégis így nevez, mióta ismerem.
– Az anyja meg „Angyalomnak” becéz. Mind a kettő a szeretőd?
Atyavilág!
Ez nem lehet igaz! Maya megőrült. Vagy… Vagy valaki alaposan telebeszélhette a fejét. Tudtam is, hogy ki lehetett: D.Molnár Pali! Megölöm!
– Nem kell minden ostoba fajankó irigykedő dumájára felülni, Maya – mondtam és majdnem mélyen elkomorodtam… Aztán mégsem tettem. Helyette – áthajolva a háta mögött – elnyomtam a félig szívott cigarettát és vidám hangon kijelentettem: – Tudok jobbat, mint D. Molnár Palika pletykáit elemezni…?! – Ami láthatatlan páncélként megvéd a világtól, az emberi gonoszságtól,

az aljas rágalmaktól…, és talán önmagamtól is… Érdekel?

– Érdekel. De előbb válaszolj a kérdésemre.

Megráztam a fejem.

– Arra már válaszoltam.

– Nem, Gabi. Én az igazat akarom tudni!

– Az igazat?...?

Éreztem, hogy rám szakad a szorongás: mit gondol vajon most rólam, Maya? Hogy nem szeretem? Hogy csak kihasználom a szerelmét, hogy valójában egy reinkarnálódott Casanova vagyok és annyi aranytallért dobtam már a malacperselyembe, ahány asszony ágyában megfordultam? Azt gondolja, hogy mások fontosabbak számomra, mint ő…?

De ilyesmikről szó sincs!

Hogy gondolhatja rólam, hogy nem szeretem mindenkinél jobban, mióta egymásé lettünk? Hisz olyan elemien természetes nekem vele a szerelem, olyan meghatóan őszintének érzem őt az első szeretkezésünk óta, hogy nem is kell más nekem, nem is kívánok mást ölelni. De miért kellene ahhoz mindenkit megtagadnom, hogy őt, Mayát szerethessem? S ha a féltékenység felütötte benne már a szörnyű fejét, hogyan űzhetném ki? Mivel? És milyen áron tehetem meg?... Hogyan értessem meg vele – ha eddig magától föl nem fogta –, hogy én MÁS VAGYOK, nagyon MÁS.

El tudja-e fogadni a szerelmemmel együtt ezt a MÁSSÁGOT…? Tartottam tőle, hogy nem… Mert más kultúrába született bele, más kultúrában nőtt fel és abból választott férjet, akivel tizenöt esztendőt együtt is élt, s akinek négy gyereket szült…

… Közel egy évtizedes ismeretség után, a harmadik édes, mámoros évet élte TITKOS SZERELMÜNK. Reggelente, – ha valami miatt otthon aludtam nélküle, – alighogy felébredtem, s félálmomat betöltötték a reggel hangjai. Magam is elindultam. Elindultak a gondolataim Maya felé. Félszeg mosolya felé, az ajka íze felé… Napközben, ha véletlenül összefutottunk valahol, alig-alig váltottunk szót: csak a tekintetünk beszélt és ölelkezett össze: és olyankor az arca kipirult, keble gyorsan emelkedett, ahogy lélegzetelfojtott vággyal, szaggatottan lélegzett. S hamarosan az én lábam is reszketni kezdett… Minden alkalommal nehezen szakadtunk ki a bűvöletből, szerelmünk szenvedélyes bűvöletéből – s ez nem volt éppen veszélytelen –, hiszen a közelünkben tartózkodó személyek egy némelyikének esetleg feltűnhetett… Igyekeztünk hát kerülni egymást – legkivált utcán, üzletben, idegen társaságban. De ismerősök előtt, baráti társaságban se mertünk túl közel menni egymáshoz: minden józan eszünkre és lelkierőnkre szükségünk volt, nehogy a kör-

nyezetünknek a legparányibb okot is szolgáltassuk a pletykálkodásra. (Nyílván azért a városban lehetett némi szóbeszéd rólunk.) Néhányan „elcsámcsogtak" különösen szoros barátságunkon, de semmiféle „bizonyítékot" nem tudtak fölmutatni. Bár volt, aki megpróbálkozott ilyesmivel (a volt férj például –, aki mikor éppen szabadlábon volt, zaklatott bennünket – s a gyerekeket próbálta ellenünk hangolni, kihasználva a ritka „láthatásokat" is). No, nem ment semmire, a Barabás gyerekek imádtak engem, s a kapcsolatom ma is nagyon jó mind a néggyel.

De azért kemény időszakokat éltünk át Mayával.

Kőkeményeket.

Különben pedig sem én, sem pedig Maya nem törődött az emberek rosszindulatú pletykáival: vállaltuk egymást, vállaltuk a szerelmünket, de ez kizárólag a KETTŐNK magánügye volt és nem tartozott a nyilvánosságra. Amit láthattak belőle – a gyerekek jól tanulnak, az anyjuk sugárzik – az évszakok változnak…

Igazából persze nem volt túl könnyű így élni – de a kettesben töltött órák gyönyörűsége, boldogsága minden rosszért kárpótolt bennünket.

Ha túl elfoglaltak voltunk napközben, s nem találkozhattunk este sem, mert mindketten dolgoztunk, s én közben az önéletrajzi regénytrilógi-

ámat is írtam, nemcsak újságcikkeket. Főleg éjszakánként, mikor már a szüleim aludtak és bizony akkoriban többet dohányoztam, mint azóta talán összesen is… Sajnos, Maya mondhatni azt, hogy láncdohányos volt…, mint akkoriban ez a legtöbb nőre is igaz volt…

(Azt meg nem akarom itt felsorolni, hogy a felgyorsult élet, s a világválság mennyivel több és szörnyűbb gyilkoló tényezőt hoz magával nap, mint nap…)

De térjünk vissza a múltba…

Hosszú hallgatásom talán elgondolkoztatta Mayát és a vállamra hajtotta a fejét:

– Bocsáss meg, szerelmem, ha megbántottalak. Ígérem, soha többé nem hozom szóba a szeretőidet, hiszen nincs jogom számon kérni tőled azokat a kapcsolatokat, vonzalmakat, amelyek már énelőttem is léteztek… Ugye nem haragszol?

– Nem, dehogy – nyugtattam meg. (Őt talán sikerült is, de magamat nem…)

– Egy angyal vagy, ugye tudod?

Már késő volt visszaszívni:

– Tudom – mondtam vigyorogva. Gábriel arkangyal…?!

De az időzített bomba mégsem robbant akkor. Talán elázott a „gyújtószerkezet” benne Maya könnyeitől… Zokogni kezdett s csak alig tudtam megnyugtatni, nagy sokára.

Hajnalban, mikor felkeltünk – ő munkába ment –, s én ébresztettem, s készítettem iskolába a gyerekeket olyankor mindig – így szóltam hozzá:
– Felejtsünk el mindent, és mindenkit, kedvesem. Hamarosan itt a nyár, a gyerkőcöket fölvisszük a szüleidhez, mi pedig elutazunk kettesben valahová, legalább két hétre! Mit szólsz?
– Ó, Gabikám, szerelmem! – kiáltott föl Maya és a nyakamba borult. Úgy szorított, alig kaptam levegőt. – Ha tudnád, mennyire vágyom erre?!
– Tudom – mondtam. Megcsókoltam, végigfuttattam a kezem fényes, fekete haján.

… Dolgoztam, hajtottam, mint egy megszállott: beértem néhány falattal, pár óra alvással, egy-egy üdítővel. Se szórakozás, se társasági élet, csak a munka. A munka lett éjjelem és nappalom… Az újvárosi VÁROS és VONZÁSKÖRZETE című lapnál elvállaltam minden vidéki riportot is. Bumliztam a rozoga buszokkal, zötykölődve az apró kis falvak kátyús útjain, hogy pénzt keressek. A rokkantnyugdíjam kis szelíd összeg volt, – bár az is igaz, hogy az átlagosnál jóval magasabb fizetés és a szerződéses tanulóévek szépen rátettek az alapra –, de önmagában azért a korábban megszokott életszínvonalhoz nem lett volna elegendő… Igényeim kielégítéséhez kockázatot kellett vállalnom (az egészségem rovására) mindig – s nem csupán a munka frontján, – akkor sem. Napközben közéleti riporterként elszánt küzdelmeket folytattam urakkal és elvtársakkal, győzködtem konok hivatalnokokat egy-egy ügy érdekében, s ha kellett bevetettem ellenállhatatlan angyali sármomat az előszobákban trónoló titkárnők belépési engedélyeiért.

Éjszakánként viszont alkotói alázattal pötyögtem a drága elektromos írógépem klaviatúráján… És gyakorta bizony könnyes lett a szemem, ha eszembe jutottak egykori zongoráim valódi fekete-fehér billentyűi… (Sorrendben az utolsótól – Orláthy Bandi ajándékától –, éppen a szedresi

házból való kiköltözés miatt kellett megválnom. A kövesdi Zeneiskolának ajándékoztam, amelynek legtehetségesebb, legígéretesebb tanulója Ica nővéremék kislánya, Orsi volt. De a Víg utcai házban egy szintetizátornak sem lett volna már hely a sok ágytól…)

A munka láza elborította az agyamat… S hamarosan eltompultak az érzékeim. Már csak akkor éltem, ha elfoglaltam magam egy-egy fontos (vagy fontosnak tűnő) közüggyel, de közben nagyon távolról, mintha visszhangot hallanék, egy hang zúgott állandóan bennem, egy halk, de idegességtől vibráló hang: „Hány szeretőd van…” Megpróbáltam nem hallani a vádló hangot, csak a vérem zúgásába vegyülő robot lázas lüktetését, csak a ritka, lopott percekben boldogan sóhajtozó Maya lélegzését. Megpróbáltam, de minden igyekezetem ellenére is egyre hallottam messziről az „időzített bomba ketyegését”…

A Barabás gyerekekkel két-háromnaponta tanultam, s rajtuk kívül még több „tiszteletdíjas” felnőtt tanítványom is volt, akiket hetedik- és nyolcadik osztályból vizsgákra szoktam felkészíteni.

Akkoriban nagyon ritkán szeretkeztünk, Maya és én. Sokat betegeskedett, s elintéztem, hogy csak egyműszakos beosztást kapjon a Kórház konyháján: így reggel nyolctól délután négyig

dolgozott, s többet tudott pihenni és többet lehetett a gyerekeivel is. Ha befejeztük a tanulást, néha moziba, vagy cukrászdába mentünk, vasárnap pedig továbbra is a vendéglőben ebédeltünk együtt.

Már nem is aludt lent nálam, s én sem maradtam egész éjszakára vele. Bár az is igaz, hogy a röpke együttlétek boldog mámorát a végsőkig fokozta bennünk a tudat, hogy csak lopva, titokban szerethetjük egymást. Kíváncsi emberek szigorú és éles szemmel vigyázták a szép „Gipsy Hercegnő" minden lépését. Miközben napról-napra nőtt szerelmünk lobogása, és minden alkalommal rémült sietséggel ölelkeztünk össze, attól tartva, hogy valami váratlan esemény megakadályozhatja szenvedélyünk beteljesülését.

Lassanként persze megnyugodtam, s a munkatempóm szépen visszazökkent a régi kerékvágásba.

Az idő múlásával egyre tompábban sajgott bennem Klára és Kéti hiánya…

Szerettem volna gyakrabban együtt lenni Mayával, s azt éreztem, hogy neki is ez lenne a legfőbb vágya…, de ez korántsem volt olyan egyszerű, mint ahogy Klárával lehetett. Az „együttélés"-t nem hozta szóba egyikünk sem. Igaz viszont, hogy valahányszor elváltunk, mindannyiszor megfogadtuk: legközelebb komolyan beszél-

getünk a jövőnkről, a lehetőségeinkről… Aztán amikor újra együtt lehettünk, mindketten hallgattunk a témáról. Boldogan, szenvedéllyel ölelkeztünk… és csak nagyon keveset beszélgettünk.

Már javában tombolt a nyár.

Ciliék már korábban felajánlották, hogy töltsek el Mayával Öland szigeti nyaralójukban annyi időt, amennyit csak akarok, vagy amennyit tudunk, s én elfogadtam. Mivel meglepetésnek szántam közös nyaralásunk helyszínét, csak az indulás előtt pár nappal akartam elárulni szerelmemnek…

Felvittük a gyerekeket a nagyszülőkhöz, s mi is velük töltöttünk egy hetet a Börzsöny leggyönyörűbb völgyében.

Hazafelé, a vonaton, titokzatos vigyorral a képemen aztán előrukkoltam a meglepetéssel:

– Két napunk lesz összecsomagolni!

– Hogy érted? – nézett rám csodálkozó arccal.

– Miért? Szerinted, hogy lehet ezt érteni? – kérdeztem vissza.

– El akarsz utazni?

– Veled, Maya. Nem emlékszel? Megbeszéltük még a tavasszal…

– De időpontot nem beszéltünk hozzá. És most csak egy hét szabadságot vettem ki.

– Majd bemész, és kikérsz hozzá még kettőt.

– Lehetetlen.
– Nincs lehetetlen. Elintézem, ha akarod.
– Nem, nem arról van szó, hogy nem akarom…

Akkor már gyanút fogtam. Tudtam, hogy a Kórház minden évben szervez külföldi utazásokat a dolgozóinak, s egyszer (régen) Kétivel magam is részt vettem egy ilyen vidám hangulatú adriai társasutazáson.
– Másra kell a szabadságod?
– Igen. A munkahely szervezett egy kedvezményes isztambuli utat. Tíz napra. Négy nap múlva lesz az indulás, csütörtökön… Ne haragudj, csak kórházi dolgozók vehetnek részt rajta, nagy volt a túljelentkezés… – mentegetőzött zavartan.
– Értem. Semmi baj. Nem kell magyarázkodnod, Maya.
– Te hova vittél volna?
– Nem érdekes. Majd jövőre, rendben?
– De tényleg nem haragszol?
– Tényleg nem.
– Azért velem is megbeszélhetted volna, hogy mégis mikorra tervezed a közös nyaralást…?! – jegyezte meg szemrehányóan.
– Meglepetésnek szántam.
– Hát… Te jobban meglepődtél akkor, Gabikám.– nevette el magát, nyilván nem bántó szándékkal, de engem mégis sikerült felbosszantania vele.

27. ábra Viharfelhők (Montázs: P.G.J.)

Bereg Mária

Esik

Az ég ejt könnyeket
helyettem is.
Én csak merő fájdalom
vagyok,
eleven seb, mert
minden perc megsebez, ha
nem vagy velem,
mit ér egy magányra ítélt
szerelem?
Önmagamba zárva
megsemmisülök
az Öröktől- Örökig tartó
csodába.
Menj el, s ne ígérj
csókokat, mert szívem
belefagy hiányodba,
ne ígérj holnapot, ha
magad nem adhatod!
Ha nem szeretsz, menj el,
ne lásd, hogy az éggel én is
könnyezek!

Elkomorodtam, talán meg is bántódtam. Nyílván rögtön megérezte, hogy nincs igaza, mert azonnal megpróbált kiengesztelni:
– Még van négy napunk. Kettesben… – súgta a fülembe, áthajolva a szemközti ülésről és belecsókolt a nyakamba.

Egy idősebb házaspár is ült az első osztály fülkéjében, de a melegtől elpilledve, egymáshoz dőlve szunyókáltak éppen.
– Nincs már négy napunk, Maya. A repülőjegyünk szerdára szól.
– Hová?
– Nem mindegy már?
– Tudtam, hogy megbántódtál… De próbálj megérteni, Gabikám.
– Megértelek.

Nem értettem meg, de azért még egyszer megnyugtattam: – Megértelek.
– Akkor elárulod, hová vittél volna?
– Nem.
– Kegyetlen vagy!
– Az lennék?

Akkoriban már egyik végletből a másikba kezdtem esni: néha semmi egyéb nem érdekelt, csak Maya. Anna sem. Laura sem. És akkor megijedtem saját önzésemtől. De hát a Szerelem az mindig is önző?! Én viszont nem lehetek az – nem lehetek soha, – kiválasztottságom miatt!

Felhívtam Ciliéket és lemondtam a nyaralást. Megnyugtatott, semmi gond, ők úgyis jönnek HAZA, s ha akarok, tartsak velük, csavargunk egy kicsit erre-arra Európában. Suzzy egyetlen – még élő – erdélyi rokonainak a meglátogatását is betervezték, s mert Lady Martha, Oradeaban (Nagyvárad) lakó zenészöccse nősülni készül augusztus végén, így egy hegyen-völgyön lakodalomba is hivatalosak vagyunk…

Szép volt a nyár, és mintha sohase akart volna vége szakadni a természet tobzódásának!

S ahogy idővel a remek barátok között feloldódott a rossz hangulatom, enyhült a bánatom is, és nem éreztem lelkiismeret furdalást, amiért Maya nélkül – más hölgyek társaságában – jól éreztem magam. Nem én választottam a „külön nyaralást". Miért kellett volna hát csak nekem „átbúsulnom" a verőfényes heteket, míg Ő az Aranyszarv-öbölben bizonyára vidáman és büszke elégedettséggel nyugtázta a csélcsap „kisdoktorok" bókjait. Féltékenységet még a pillanat törtrészében sem éreztem, és el sem távolodtam tőle oly mértékben, hogy ne gondoljak rá gyakran… Inkább egyre jobban kezdett hiányozni… az ölelése, amit sem Lady Martha lángoló ágyjelenetei, sem az egyéjszakás kalandok szenvedélyei nem pótolhattak…

A második héten már azon kaptam magam, hogy a nyaralás számomra egyetlen várakozás lett: egyetlen pillanatra nyílt, arra, amikor Mayát ölelhetem ismét… Minden tőle távol töltött nap csak növelte, mélyítette, erősítette bennem a vágyat. S úgy terjeszkedett bennem az a szerelem, mint egy dús talajba ültetett facsemete, gyorsan lombosodó ágai betakarták minden gondolatomat, minden vágyamat és álmomat, még az emlékeimet is: mintha múltam és jövőm a jelenemmel kiegészítve – e gyorsan növekvő fába lett volna zárva. Minden, ami körülvett európai utazásom során, Maya tekintetét, mosolyát, testét, hangját idézte, tükrözte vissza…

A Deli fiú esküvőjét persze legszívesebben kihagytam volna… Nem tehettem, Martha miatt, aki már eldicsekedett az öccsének velem, s a Románia szerte is ismert nevű zenész, bizony őszintén kíváncsi volt rám.

Vajon miért…?

Deli Áron zajtalanul bejött, és hidegfényű acélos szemekkel nézett rám.

Olyan volt, mint a fényképen, és mégsem. Idősebbnek látszott (valójában huszonöt éves volt), a tekintete keményebbnek, az ajka mintha elfelejtett volna mosolyogni. Amikor énekel, biz-

tosan mosolyog, színpadi műmosollyal. Ott, az esküvője előtt egy nappal az ajka keskeny, feszült és haragos.
– Te vagy az a szívtipró leszbi csaj, akiért megőrül a dilinyós nővérkém? – kérdezte.

Mondhattam volna, hogy az nem én vagyok. De inkább megpörgettem a rulett kerekét:
– Akár… lehetnék én is.
– Nagyjából biztos vagyok benne, hogy jobban járt a seggfejű sógorommal, aki olyan ronda volt, mint egy kecske, de egy valag pénzt hagyott rá, mikor megmurdelt, mintha egy ilyen angyalarcú babával állt volna össze, mint te, akiből legföljebb akkor lehetne milliomos, ha az amerikai nénikéje földobná a talpát…?!

Olyan bátran vigyorogtam, mint egy tányér kapros tejbe tök.
– Tetszik nekem, hogy itt minden olyan klassz, mint egy százmillió dolláros gengszterfilmben – mondtam. – A nagydarab URH-s kidobó legények, az osztályon felüli pincérlánykák, vidám bármixerek, szomorú, hallgatag örömanyák, sötét tekintetű örömapák… és mindezeket megkoronázandó, itt vagy te, a vőlegény, az elegáns, méretre szabott öltönyödben, a hanyag és gúnyos modoroddal, lebilincselően búgó hangoddal és vagánynak képzelt kültelki szókészleteddel.

28. ábra DELI ÁRON a vőlegény

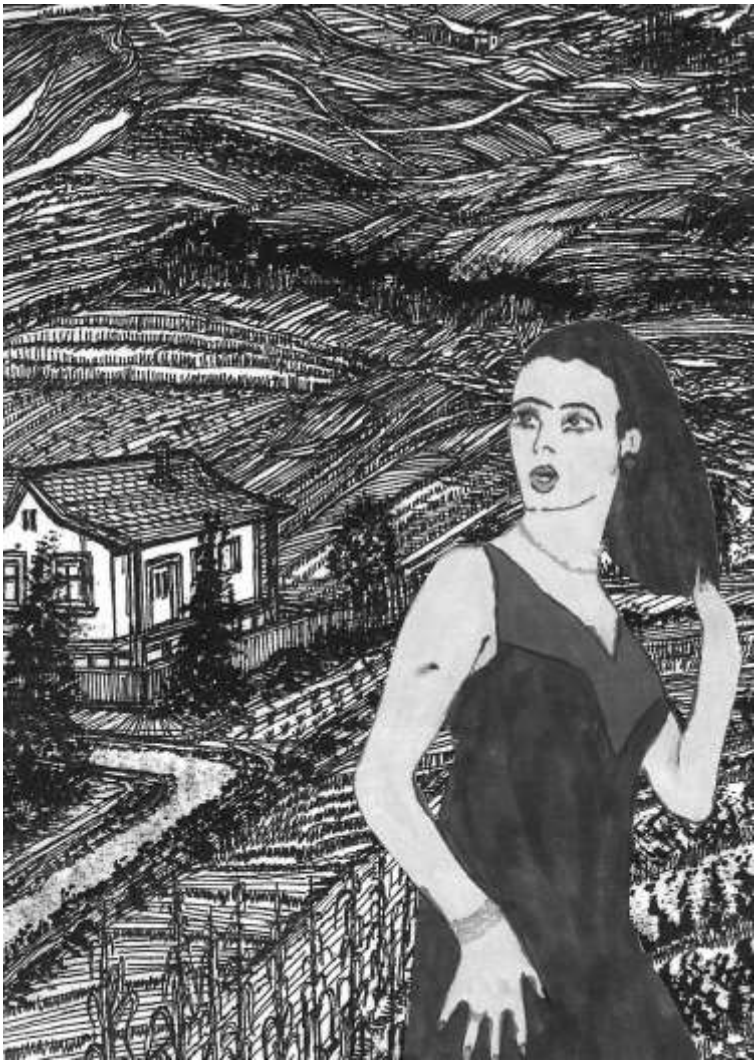

29. ábra Szexi (Montázs: P.G.J.)

– Valóban? – eresztett meg egy bájgúnár mosolyt. – És mit szólsz a gyöngyház-fénymosolyú, platinaszőke bombázóhoz, tetőtől-talpig párizsi cuccban? Nézz csak rá, de közben vigyázz, el ne csorgasd a nyálad..?!
– A nővéredre célzol?
– A mennyasszonyra, te okos tojás!
– Szó se róla, mutatós csitri.
– Tizenhét sincs.
– Túl van kozmetikázva, az a baj. Erős harmincasnak is elmenne.
– Azt azért… – kezdte el, és elhallgatott.

Figyeltem, hogyan söpri le arcáról a bájgúnár vigyort.
– Igaz.
– Igaz, hát.

Rám nézett – szinte már kedvesen –, és hagyta, hogy lássam, mennyire díjazza az őszinteségemet meg a bátorságomat.
– Máma ez a menő, tudhatnád.
– Hát persze, én sem a Holdról jöttem, Áron fiú. – Kinek a keksz, kinek a szex. Tudjuk, hát. Csak kérdeztél, feleltem.
– Még a végén megszeretlek, öcsicsaj – vigyorgott rám és megveregette a vállamat. – Gyere, megiszunk valamit ennek örömére?!

– Ne örüljünk túl korán.

– Hagyd meg ezt a kis korai örömöt ma még nekem! Fényévekkel rosszabbra számítottam, sógorcica!
– Nem vagyok a sógorcicád!
– Jól van, öcsicsaj. Csak tréfáltam.
– Egyem a humorodat, te Áron gyerek – eresztettem meg a legbájosabb vigyoromat, bele egyenesen a nyerőnek tűnő vőlegényképébe –, aztán hadd igyak rá egy kancsó bort, meg ne feküdje a gyönge gyomromat…?!

Hangosan, szívből felnevetett.

– Na, hát! Örömmel nyugtázom, hogy mégsem kellett olyan végzeteset csalódnom imádott nővérkém híresen kificamodott ízlésében…?! Király dumád van öcsicsaj, nagyon bejössz vele nálam!

Elszáll nyolcvannyolc nyara is.

Otthon aztán a munka láza elborította ismét az agyamat… S hamarosan eltompultak az érzékeim. Már csak akkor éltem, ha elfoglaltam magam egy-egy fontos (vagy fontosnak tűnő) közüggyel.

De közben nagyon távolról, mintha visszhangot hallanék, egy hang zúgott állandóan bennem, egy halk, de idegességtől vibráló hang: „Hány szeretőd van…?...” Megpróbáltam nem hallani a vádló hangot, csak a vérem zúgásába vegyülő robot lázas lüktetését, csak a ritka, lopott percekben boldogan sóhajtozó Maya lélegzését. Megpróbáltam, de minden igyekezetem ellenére is egyre hallottam messziről valamiféle „időzített bomba ketyegését”…

… Szeptember utolsó szombatja volt, délutánra esőt jósolt a meteorológia, de a „békájuknak” talán migrénje lehetett, mert alaposan mellétrafált?! Az égi folyókká szétágazó vastag felhőkön át meleg napfény ömlött szét a határban.

A jegenyési mezőkön birkák és tehenek legeltek.

A felhők időnként sötét tömegbe gyűltek, de a nap mégis vidám maradt, s a termést érlelő kökény és hecsedli bokrok rejtett fényt sugároztak.

Úgy saccoltuk, huszonkét fok körül lehetett a hőmérséklet. Ideális kirándulóidő volt.

Az erdei tisztásokon mindenféle szép virágok nyíltak, ugyanúgy az utak mentén, s a vizenyős réteken. A gyerekek vidámak és hangosak voltak –, de nem csak ők, – mi felnőttek is alig bírtunk a jókedvünkkel.

Szép, felejthetetlen délután volt!

A szeptemberi nap békessége fényben és árnyban rátelepedett a Kisasszony dombra. Egy vadkörtefa alatt ültünk négyen felnőttek: Maya, a lovagja és főnöke dr. Soós Vilmos (az Újvárosi Kórház gazdasági igazgatója), a már harmadik éve erdőmérnökként dolgozó keresztfiam, Tomi és jómagam…

A négy Barabás gyerek és Tomi kistestvérei (az ikerfiúk és Pannika) tőlünk nem messze egy domboldalról kacagva bukfenceztek, hengergőztek lefelé.

Valahol a közelben ijedten kiáltott egy rigó, mire Tomi az égre mutatott:

– Egy héja!

Az volt. De milyen alacsonyan repült?! Lebegve, súlytalanul, mint valami könnyű kis lepke!?

– Könnyűszerrel lelőhetnéd, Tamás, ha itt lenne a puskád – mondta Vilmos bácsi. (Nekem dr.Soós egyszerűen csak Vilmos bácsi volt, hisz gyerek-

korom óta ismertem az ikrek: Rozika és Ancsa özvegy édesapját).
– Nem lőném le – rázta a fejét keresztfiam. – Én erdész vagyok, vadászni nem szeretek, s csak nagyon ritkán használok fegyvert…, amikor elkerülhetetlen. De ha jók az értesüléseim, maga tagja a hírhedt Völgyi Imre féle Vadász Egyesületnek, akik aztán nem kímélik a vadállományt, idényen kívül sem…

Dr.Soós hatvan év körüli könyvelő volt, határozott fellépésű és keménykötésű férfi: vagy száznyolcvan magas, domború mellkasú, izmos és a maga egyszerű módján még jóvágású is. Bőre sárgásbarna, haja barna és göndör, bár erősen kopaszodott már a homloka fölött, de alig őszült. Szeme is barna volt, kicsit hunyorgó. A ruhája és a nyakkendője szintén barna volt. És ez a barna ember nyugodt derűvel nézett a világba. De engem nem tévesztett meg Vilmos bácsi derűje, én bizony zavart olvastam le felhőtlen homlokáról.

Az ilyen nyugodt emberek gyakran zavarba jönnek, ha bármi eltér a szabványostól.
– Hát, fiam – mondta, miközben a pipáját tömögette, – megvallom őszintén, hogy én a vadászatot sosem élveztem igazán. Afféle muszájból lettem társasági tag, nem úgy, mint az elvtársaim nagy része… És hát… esztendeje is van annak, hogy utoljára puskát fogtam a kezembe…

– Ez igazán dicséretes tőled, Vilmoska – helyeselt Maya. – Az erdők, mezők állatainak épp oly joguk van az élethez, akárcsak nekünk, embereknek.

Elnevettem magam. (Maya csak és kizárólag „vilmoskának" volt hajlandó nevezni idősödő lovagját, s ez olyan mulatságosnak hangzott a szájából, hogy nem állhattam meg nevetés nélkül…)

– No, ami meg az én imádott Körimet illeti – nézett rám mosolyogva Tomi – ő még egy medvére sem lőne, inkább hagyná, hogy a bundás szépen felfalja…?! Még szerencse, hogy a Bakonyban nincsenek vadállatok, ha a vaddisznókat nem számítjuk annak, de szerintem ő az agyarasokat is megpróbálná magához szelídíteni, s lefogadom, hogy sikerülne is neki?

– Jó, jó – mosolyogtam kissé zavarban –, azért nem kell túlzásokba esni, Tomikám. Volt idő, mikor még rettenthetetlen vadász hírében álltam ezen a vidéken!

Tomi szívből felkacagott és megölelve a vállamat adott egy cuppanós puszit a képemre.

– Bizony, ez így igaz! Erdei körökben szájhagyomány útján öröklődik rettenthetetlenséged híre…?!

(Nem mondta ki, de tudtam, hogy arra a szerencsés kimenetelű kalandomra célzott, az őzkölyökkel…)

30. ábra Soós Vilmos (Montázs: P.G.J.)

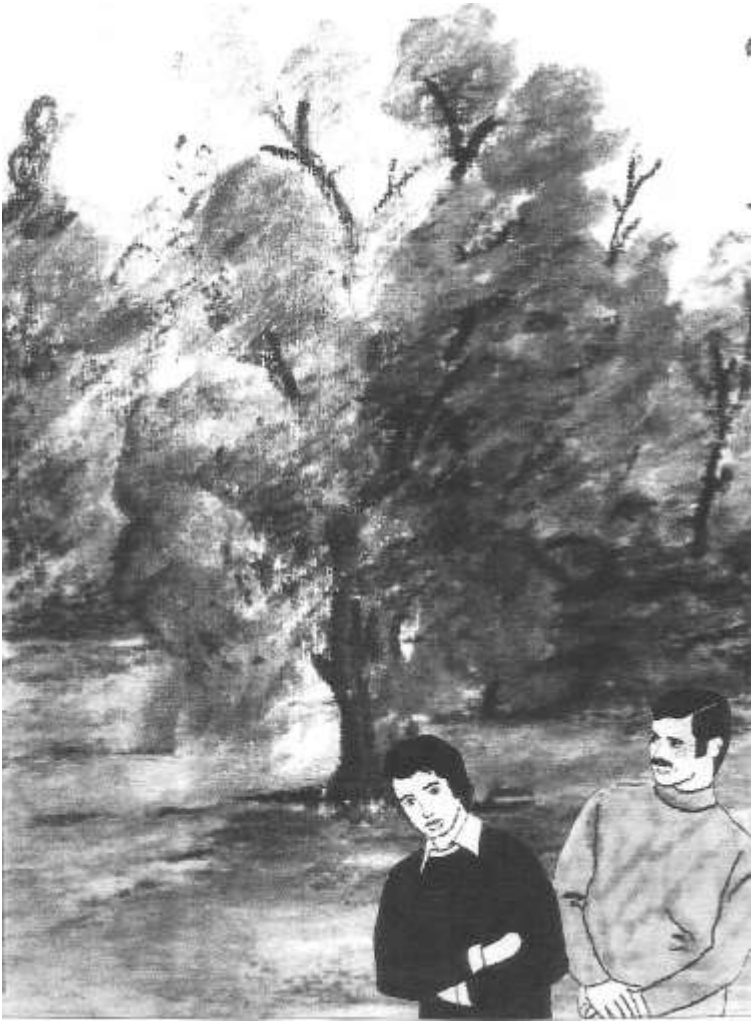

31. ábra Dancs Tomival a BAKONYBAN

(Montázs: P.G.J.)

– Szárnyasvad meglehetősen kevés van ezen a vidéken, ha jól tudom – jegyezte meg Vilmos bácsi, mire Tomi rábólintott.
– Jól tudja, bizony. Bár sokfelé látni öreg foglyokat párban, de csibék nélkül. Nyúl sincs annyi, mint amennyit eltarthatna ez a vidék. Pedig a határ elég tiszta. Kóbor kutyák, vadmacskák nem zavarják a kisvadállományt, és néhány héjától meg karvalytól eltekintve, szárnyas ragadozót se látni túl gyakran. Ezek nem okozhatnak lényegesebb kárt. Sast, amióta átvettem az erdészet vezetését, egyet sem láttam, s vörös vércsével is mindössze kettővel találkoztam. Gólyák viszont változatlanul nagy számban élnek errefelé. Talán a nyuszik megfogyatkozásában lehet is némi szerepük, te mit gondolsz Köri?
– Azt, hogy lehet valami igazság benne – mondtam. – S lám valahol még a meteorológiának is igaza lett, ugyanis szemerkél az eső…

Összeszedelőzködtünk és hazaindultunk.

Tomi a gyerekeket terelte a terepjáró ponyvája alá, míg mi hárman Vilmos bácsi Lada Combijával robogtunk a város felé. Mire a vasúti őrházhoz értünk, az eső megunta a halk szemerkélést, és magabiztos kopogással verte az autónk üvegét, meg az út menti bokrok leveleit. Már kezdett sötétedni is. Egy-egy feketerigó kiáltott még valahol, aztán azok is elhallgattak, és csak az

eső dobolt az alkonyat küszöbén, de a dűlőút két oldalán nyíló vadrezeda sárgája ki-kivillant a lassan ereszkedő homályból.

Maya fázósan bújt hozzám a hátsó ülésen.

Láttam, hogy Vilmos bácsi a visszapillantó tükörből egész úton figyelt bennünket.

Mire hazaértünk, már este volt.

Vilmos bácsi meghívta az egész társaságot vacsorázni a közeli vendéglőbe, de a gyerekek inkább tejbegrízt kívántak – ahogy én készítem – s kántálták kórusban: tejbegrízt akarunk, tejbegrízt akarunk!! –, így aztán Tomi segédkukta segítségével főztem egy fazék mazsolás tejbepapit, ujjnyi vastagon megszórva cukros kakaóval s megbolondítva egy-egy kanál barackdzsemmel…

Elmúlt éjfél is, de Mayáék nem jöttek még haza, hát lefektettük keresztfiammal a gyerkőcöket, ahogy és ahova tudtuk, aztán kibontottunk egy üveg vörösbort és a délről maradt gombapörköltet szépen beburkoltuk poharazgatás közben.

Soha nem építettem légvárat.

Tudtam, hogy az a meghitt barátság, az a kiegyensúlyozott csendes kötődés Dr.Soós Vilmoshoz, Maya számára még nem szerelem, de mivel kölcsönös vonzalomra épült, – idővel bármi lehet belőle…

Soha nem építettem légvárat, bár jó ideig mégsem sejtettem, hogy hármunk kapcsolata nem csupán egy kikerülhetetlen állomása rohanó életünknek, hanem a SORS rendelése.

Ha úgy tetszik: az ÉGIEK újabb sakkjátszmája.

Arról sem tudtam hosszú ideig, hogy Maya a maga megfejthetetlen, kiismerhetetlen és szenvedélyes lényével már első látásra belém szeretett, s annak fogadott el, aki voltam és rám – illetve a jövőre bízta –, hogy mikor vállalom fel őt és a gyerekeit, egy összeköltözéssel is megpecsételve. Várta, hogy megtörténjen, de nem sürgetett.

Valójában még ma sem tudom pontosan, s valószínűleg sohasem fogom már megtudni, hogy mikor érzett rá először: nem lesz a mi közös életünkből semmi…

És vajon bennem, mikor tudatosult…?

Fogalmam sincs.

Tény, hogy amikor késő délután kicsit fáradtan, kicsit csapzottan, kicsit zavartan hazajött, nem vontam kérdőre, nem tettem szemrehányást

sem. Mintha csak hírtelen valamiféle közöny ereszkedett volna a lelkemre…

Tomi már reggel elment a gyerekekkel, mi délben átsétáltunk a vendéglőbe ebédelni, majd tanultunk pár órát és már tévéztünk, mikor Maya egyedül hazaállított…

Az előszobában lesegítettem a ballonkabátját, majd nyúltam a fogasra a dzsekimért.

– Maradj még – kérte olyan elveszett tekintettel, hogy egy kiéhezett oroszlán is megsajnálta volna érte.

Az a kiéhezett oroszlán viszont nem én voltam.

– Nem maradhatok. Holnap le kell adnom egy fontos határidős cikket, s még hozzá sem fogtam.

– Feljössz később? – ezt kérdezte, de a hangja azt mondta: – tudom, hogy nem jössz fel.

– Nem.

– Vége?

Ez a kérdés szíven ütött

S akkora erővel, mint egy légkalapács!

A lélegzetem is elakadt tőle!

Mondtam valami humorosat, vagyis inkább azt hittem, hogy humorosat mondok, hallottam a saját hangomat, amint azt kérdeztem:

– Olyannak képzelnél, aki osztozik…?

Az ÉGIEK által adományozott leghasznosabb tulajdonságnak én a magam részéről az OP-

TIMIZMUST és a HUMORÉRZÉKET tartom, de nem kevesebb értékűnek, vagy nem kisebb rangúnak hiszem a gyöngédlelkűséget sem, amelynek erős kisugárzását rendszerint másokon mérhettem le, olykor magam is megdöbbenve a KISUGÁRZÁS hatásán, illetve már annak következményein.

Egyfajta belső erő áradt belőlem, melyet visszafogtam ugyan, de mégis azt éreztem, hogy akármelyik pillanatban a felszínre törhet… Hallgatással és a nagyon érzékeny emberekben meglevő tartózkodással fékeztem meg szenvedélyemet. Mondhatni: uraltam azt.

A másik véglet, mikor életörömet sugárzó, csibészes mosolyomból az a romantikus (klasszikus?...) báj ejtette rabul a beszélgetőpartnereimet, ami az én számomra teljességgel természetesnek tűnt, míg másokat gyakran zavarba hozott. S elsősorban a hölgyekre utalnék itt… Mert elsősorban NÉKIK köszönhetem, hogy életem, (életeim során) szinte VALAMENNYI kapcsolatból egy beteljesült szerelem minden gyönyörével és boldogságával léphettem ki, annak dacára, hogy magam is csak eszköz voltam az ÉGIEK kezében…

Nívódíj
Búcsúzások és fájdalmak
Új perspektívák

Ahogy korábban már utaltam rá, az 1988-as esztendő gyökeres változásokat hozott, s bár egyik-másik majdnem újra a „padlóra" vitt, de szerencsére akadt köztük olyan is, amitől az egekig szárnyalhattam…?!

Egy Országos Irodalmi Pályázatról – próza kategóriában – elhoztam a Nívódíjat, októberben…

Friss és hideg volt a reggel, fodros felhők húztak kelet felé.

Anna letekerte a kocsi ablakát, hogy bejöjjön az ősz illata, amelyből mindketten nagyot szippantottunk és új erőre kaptunk. A nap még mélyen feküdt keleten, és a szél is hiába erőlködött, hogy szétkergesse róla a vastagon gomolygó esőfelhőket.

Teleszívtam a tüdőmet, s miután egyben gyakorlati lény is voltam, a gumikerekek surranó neszét füleltem az autópálya betonján. Tiszta, elhagyott hajnali kilométerek szürkésfehér szalagja.

Útitársamra pillantottam. Rapszné Bercze Anna a tőle megszokott laza rutinnal vezette a csatahajónyi Mercédest, s ragyogó fekete szemei úgy pihentek a ráncok közé ágyazva, mint régi

ékkövek fodros bársonyon. Barátném hetvennégy éves volt, de ügyes sminkjével akár ötvennek is elment, s úgy szimatolt bele a csípős októberi levegőbe, mint kölyök vizsla az első vadászatán.
– Nem vagy fáradt, kedves? – kérdeztem a hangszórókból lágyan duruzsoló ABBA számot túlkiabálva.
– Frissebb vagyok, mint te! – válaszolta. – A remek autópálya, az út menti fák szivárványszínű lombjai, a sikered…?! Gyönyörűm, határozottan megfiatalodtam!
– Az elnyűhetetlen ember?! – nevettem – Menynyire egyformák voltatok ezen a téren Klárával… Én viszont már kezdem érezni a hosszú kilométereket. Messze vagyunk még Kaposvártól?
– Nem vagyunk messze. – Anna áthajolt hozzám, megcsókolta az arcomat, és aztán együtt énekelt az ABBA együttessel: – Csikitíta…

Elmosolyodtam. Lám, az én „szép korú” Annámban több az élet, mint egy mai kamaszlányban?! Úgy gondolom, felesleges ecsetelnem a hozzáfűződő kapcsolatomat. Számomra Bercze Anna a köztünk levő korkülönbség ellenére – pajtás volt, szerelemes szerető volt, és tanítómester egy személyben. Sokat köszönhettem neki. Majdnem ugyanannyit talán, mint Karády Klárának!

Igaz, az utóbbi időkben – úgy értem, amióta Maya belépett az életembe –, ritkábban találkoz-

tunk: utoljára több mint három hónapja. Így, hát érthető, hogy megörültem az ajánlatának, hogy velem tart, sőt személyesen visz le kocsival Kaposvárra, a Díjátadóra. Kellemesebb társat el sem tudtam képzelni, talán csak Maya jöhetett volna még szóba, de ő sajnos éppen nem érezte jól magát…

Az ABBA számok ismert dallamaira és Anna rekedtes, búgó hangjának aláfestő zenéjére repesztettünk hajnal óta az öreg Mercivel, ami legalább olyan remekül bírta még az iramot szerintem, akár egy trendi, új Suzuki.

Kilenc óra múlt pár perccel.

– Mindjárt beérünk a városba – mondta Anna.

– Éppen ideje – feleltem. – Már duplán látok az éhségtől?!

Pár perc múlva megálltunk a Szabó Panzió előtt.

– Itt leparkolunk, Gyönyörűm és megreggelizünk. A tízórai Megnyitóra éppen átérünk a Színházba.

Az ég már kiderült, kisütött a nap, és a sugarait szinte szikrázva szórta a Szabó Panzió takaros épületének hatalmas ablakaira.

A SZÍNHÁZ nézőtere zsúfolásig megtelt a DÍJKIOSZTÓ ÜNNEP NAPJÁN. Pályázók, hoz-

zátartozók, meghívott díszvendégek töltötték meg a széksorokat.

A ZSŰRI két országosan ismert Kossuth-díjas irodalmárból (egy költőből és egy íróból), két újságíróból és a Színház igazgatójából állt. Közülük három embert személyesen is ismertem, bár nem gondolnám, hogy csak nekik köszönhettem volna az ott kapott IRODALMI NÍVÓDÍJAT. Prózában régóta bizonyítottam már a tehetségemet, bár országosan az volt az első komoly „megmérettetésem”…, hisz a novelláskötetem csak kis számban jelent meg és az első regényem kézirata is egy nyomdában várakozott kiadásra – igaz: Galgóczi Erzsébet ajánlásával…

A „díjazottak” részére a SZABÓ PANZIÓ éttermében volt állófogadás, s ott találkoztam újra Almássy Lenkével, a fővárosi újságírónővel, s szembesültem többek között egy be nem váltott nagyon régi ígéretemmel is: „… ha Pesten járok, felkeresem…”

Gyakran jártam Pesten, de nem kerestem fel.

Szombat volt, enyhe októberi este, s néhány pohár pezsgő után Lenke karon fogott, hogy sétáljunk egyet. Már besötétedett és a hangulatlámpák intim fénye, Almássy Lenke – meg kell adni – valóban kedves, bár nem éppen hamvas arcát vetítették elő a homályból, ahogy lassan andalogtunk a néptelen utcán.

– Micsoda társaság! Komolyan mondom, Valent Gabi, te vagy az egyetlen komoly tehetség a hét díjazottból?! – aztán megcsókolta az arcomat és felnevetett. – Imádlak!

– Köszönöm – feleltem és egy pici zavart sem éreztem (mint rendesen szoktam, ha nők bókoltak nekem) Talán az elfogyasztott pezsgő szállt a fejembe, vagy addigra túlnőttem már a pirulós kamaszéveken…

Szerettem volna az utóbbit hinni.

– Még mindig áll a régi ajánlatom, ugye tudod?

– Legyek pesti újságíró? Erre gondolsz?

– Igen. Nagy terveim vannak, s nem is olyan sok idő kell már, hogy belevágjak valami egészen újba ..?!
– Gondolkodni fogok rajta, megígérem.
– Újabb tizenöt évig?
– Olyan régen lett volna?
– Bizony, drágám.
– Visszatérhetünk majd rá, de most hagyjuk, kérlek.
– Szerelem köt vidékre, ugye?
– Az más kérdés, hogy mi köt – mondtam komolynak szánt hangon, de egy mosoly lopakodott az arcomra, éreztem.
– Tévedsz Valent Gabi! Nem lehet nálad más oka annak, ha elengeded a lehetőségeidet, sorra!
– Te aztán mindent tudsz rólam, igaz? Talán „megfigyeltettél”…? – kuncogtam.
– Gabikám! Ne beszélj mellé. Számomra ez nem vicc. Rajtad kívül nincs még egy tehetséges ifjú író, akivel foglalkoznék?!
– Ifjú…? – kuncogtam újra. – Elmúltam harminc-nyolc, Lenke.
– Kölyök maradtál. De egy zseni vagy, ezt tizenöt éve érzem, változatlanul.

Megálltam, megfogtam a vállát, és szembefordítottam magammal úgy, hogy a szemei egészen közel kerültek az enyémhez:

– Nem vagyok zseni. De „kiválasztott” vagyok, talán. Csak hát nem arra, hogy Nobel díjas író legyek…
– Honnan tudod? – kérdezte megemelt hangon.
– Tudom. És kész.

Lenke akkor megragadta a karomat.
– Ne engedd el az utolsó esélyt, Valent Gabi!
– Nem engedem – mondtam és ráhajoltam az ajkára.

Hozzám simult. Úgy láttam, hogy könnycsepp csillog a szemében.

32. ábra Tóth-Hekkel Arany: Kísértés

V. Hegedűs Zsuzsa

Hírnév

…Tied most az ünnep…
A fák, ligetek versengve fonnak
fejedre babérkoszorút.

Nevedet harsogják a szelek,
amerre csak jársz,
smaragddal kövezett lesz az út.

Hínárként vonnak köréd
ékes szóvirágból,
sugárzó fényből szőtt glóriát…

Lesz majd valaki,
ki árnyékként követ,
s a háttérben csöndben,
titkon imád.

De hagyjuk most a múltat, hisz új idők új dalai szólnak már… –, ahogy a költő mondta egykor…?! S ha feledni SOSEM lennék képes mindazt, ami velem történt: jó és rossz a mostani életemben (vagy akár a korábbiakban) elzárni el tudom őket úgy a lelkem mélyére (tudatom segítségével), hogy csak néha-néha a dezsavű időtlen hullámain kerülhetnek ismét a felszínre…

Tudom: kivételes adottság és drága ajándék ez számomra az ÉGIEK-től!

Az ITT és MOST-ban szinte maradéktalanul boldog lehettem, mindig. De soha nem felejtettem el senkit és semmit. Mindig szenvedéllyel öleltem és mindig szenvedéllyel viszonozták. Szerelmek jöttek és mentek – alig volt érzelmileg „légüres tér és idő" –, s mindig meghatott, megindított az elveszettnek hitt szerelem újjászületése: elbűvölt féktelen hevessége, határtalan ereje. Oktalanság lenne most azzal áltatnom magamat, hogy szerelmeim csak szalmalángok voltak. Nem azok voltak. Minden szerelmem egy izzó vulkán volt, amely az első kitörés után még erőteljesebben tört ki, elsöpörve útjából minden realitást.

Éreztem (tudtam…?) engem a SZERELEM kiválasztott magának, hogy velem akár a „lehetetlent" is kipróbálhassa, megélhesse! Hol az egekbe

repített, hol megsemmisített, kénye-kedve szerint dobált, de soha egyetlen percre sem engedett ki ölelő karjaiból…?! Eltéphetetlen szállal kötött magához, a KEZDETEKTŐL (a Teremtés pillanatától) s újra és újra megteremt magának, és minden halálból visszahoz magának.

Megértettem.

Eleinte persze, még nem…

Sokáig lázadoztam: térben és időben is, korokon át…

Ma már belenyugodtam a sorsomba.

Élek, szeretek: térben és időben, korokon át…

Közben persze figyelek is befelé: önmagamba. Mert éreznem kell tisztán, hogy éppen mi van. Bíznom kell a megérzéseimben, bíznom kell önmagamban: a szívem, a lelkem, az agyam döntéseiben, s nemcsak egyszerűen a csalóka látszatra hagyatkozni, a megtévesztő érzékiségnek engedni…

Ami tehát az érzelmi életemet illette a nyolcvanas évek végén (is) mondhatni – semmi különös: a szokásos zökkenőkkel zajlott és a váratlan fordulatokat sem nélkülözte.

Viszont a „munkáshétköznapok” távolról sem nyújtották már az ideális légkört, amelyhez

szokva voltam, amelyben oly lelkesen és teljes szívvel tudtam végezni a vállalásaimat…

Komolyan kezdtem fontolgatni hát Almássy Lenke ajánlatát:
Legyek pesti újságíró…?!

Németh Zsóka

„Rejtelmes Sziget„

/ Szívem Szigete /

Elcsendesült minden, vége van a napnak,
egy kedves dalt dúdolva, álomba ringatlak.
Oly szép lesz ma a csillagos éjjel, mert
átölel a szívem, gyönyörű zenével.
Csodás a világ, s a táj, amit bejárhatsz
és igaz meséket csak szívemben találhatsz.
Ebben a csöppnyi és mégis oly végtelen
testemben lüktető, eleven, rejtelmes szigeten.

Hajóddal kiköthetsz egyszer – e szigeten,
ahol rád béke vár…, s talán a szerelem.
De könnyelműn ne ígérj, s kalandot ne remélj,
ne tekintsd prédának, szívemnek szigetét.
Csak ha már megérted, s lelkeddel megérzed,
hogy szívem szigetére „akárki„ nem léphet,
Akkor indulj útnak, akkor szállj tengerre,
kívánom, hogy hajód, könnyű szél kísérje.

Ha majd megérkezel, ott várlak a parton
S felfedezzük együtt: rejtelmes világom.

Pécsi Éva

Vasszögeket vertél

Vasszögeket vertél
lécnek vélt póznába
széltében és által
keresztbe, hosszába.
Jó hosszú szögeket,
hogy túlra is jusson
és a túlsó oldal
vidravasként hasson
s majd időről időre
újra fölszaggasson.
Már hiába metszed,
hiába ásnád ki,
nem csak feszületem,
neked is kereszted,
mert szeretsz,
mert szeretlek.

HAJNALI ÉNEK

... hajnal hasad, ébred a reggel,
sziklák gerincén táncol a fény,
szél fut a parton a tenger felé
s forog a létben az idő-kerék

.... és rezdülnek szájak, mosolyra nyílnak,
pirosukon még az éji csókok lángja ég
s a karokban boldogan moccanni kész
az utolsó álomba szenderült boldog ölelés…

... mióta ajkadhoz ért ajkam
az őszi alkonyatban
- nekem nincs gyönyörűbb évszak –
s csak a hajnal tesz értem hasonló csodát,
mikor álomba hanyatlott testem másnap
bíborló tüzével
fonja át…

(P.G.J.)

Alig múlt délután öt óra, amikor Bernáth Ferenc – ünneplőbe öltözve, gomblyukában egy fehér szegfűvel – megjelent a Pasaréti villa bejáratának ajtajában, s mi Mayával követtük őt a fekete-fehér kövezeten keresztül egy egzotikus stílusú, pálmacserjékkel teletűzdelt hatalmas Szalonba, ahol már egybegyűltek az ünneplésemre összetrombitált vendégek, s szemmel láthatóan csak ránk vártak. Első hallásra – bár szerintem a sokadikra is – hihetetlenül hangzik: a rengeteg meghívott között – a házigazdán (Ferencen) és két segítőjén (Annán és Lenkén) kívül első látásra mindösszesen két közeli ismerőst sikerült felfedeznem: Karint és dr. Erdőháti Géza elvtársat.

Akiket nagyon hiányoltam: Cili, Suzzy és Laura voltak…(Tudtam, hogy Fokvárosba utaztak, s onnét azért nem kívánhattam, hogy csak úgy visszaröppenjenek Európába…)

Géza úr magányosan, elveszetten ült az asztal sarkán, finom angol szövetből készült zakóján tűzpiros élőszegfű virított, arca mosolytalan volt, s néha idegesen rángatózott, nem tudni mi okból – de nyilván okkal –, hiszen ez a jóvágású, bár idősödő politikus uralkodott a legsikeresebben az arcvonásain. Talán a neje viselkedése zavarta akkor… és… ott ?

Akit én addig csak fényképekről láttam, s ott sem sztárfotónak nevezhető újságcímlapokon…

Rendszerint valamilyen tudományos kongresszuson kapták lencsevégre a professzorasszonyt…

Dr. Erdőhátiné Dr. Marosvásárhelyi Eszter Éva a Szalon egy távoli zugában flörtölt egy fiatal emberrel. Az asszony érdekes szépsége úgy meglepett, hogy sikerült elfelejtenem egy rövid időre azt is, hogy én vagyok az ünnepelt a házban… Az újságfotókhoz viszonyítva jó pár évvel fiatalabbnak látszott és leírhatatlanul vonzóbbnak tűnt a többdioptriás szemüvegében is, mint egy bikinis, de buta csajszi, szemüveg nélkül…?! A szőke ifjú hevesen gesztikulálva magyarázott neki valamit – aligha tűnt szerelmi vallomásnak –, mert tekintete gyakran egészen másfelé kalandozott a hölgy arcáról, mégpedig az én briliáns szépségű amerikai nénikém irányába, aki leplezetlen elragadtatással felváltva ölelgette Mayát és engem.

Merész ötletem támadt, amit egy huszárvágással kívántam megvalósítani és gyorsan az éppen előttünk elhaladó Ferenchez fordultam:

– Légy szíves, barátom, mutass be Lagának, a hideg vizek és források istennőjének. És Géza barátodat sem ártana kicsit felvidítanod… Ahogy elnézem, vagy nagyon féltékeny, vagy még túl józan…

– Vagy mind a kettő – nevette el magát Ferenc. – Bár ennek a Dénes fiúnak, inkább a milliomos

nénikédre támadt gusztusa, ahogy én látom…?! Csinálunk egy helycserés támadást, kicsikém, s a gondok egy csapásra megszűnnek…?!
– Magam is erre a stratégiára gondoltam, barátom…! – engedtem el egy visszafogott, de mégis magabiztos vigyort.

Bernáth Ferenc bólintott.
– Nagyjából egy srófra jár még a mi agyunk, Gabikám! – nyugtázta vidoran.

Karin és Maya különös pillantást vetett egymásra.

Azzal a bűntudattal nyújtottam kezet a professzorasszonynak, amely akkor tör rám, amikor váratlanul szembekerülök „titkos vágyam megtestesítőjével”…

Ferenc ismert annyira, hogy érezze, mekkora zavarban lehetek, hát tapintatosan magunkra hagyott Eszter asszonnyal, s magával ragadta Cseh Déneskét is, akit előzőleg persze szintén gyorsan bemutatott: babérkoszorú várományos költőnk…!

Mivel az Örök Nő rejtélye számomra az egyetlen megoldásra váró rejtély az Itt és Most-ban. Hát azonnal hozzá is fogtam… Adva volt egy idegen hölgy: ragyogóan megalkotva, a hatodik X közelében is sokat megőrizve ifjúságának tüzéből, még mindig ruganyos járású, érdekesen vonzó arcú, előkelő (akár egy brit naszád…☺) és okos, felsőfokon művelt. Ha ránézett az ember –

rá, aki maga volt a megtestesült hűvösség (mit hűvösség: sarki légáram!) –, szóval, hihetetlennek tűnt, hogy őrült szenvedélyekre volna képes, hogy emésztő vágyaktól hagyná magát irányítani, hogy azok a keskeny, jól ápolt, finom kezek méltatlannak lennének odanyújtva.

Volt valami borzongató hűvösség és távolságtartó a megjelenésében, – ameddig meg nem szólalt. De a hangjában – rácáfolva mindezekre – már kedves üveg harangok csilingeltek…!

A professzorasszony nem hagyott túl sok időt, hogy Karin és Maya sejtelmes pillantásába elmerüljek, határozottan karon ragadott és sodort magával, mint a szélvész…

– Gyere Kölyök, bemutatlak egy olyan társaságnak, amilyet még nem láttál, mióta ezen a bolygón élsz?! Tudod kik azok az amatőrök?

– Aha. Rémlik valami… Műkedvelők: akik nem foglalkozásszerűen, hanem kedvtelésből foglalkoznak valamivel. Nem hivatásszerűen, hanem szórakozásból űzik, amit űznek.

– Pontos, precíz fogalmazás – nevetett Eszter asszony. – Akik ebből a társaságból közülük hiányoznak, azokat nem is jegyzik sehol, de itt a fővárosban aztán biztosan, hogy nem!

– Mint például Cseh Dénest, vagy akár Valent Gabit… – vigyorogtam ádázul.

– Azért ti már klasszissal vagytok jobbak az amatőr szintnél, ezt még az én tényekkel összenőtt realizmusommal sem nehéz megállapítani…?! Almássy Lenke „LANTOSOK” címmel nemrég alapított új irodalmi és művészeti lapja átütő sikert aratott a beharangozó sajtótájékoztatón. A jórészt még amatőr alkotók között azért akad egy-egy profi, ismertnevű művész is.
– Örömmel hallom! – mondtam elismeréssel.
– Drága Kölyök…?! Csak hogy végre megismerhetlek…?! A két kópé már annyit, de annyit mesélt rólad, hogy könyvet írhatnék az életedről, anélkül hogy találkoztam volna veled…?!
– Igazán kedves öntől… – dadogtam olyan lángoló képpel, hogy az a híres bibliai csipkebokor se lángolt fényesebben.
– Nehogy magázz, Kölyök?! – kapta el a fejemet és arcon csókolt. – Gyere, megisszuk a pertut!

Megittuk.

Úgy négyszer-ötször…

És még szerencse, hogy így volt, hogy valóban néhány kedvemre való ember is akadt a társaságban.

Bemutattak több általam sem ismeretlen nevű költőnek és költőnőnek, akik biztosítottak afelől, hogy mennyire örülnek, amiért végre személyesen is megismerhették Galgóczi Erzsébet írónő egy korai felfedezettjét, de a novelláskötetemet

sajnos nem olvashatták, amit persze pótolni fognak, – ígérték…

Később, amikor Eszter asszony elmélyült beszélgetésbe merült valakivel, jómagam kihasználtam az alkalmat és visszaszivárogtam Anna, Lenke és Maya védőszárnyai alá, s velük együtt jóízűen csemegéztem a svédasztalról és ittam a méregdrága italokat, miközben finoman (s persze diszkréten) humorizáltam az egyes vendégek rovására. Időnként barátnőimnek komoly nevetőgörccsel kellett megküzdeniük, ha nem akarták hangos viháncolásukkal felhívni magukra a figyelmet.

– Pompás husikák vagytok…?! – állt meg előttünk egy totál beszívott nagydarab negyvenes ürge és megnyalta vastag, duzzadt ajkait.

Lenke és Anna persze ismerték a pasast.

Anna volt a gyorsabb, ő hárított:

– De ugye nem akar mindjárt fel is falni mind a négyünket, Jánoska?

– Megfordult a fejemben, Annácska – vigyorgott Rózsa János, akiről annyit tudtam meg, hogy minisztériumi tisztviselő (persze kulturális vonalon) s persze Ferenc kollégája.

Akkorra már Lenke is felélénkült:

– Ajánlom, hogy mielőbb verd ki a fejedből a falánk gondolatodat, mert az hogy négy Piroskát látsz, csak megtévesztő álca részünkről, öregfiú?!

Anna Sárkányölő Szent György, Gabi a Kerek Asztal Lovagja, Mayácska Jeanne d'Arc, s én a Vadölő vagyok…?!

Rózsa elvtárs harsányan felnevetett.

– Juj, de megtetszettek ijeszteni, hölgyeim?!

– Pontosan ez volt a szándékunk!

– Hozok is egy üveg pezsgőt a nagy ijedelemre, ha meg tetszenek engedni… – hunyorított szép kék, bár már enyhén zavaros szemével Rózsa Jancsi úr.

– Meg tetszünk engedni – válaszolt egyszerre Anna és Lenke, majd rám és Mayára nézve erősítést kért: – Így van..?

Én csak simán biccentettem, Maya egy mosolyt is tett mellé.

Később – már erősen illuminált állapotban – bonyolult fogadásokat kötöttem Annával, hogy a professzorasszony vajon kivel járja el az első táncát, amit az efféle társaságokban mindig a rangidős – tehát nem a korban, hanem a rangban legfelső szinten álló – hölgy nyit meg, mégpedig hölgyválasszal! Én a férjre tippeltem, aki meglehetősen lelombozva iszogatott egymagában az est folyamán, Anna viszont Ferencet tartotta esélyesnek, és amikor megnyerte a fogadást, lelkiismeret furdalás nélkül töltötte csordultig pezsgővel a poharamat majd szemérmetlenül a fülembe duruzsolta:

– Ma éjjel akkor velem szeretkezel, nem a kicsi Mayával. Ez volt a tét, ugye emlékszel?

A fogadás teljesen tisztességes volt, vagy majdnem az… Mindössze annyi írható Anna számlájára, hogy jobban ismerte Eszter asszony ízlését…

– Honnét tudtad, hogy így lesz?

– Nem tudtam – ragyogott rám arcából a még mindig ezer wattos mosoly. – Azt viszont tudom, hogy válófélben vannak Gézukától…?!

– Hamiskártyás! – kaptam el a derekát és becsókoltam a nyakába.

Egy vakuvillanásnál nem tartott hosszabban a jelenetünk, de mégis párán kiszúrták (mint később megtudtam)…

– Várható volt, nemde? – kuncogott fel egy ismerős hang a hátunk mögött.

– Lenke! – vigyorogtam picit zavartan. – Te is tudtál erről, igaz?

– Eszter sohasem titkolta, hogy érzelmeit a férje és a szeretői között osztja meg.

– Azt mondod, hogy Ferenc is a… – nem tudtam befejezni a mondatot, levegő szaladt a gigámra s akkorát nyeltem tőle, mint egy magbéka.

– Kis naiva – mosolygott rám elnézően Lenke és belekortyolt a pezsgőmbe. – Francia… Hol találtátok? Én már csak Törleyt kaptam…

33. ábra AMATŐRÖK 1. (Montázs: P.G.J.)

34. ábra AMATŐRÖK 2. (Montázs: P.G.J.)

– Gyere velem, ismerem a lelőhelyet – karolt Lenkébe Anna. – Gábrielt meg engedjük vissza a pici lányhoz, aki még a végén halálra unja magát a gyönyörű nagynénivel…

Karin valóban nem volt túl jó passzban akkor, hisz pár hónapja súlyos műtéten esett át, s Európába – egy francia Gyógy-szanatóriumba – is felerősödni jött, persze Magyarországra csak és kifejezetten az én kedvemért utazott. Maya gyöngéd és figyelmes volt hozzá, imádta az első perctől, hogy találkoztak.

Egy teljes hetet terveztünk eltölteni a fővárosban. Mayáért viszont két nap múlva eljött idősödő lovagja Vilmoska, Anna is csak három napig maradt, mert Ágoston bácsi komolyan ágynak esett (… nem egyedül Mr. Alkohol gyűrte le akkor, hanem egy kiadós gyomorrontás is besegített...) Így aztán – miután Karin is visszautazott Franciaországba – Ferenc, Eszter asszony és Lenke társaságában múlattam az idő jórészét. A hét napba sok-sok minden belefért: színházi előadások, koncertek, városnézés, sétahajózás a Dunán, séták a Várban és esténként jó kis magyaros vacsorák hangulatos budai vendéglőkben. Majd hajnalig italozás egy exkluzív bárban, vagy még gyakrabban a Fészek Klubban, ahol szinte minden alkalommal összefutottunk Géza úrral és legújabb üdvöskéjével, egy ifjú énekesnővel – aki miatt Eszter asszony beadta a válókeresetet… Lenke persze megsúgta, hogy a professzorasszonyról sem lehetne a hűség szobrát megmintázni…

Jómagam viszonylag szolidan viselkedtem, ittam, de mértékkel, flörtöltem, de ágyba nem bújtam senkivel, – az egyetlen imádott Karinomat kivéve! – akivel az elutazása előtti éjszakát töltöttem kedvenc szállodájában, a Hotel Gellértben.

Megígértem Karinnak, hogy pár hét múlva utána utazom Franciaországba, küldheti nyugod-

tan a repülőjegyet és az akkor éppen aktuális szállodájának a címét is…
– Darling,…, miért nem most jössz velem?
– Nem tehetem. Van egy kapcsolatom, függőben, s amíg nem döntöttem el vagy erre, vagy arra a továbblépést, addig szó sem lehet hosszabb utazásról.
– Mayáról van szó, ugye… – kérdezte, vagy inkább kijelentette csupán.
– Igen.
– Gyönyörű asszony. De nem való hozzád. Hidd el nekem, Darling…?!
– Mondott neked valamit?
– Gyereket szeretne…
– Van neki már négy.
– Mondta. De egy kisbabát szeretne, hogy együtt fölneveljétek… Szerintem is őrült ötlet, de valahol meg tudom érteni mégis…
– Hát én meg nem!
– S ezért elhagynád?

Idegesen, remegő kézzel gyújtottam rá már a sokadik cigarettára…
– Ha nem tesz le erről a butaságról, szakítok vele!
– Ne reménykedj, Darling…
– Azt mondod?
– Azt. Persze megpróbálhatsz beszélni vele… Talán, ha valóban annyira szeret, belátja, hogy egy gyereket ketten kell, hogy akarjanak…

Cinikus – bántó vigyorra rándult a szám:
– Háromnak. A mi esetünkben, háromnak drágám…?!
– Hát persze. Háromnak – mondta mosolyogva – Bocsáss meg, elfeledkeztem Vilmos úrról.
– Vilmos úr ezer örömmel vállalja, hogy megcsinálja, Mayácska boldogan és vidáman világra hozza, Valent Gabi meg majd ringatja éjszakánként a bölcsőben a drága kisdedet, amíg az ifjú szülők gondtalanul táncolnak valahol…?! Hát ennyire ostobának hisznek…?
– Ne törődjünk most velük… Ne törődjünk most senkivel, Darling – Karin szelíden átölelt és a fülembe súgta: – Gyere, szeretkezzünk…

És szeretkeztünk!

Elfelejtettem Mayát, Vilmoskát, el minden gondomat és minden bánatomat, lelki fájdalmamat és nem éreztem mást, mint azt a CSODÁT, amire akkortájt éppen 21 esztendeje, hogy minden ölelkezésünk alkalmával őszintén rácsodálkoztam, ennek a gyönyörű „bűn nélküli bűnös asszonynak a karjában”: a leírhatatlan gyönyört, az elért sugaras magasságot, a szenvedély szédítő mélységét, a tökéletes boldogságot, a beteljesülést, a SZERELEM teljességét…!

Maya idegesen, türelmetlenül és meglehetősen összezavarodva fogadott, mikor felmentem hozzá, hogy megbeszéljük végre a kettőnk viszo-

nyát. Őszinteséget kértem tőle, semmi egyebet. Beismerte, hogy még mindig nem tudja, hogy a férfi szereti-e őt, vagy csak cicázik vele. Azt mondta, tökéletes közönyön kívül ő maga egyebet nem érzett még egyetlen férfi ölelésében sem, sőt azt állította, hogy mielőtt az enyém lett, azt hitte, a szerelem csak a nemzés, a fajfenntartás mesterkedése, a test pedig az eszköze. Csak velem érezte meg a testi és lelki szerelem boldogságát, de őszintén fájlalja, hogy nem lehet közös gyerekünk. Hát ő kitalálta, hogyan oldható meg mégis… Nevetett, ahogy ezt mondta. Keserűséget éreztem a nevetésében, meg valami reménytelenséget is.

Eszembe jutott, hogy amikor először tréfásan udvarlójaként mutatta be dr. Soóst, már akkor megéreztem valami cinkosságot kettejük között, s valahányszor együtt láttam őket, mindig újra meg újra feltámadt ez a gyanúm. Vajon, ahogy Maya viselkedik a férfival, nem olyan-e, mint a hipnotizőr, aki szabadon hagyja ugyan mozogni „áldozatát”, de ez a szabadság csak látszat, a közönség megtévesztésére irányul és valójában a háttérből irányítja annak minden mozdulatát, de rajta kívül senki sem tudja, hogy hogyan. Vilmos bácsi is azt hitte magáról, hogy szabad, s hogy olyan döntéseket hozhat, amilyeneket csak akar… Mayácska

gyereket szeretne? Nosza: örömmel, sőt boldogan állok rendelkezésére! Szabad ember vagyok!

De nem felejtettem el a közös kirándulásunkról hazafelé tartó autóutat sem, mikor dr. Soós a visszapillantó tükörből végig bennünket figyelt…

Vajon nem veszélyes-e ez a kapcsolat?
Fel is lázadhat a „donor", túlléphet azon a határon, amit a „mester" megjelölt neki… Akkor aztán már nem ura és parancsolója többé… Máris „áldozat" lehet belőle, saját csapdájába esve…
– Vilmoska nem akar lemondani a babáról – Maya hangja olyan kétségbeesettnek tűnt, mintha EGY MÁR MEGSZÜLETETT GYEREMEKRŐL BESZÉLNE...?!
– Tessék…? – kérdeztem.
– Állapotos vagyok, Gabi. A negyedik hónap ban…

Döbbenten, némán néztem ki a fejemből. Eltelt vagy tíz perc, mire meg tudtam szólalni:
– Már Isztambulban lefeküdtél neki. Értem.
– Ne hagyj el, Valent Gabi. Én téged szeretlek, csak téged és veled akarok élni. El kell, hogy hidd nekem, mert ez az igazság. Vilmos persze hallani sem akar arról, hogy lemondjon a babáról és…

És ahogy Maya dr. Soósról beszélt, elképzeltem a férfi kétségbeesésből és bosszúvágyból felépített támadási tervét, hogy milyen végtelen

nagy szüksége van erre a győzelemre, s mi mindenre lesz majd képes érte.

Úgy éreztem, míg Maya hol gúnyos, hol közömbös, hol felháborodott, hol kétségbeesett hangon beszélt, hogy nem szívesen mondja el mindezt. Hamarosan hozzám bújt, a számat kereste –, de én elfordítottam a fejemet –, mert amit mondott, abból arra következtettem, hogy minden áron meg akarja szülni dr. Soós gyerekét – de nélküle, velem kívánja azt felnevelni – és nem is gyanítja, hogy a férfinak mekkora hatalma van rajta, különben miért éppen őt választotta ki az ötödik gyermekének apjául…??

Hírtelen elpirult, lesütötte a szemét:

– Néha észrevettem, hogy a te simogatásaid nyomát keresi a testemen…

– Hagyd abba, kérlek. A részletek pláne nem érdekelnek, ismerhetnél már annyira.

Átölelte a nyakamat, s akkor megláttam szomorú szemében azt a bánatos fényt, amitől mindig az a vágyam támadt, hogy örökre magam mellett tartsam. Összehúzta magát, kicsire, súlytalanra, hogy annál erősebben szoríthassam magamhoz. Rémült, majdnem suttogó hangon mondta:

– Tudom… tudom, hogy lehetetlen…, de úgy szeretném, ha elköltöznénk együtt a Börzsönybe… Félek Vilmostól: fenyegetőzik, hogy elra-

bolja a kicsit, ha nem megyek hozzá feleségül… Ha jó messze élnénk tőle…, talán beletörődne… Anyámék is egyre gyakrabban emlegetik, hogy költözzünk haza… ott a nagy ház, a sok föld… Gazdálkodhatnánk…

Megint belém kapaszkodott, mintha veszély fenyegetné. Nagy-nagy gyöngédség öntött el, szerettem volna magamba zárni, a testemben őrizni, hogy megvédjem a külvilág álnok veszedelmeitől, amelyek immár kétszeres erővel, két férfi személyében is leselkedtek rá. Akárcsak Maya, én sem tudtam nem gondolni rájuk: Barabás Laji felfelbukkanó, börtönviselt, züllött és dr. Soós Vilmos határozott fellépésű, robosztus alakja nehezedett szerelmünkre és erről sohasem feledkezhettünk meg… Sohasem és SEHOLSEM!

A háromszög négyszöge
Egy új élet a küszöbön
Egy új rendszer küszöbén

Volt, hogy napokig, hetekig a nevüket sem ejtettük ki: abban reménykedve, így lassan eltűnnek az életünkből. De egyszer csak Maya kimondott egy szót, vagy szomorúság, zavar volt a szemében, mikor felmentem hozzájuk, vagy éjjel, mikor elbúcsúztunk, összerezzent, és még egyszer a karomba vetette magát, és én máris rádöbbentem, hogy se egyedül nem vagyunk, se szabadok nem vagyunk, hogy ellenségek lesnek ránk, és azon mesterkednek, hogy elszakítsanak bennünket egymástól. Tudtam, hogy ennek nem szabad bekövetkeznie: Maya nélkül az én életem már nem sokat érne… Maya számomra az a talaj, amelybe gyökereim kapaszkodnak, s ha kút vagyok Maya a forrás, amely táplálja vizemet… Kiválasztottként Maya számomra az EGYETLEN és ÖRÖK NŐ… Maya az Élet számomra, az életösztön pedig igen nagy volt bennem mindig is…

Harminchét éves koromig számtalan HALÁLLAL néztem szembe, megedződtem hát – úgy gondoltam.

35. ábra Barabás Laja (Montázs: P.G.J.)

Mégis, ez a fajta HALÁL, amely most került az utamba, sokkal nagyobb félelemmel töltött el, mert tudtam, hogy legyőzéséhez nem elegendő „kiválasztottnak” lenni, nem sokat ér a fegyverviselési engedély sem és birokkal sem lehet leteríteni: ami viszont kell hozzá, nem tudtam, hogy megvan-e bennem.

Talán.

Majd a küzdelem során kiderül.

Az alap mindenesetre adott volt hozzá.

S mi volt az alap?...?

Ugyan, hát mi is lehetett volna más, mint a SZERELEM…!

Megvallom: Barabás Laja kellemes csalódást okozott számomra, s ha heves szeretet nem is ébredt bennem iránta, azért barátságosabb hangnemet sikerült megütnöm, s ő ugyanúgy igyekezett rendesen társalogni velem, kivált, hogy megtudta, semmi közöm sem volt felesége és dr. Soós Vilmos tervéhez és nem is kívánok asszisztálni hozzá, sőt kifejezetten ellene vagyok a családbővítésnek, bár elsősorban inkább Maya gyönge egészsége miatt és csak másodlagosan érzelmi indíttatásból. Ezt a Barabás gyerekek apukája, úgy tűnik, komolyan díjazta nálam, nem úgy Vilmos bácsi nősülési szándékát…

Laja nagyon megváltozott, hogy utolsó (két éves) börtönbüntetését is letöltötte: megritkult a haja, meg is őszült és szemüveget hordott. Sokat öregedett, de olyan életmód mellett, mint amilyet ő folytatott, ezt nem is lehetett csodálni. A csoda az volt, hogy még egyáltalán élt. Még nagyobb csodának csak az számított, hogy – mivel Mayának a negyedik hónaptól súlyosan veszélyeztetett terhesként szülésig a Megyei Kórházban kellett feküdnie – felvállalta, hogy gondoskodik a gyerekeiről! Odaköltözött hozzájuk, s példamutatóbb apát, mint akkor Barabás Laja volt, én az életben nem láttam! Igaz, magam is besegítettem azzal, hogy néha tanultam a srácokkal. (Kriszta akkor már együtt élt az elvált tanárral F.-ben. – Így aztán naponta látogathatta az anyját). Néha Maya szülei, vagy a fővárosban élő nagyszülők is besegítettek Lajának. Csak dr. Soóst nem állhatta senki a családból, mert – ha valaki –, ő aztán tökéletesen tisztában lehetett azzal, hogy egy szülés akár Maya életébe is kerülhet, s mégis AKARTA!

Már-már megszállottan akarta!

Mindennap, munka után, beautózott a megyeszékhelyre, s késő éjszakáig ott ült Mayánál a kórházban… Elhalmozta mindennel, amivel csak lehetett. Amit csak megkívánt azt megadta leendő gyermeke anyjának.

Így teltek-múltak a napok, hetek, hónapok és közeledett a szülés várható időpontja: március…

Egy új élet készülődött erre a világra jönni… De nem csak egy új élet, egy új rendszer is vajúdott már valahol a MINDENSÉG MÉHÉBEN…

Amúgy minden elismerésem Lajáé volt: egyszer sem itta le magát! Nem tudom, hogy sikerült megállnia: talán a gyerekei miatt, talán Maya szüleinek akarta megmutatni mekkora akaratereje van, talán előttem szégyellte volna magát, talán mindez együttvéve késztette józanságra. Tény az, hogy nagyon rendesen viselkedett: a gyerekei újra megbarátkoztak vele és a nagyszülők is megnyugodtak végre. Igaz, Kriszta lánya nem igen igyekezett kedves lenni az apjához, ami érthető: ő már sok mindent fölfogott abból, amit átéltek mellette régen… Ami pedig Mayát illeti, – valahányszor szóba kerültek az otthoni viszonyok – egyféle hálát, vagy megbocsátást véltem kiolvasni a tekintetéből volt férje neve hallatán. Néha én is velük mentem látogatáskor a kórházba, Laja nem bánta, Maya meg egyenesen boldog volt: nyílván azért mégis nagyobb biztonságban érezte a gyerekeit, ha én is a közelükben voltam, mert száz százalékkal azért nem hitt volt férje angyallá válásában…

Közben történt az, hogy én –, ahogy ígértem Karinnak – kiutaztam utána Franciaországba.

Elutazásom előestéjén, Pesten, Lenke és én beültünk egy „búcsúpohárra” a Fészek Klub bárjába és dzsitront ittunk.

– Nem tudják, hogy kell dzsitront csinálni – állapította meg Lenke, úgy a negyedik pohár után.

– Vesznek egy kis dzsint, citromlét, cukrot, angolkeserűt, aztán elnevezik dzsitronnak. Az igazi dzsitron fél citrom leve, fél deci dzsin és semmi más. Kiüti a Martinit.

– Én jobban szeretem a whiskyt, mint ezeket a pancsokat. S persze a jóféle kisüsti házi pálinkának nincs párja. Amit itt Pesten árulnak az viszont bűn rossz. Ócska kommersz. S a kimért borok, úgyszintén kritikán aluliak.

Rágyújtottunk, megittuk az ötödik dzsitront, s akkor –, mintegy spontán indíttatásból – Eszter asszonyra tereltem a szót:

– Hogy boldogul egyedül? Nem gondol a férjhez menésre?

Hátradőlt, s nevetett.

– Gondolt. De te sose vennéd el, igaz…?

– Viccelsz?

– Nem én. Beléd van zúgva rendesen! Ne add az ártatlant, kicsi Gábriel?!

– Miről beszélsz, Lenke? Azóta nem is láttam?!

– De mindennap beszéltek telefonon. Vagy tagadod?
– Nem tagadom. Rendszeresen hívogat. Nyílván unatkozik Géza úr nélkül… Igaz is, Ferenc menynyi időre is vállalta el ezt a külszolgálatot, nem tudod? Nigéria nem egészséges ország… s ő már bizony erősen benne van a védett korban… Nem is értem, hogy fogadhatta el…
– Ne féltsd te Ferencet, picinyem. A tüzes afrikai nők direkt jót tesznek majd neki most, hogy véget ért a szenvedélyes románcuk a profnővel?! Egyébként a nyugdíjazásáig marad Nigériában.
– Értem. Addig pár hónap van vissza, amennyire én tudom…
– Három vagy négy? Vagy talán már annyi sem.
– Ennyit még Ferenc korában is ki lehet bírni Afrikában – mondtam, majd személynél maradva, de témát változtatva megkérdeztem: – Szerinted nem furcsa, hogy Eszter asszony majdnem egy időben vált meg a férjétől és a szeretőjétől is…?
– Ha engem kérdezel, picinyem, szerintem több is, mint furcsa…?!
– Vajon mi rejtőzhet mögötte? Mert valami biztosan rejtőzik…
– Biztosan rejtőzik is. Hónapok óta ez a titok izgatja, s tartja lázba a barátait…
– Téged is?
Nevetett.

– Engem is, persze. Bár énbennem azért sejtésnél kicsivel több is mocorog a nagy titokról. – Lenke rám kacsintott: – Szerelembe esett a drága barátnőm…?! És szerintem te vagy a szerelme alanya, kicsi Gábriel, ahogy már céloztam is erre…
– Nem mondod – vigyorogtam zavartan.
– Pedig mondom.
– Mondhatod… De én tudom, hogy olyan kevés vagyok hozzá, mint gyertyalángban a neonfény?! Láttam, hogy rajongják körül a jobbnál-jobb udvarlók?!

Lenke nevetve rázta a fejét.

– Olyan izgalmas zsenivel, mint Valent Gabi egyetlen alfahím sem versenyezhet! Maradjon köztünk, de ez Eszter barátnőm szájából hangzott el, s éppen a napokban, Ferenc minisztériumi búcsúvacsoráján.
– Félreértetted… Vagy füllentesz, drága.
– Nem, én! Esküszöm!
– Jó, elhiszem – fújtam visszavonulót. – És mi a helyzet veled? Téged is imádnak az alfahímek, most meg aztán bőven van választékod „művészlelkekben” is, mióta átnyergeltél a szárnyas paripára?! Az ország minden amatőr írója meg költője a te kegyeidért eseng...?!
– Olyan veszettül izgalmas egyéniség, mint te, kicsi Gábriel, egy sincs köztük. Kevesebbel meg nem érem be, tudhatod már. Maradok „vénlány”,

akkor esetleg lehet esélyem nálad hosszabb távra is… Állítólag azok a „gyöngéid” – harsányan felnevetett. – No és persze még az alkoholba konzervált hetvenes kékvérűek, a szexmániás szépkorúak, az átlagon felül művelt nagyasszonyok és a milliomos világi dámák… Szólj, ha nem teljes a lista…
– Messze nem az… – vigyorogtam már magam is kábán –, így aztán nem kaphatsz több dzsint a limonádédba…

CSODA

... csoda voltál,
csoda vagy…
Holtomig maradj, hát
velem, ahogy marad
agyamban
az akarat, hogy
el ne hagyjalak,
hogy erőszakkal magamból
ki ne tépjelek
soha,
mert Te vagy már az utolsó
csoda:
Szerelem.

(P.G.J.)

36. ábra NANTES Karinnal (Montázs: P.G.J.)

Papp Erzsébet

Mea culpa

Ködre kötött tévelygések folyosóján
Torkomban még ütemre ver a holnap,
Csak néha botlik, mint a majdnem négylábú ló…
Lenne még itt igazi munka, és igazi játék!
Csak oldozna már fel valaki tömjénfüstben!
...benéznék akkor a keleti toronyszobába,
Békességet tekernék a csodálkozó farkasok köré…
Vékony minaretek csúcsán megállnék biztosan…
Ahonnan közel az ég, ha fúj a sárkány.
„Gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztás-
sal”
Zúgnak a szavak, harangok érdes nyelvén bögöly-
légy
Stoptábla himbálózik felém a szélben…
Oldozna már fel valaki csakazértis!
... Jeges szenteltvíz veri a homlokom: - Megszü-
lettél!
S én lázmérők bolond skáláján ringatózom,
Mindig mondom, hogy nem én tettem, és mégis…
Fűző helyett gúzst csomóznak minden cipőmre,
Mint vékony halcsontok, nyelvembe fúródnak a

szavak,
Szétmállott dobostorták összekulcsolt kezemre
folynak…
S a ködre kötött tévelygések folyosóján
Értük kiáltom önzőn, hogy örüljek én is:
- Oldozna már fel valaki!

Bereg Mária
Miért?

Miért tesz fejemre
töviskoszorút a boldogság?
Miért elérhetetlen,
mit karommal ölelek át?
Miért húzom mosolyra ajkam,
mikor kihagy szívverésem?
Miért, hogy belehalok
minden búcsúzásba egészen?!

Bereg Mária

Cím nélkül a címzettnek

Hiába minden, ha dac, én
benned élek s te bennem
maradsz. Fussunk tízezer
lépést, ha kell, álmaink
egymást álmodják, s
nappal sem válnak el.

Tagadjuk meg a szerelmet,
ha fáj, győzzön úrikedvvel
az ész, s mondjunk magunkért
esténként imát.

A kastély, amely évtizedek óta szállodaként is működött, (s ahol Karin szobát foglalt nekünk) a Loire folyó torkolatánál, Nantes városától mintegy nyolc-tíz kilométernyire épült. A gyönyörű, XIV. Lajos korabeli rokokó stílus (kívül-belül) számomra túl cifrának tűnt, de a modern kor minden vívmányával szerelték fel, amit a javára kellett írnom.

A táj békés volt, az égbolt tiszta, s csak kora hajnalban takarta ezüstszínű köd a közeli óceánt, vagy a távolabbi Nantes tornyait, amiket, ha nem is láttunk az erkélyen állva, mégis éreztük a jelenlétüket...

– Fázom, Darling… Gyere, bújjunk vissza… – szólt Karin, s a tenyerem megérezte, ahogy aszszonyosan telt, de még mindig ruganyos teste libabőrös lett a hajnali friss levegőn.

– Bújjunk – mondtam, tőlem telhetően könnyedén, de a hangom elcsuklott a vágytól.

Felnevetett.

– Kis telhetetlen!

S ezt éppen ő mondta nekem…?! Mosolyognom kellett.

S úgy is néztem le rá, tovább mosolyogva, majd lassan a feje mögé csúsztattam a karomat és megcsókoltam. Könnyed, játékos csók volt, hisz jól ismertem már Karint: tökéletesen ura volt önmagának, ameddig ura akart maradni… Kirobba-

nó szenvedélye aztán mindig váratlanul repített az egekbe…

Hátrahúzódtam, lenéztem rá, s mint egy tükörben, megláttam magam a búzavirágkék szemében. Egy kipirult arcú kamaszt láttam, akinek majdnem könnyben úsztak a szemei a meghatottságtól, bár az ajkai vágytól remegtek és zihálva lélegzett…

Gyöngéd erőszakkal lehúzta a fejemet, egészen az arcához, úgyhogy a szája előtt megállította a mozdulatot, mielőtt a szám hozzáérhetett volna.

– Ne őrjíts meg… – kértem.

– Miért ne?... – évődött és megint felnevetett. – Szereted, ha megőrjítelek. Valld be, Darling?!

Persze, igaza volt. Szerettem, ha megőrjített. De néha fellázadtam, mert mindig tudtam, hogy végső soron csak „eleven játékszernek” tekint, teljesen függetlenül attól a halálos és eltéphetetlen lelki kötődéstől, amely hozzám fűzte… S ami engem is hozzáláncolt… És aligha csupán az első szeretkezésünk óta, hanem jóval korábbi időkből már. Senkivel sem volt ennyire egyértelműen ambivalens kapcsolatom, mint vele: Karinnal. Néha azt szerettem volna, ha örökké tartana az ölelése, néha úgy éreztem, hogy a következő pillanatban kitépem magam a karjaiból és meg sem állok a világvégéig!... Különös volt, egyetlen ér-

zelemhez sem hasonlítható érzés, amit iránta éreztem és senkivel össze nem téveszthető volt a szenvedélyessége…

Újra és újra belehaltam a szeretkezéseinkbe. Vele a világ megszűnt létezni. S hiába voltam annyira tapasztalt, s lehetett előtte, utána és mellette is sok-sok szeretőm, a „teljesen övé és teljesen enyém" érzést csak Karin adta meg számomra. Nagyon korán és nagyon hosszú időn át…

A Loire-völgyi kastélyok végiglátogatása után leutaztunk délre, ahol a spanyol-francia határ közelében – Perpignanban – egy tündéri kis városkában folytattuk a pihenést. Karin további három-négy hetet tervezett még együtt, de én biztosan tudtam, hogy legfeljebb három-négy napot maradhatok…

Ugyanis egy komolynak látszó és az írói karrierem szempontjából kihagyhatatlannak tűnő álláslehetőséggel kecsegtettek Pestről. Lenke lett a Rózsa Jancsi által alapított LANTOSOK nevű, újhullámos irodalmi társaság alelnöke és az azonos című irodalmi és művészeti lap főszerkesztője. S ők ketten engem kértek fel az olvasószerkesztői munkára?!

Telefonon már IGENT mondtam a felkérésre. Csak éppen imádott Karinommal nem tudtam

még, hogy mikor és hogyan közöljem a döntésemet, s persze azzal együtt azt is, hogy elutazom…

Karin élénk volt, teli közös tervekkel, s ezért egyre csak halogattam a beszélgetést, amikorra mindössze másfél nap volt vissza a hazautazásomig…

– Mi a baj, Darling? Olyan csöndes vagy. Nem jól érzed magad? – kérdezte az utolsó estén Karin.

A szálloda éttermében ültünk, s az ínyencek által a világ legelőkelőbb italának tartott Don Pérignon pezsgőt ittuk.

Kellemes, lágy zenét játszott a zenekar.

Tagadtam, hogy bármi bajom lett volna. Pedig nagyon is volt. Majdnem megszakadt a szívem Mayáért, – aki – amíg én a nagyvilági luxusban lubickoltam –, egy kórházi ágyon veszélyeztetett terhesként, szinte naponta szembenézett a halállal… S erről a drámai tényről csak ideigóráig voltam képes megfeledkezni… Karin karjaiban.

Rohamokban tört rám a kétségbeesés és a lelki fájdalom. De semmit sem könnyítettek rajtam.

– Ne titkolj el előlem semmit – kérlelt szinte esdekelve Karin.

Bár erélyesen óva intettem magam: fogjam be számat, tartsam meg legalább a büszkeségem

romjait, tartsam meg Karinban a rólam alkotott pozitív képet, végül mégis bevallottam, hogy még mindig mennyire gyötrődöm Maya miatt.
– Úgy érzem, mintha nem tudnék többé önmagam lenni nélküle, mintha minden érzés sziklák alá volna temetve bennem. Megint rám jött. Meséltem neked róla, annak idején. A Lízzel való szakításom után éreztem először ilyet… Pokoli.

Karin elsápadt, megszorította a poharat tartó kezemet és azt suttogta: – Nyugodj meg, Darling. Én mindig itt leszek neked.
– Tudom. De akkor is… Ez téboly, ami történik velem…
– Mit fogsz csinálni?
– Nem tudom.
– Veled akarja felnevelni azt a gyereket…
– Velem nem fogja. Elhagyom. Már el is hagytam… Nem tehettem mást. Túl fogom élni valahogy. Nem tudom meddig fog tartani a szenvedésem, talán hosszú évekig megint, mint Líznél, talán egy örökkévalóságig most… Nem tudom…
– Én melletted leszek – ígérte Karin újra.
– Köszönöm.
– Kiválasztott vagy, tudod. Érezd hát és használd is ki ezt az erőt, Darling. Ígérd meg, hogy kihasználod!
– Megígérem…

– Helyes – mondta és áthajolva az asztal fölött, megcsókolta a számat. Aztán megkérdezte: – Van más is, amiről okvetlenül beszélnünk kell még ma este?

Tudta!

De vajon honnét…?

– Ki mondta el?

Cigarettára gyújtott, s néhány percig szótlanul fújta arcomba a füstöt. Hallgatása óráknak tűnt akkor.

– Lenke. Ma reggel hívott fel, de nem tudta, hogy te nem mondtad még el… Holnap vár Marseillebe, ahonnét délben indul a gépetek Bécsbe.

– Bocsáss meg, Karin… El akartam mondani…

– Tudom, Darling… És ismerlek, jól. Csak kímélni akartál. Látod, mások nem ilyen tapintatosak…

– Megérted hát, hogy ez az állás mennyire fontos nekem?

– Megértem, Darling. S már az eddig elért eredményeidre is nagyon büszke voltam mindig. De tudom, hogy az igazi és komoly alkotói sikerek Budapesten várnak rád… Vagy Amerikában várnának, csak te sohasem jössz már ki hozzám, érzem… Hát úgy döntöttem, akkor én jövök haza… Még nem akartam elmondani, meglepetésnek szántam a negyvenedik születésnapodra, de akkor

legyen most ez az én karácsonyi ajándékom neked. Mit szólsz hozzá?

Szóhoz sem jutottam!

Valójában hosszú percekig csak tátogtam, mint egy partra vetett hal.

– Nem félsz? – kérdeztem aztán, bár fogalmam sem volt, mitől is kellene félnie.

– Mitől?

– Hogy nem tudod újra megszeretni majd ezt az országot és boldogtalan leszel…

– Én egy percre sem szűntem meg szeretni a Hazámat, Darling. A korlátozott lehetőségekkel volt bajom, amikor disszidáltam. Most új idők új szele kezdi kitisztítani a Kárpát-medencében megült évezredes ködöt, s talán a változás több lehetőséget is hoz a boldogulásra, az egyéni gyarapodásra ennek a jobb sorsra érdemes, sokat szenvedett országnak. Őszintén hiszek ebben, Darling.

– Lehet. Én mégis félek kicsit ettől a nagy „söprögetéstől" meg, ami utána jöhet… – mondtam.

– Ne félj. Én itt leszek neked és mindenben számíthatsz rám.

– Meg a millióidra is… – csúszott ki a számon, de azonnal meg is bántam, amikor láttam Karin arcát elborulni és villámokat szórni a búzavirágkék szemeket.

– Bocsánatot kérek – mondtam és lehajoltam az asztalon nyugvó bal kezére, amit gyöngéden megcsókoltam.
– Jól van, Darling. Felejtsük el. Én szeretlek téged, s tudom, hogy te is szeretsz. Mi ketten már halálunkig összetartozunk.
– A férjed halála tette rá döntésedre a pontot, vagy inkább ez a legutóbbi súlyos műtéted, ami előrevetíteni látszik, hogy akár meg is halhatsz, és akkor már itthon következzen be…? De őszintén…!
– Nem tudom. Talán így együtt, mind a kettő…
– Értem. – Hát én szívből örülök, hogy itthon leszel végre. – mondtam komoly képpel, majd rögtön utána vigyorogva hozzáfűztem: – legalább nem rágod többé a fülemet, hogy költözzem ki Amerikába...?!
– Lehetetlen alak vagy, ugye tudod – nevette el magát és belekócolt a hajamba. – Te, te szentségtörő Valent, te…?!!!
– S az egyetlen szentségtörő az összes Valent között?! – futott még szélesebb vigyor a képemre és kitöltöttem a maradék pezsgőt az üvegből. – Erre inni kell, egyetért „gyönyörű hölgyem”?
Koccintottunk, ittunk.
Váratlanul ért a kérdése:
– Mit gondolsz, költözzünk össze már most, ahogy hazamegyünk, vagy csak azután, hogy

mindent elrendeztem odakint és a visszatelepedés összes procedúráján is szerencsésen túljutottam?

Összeköltözni…?

Eszembe nem jutott, soha?!

De hogyan rombolhattam volna le a velem kapcsolatos szép terveit, álmait, hisz Karin végig komolyan gondolta, hogy egyszer (majd idős korában) én leszek mellette, s meg sem fordult a fejében, hogy évtizedeken át csupán illúziókat dédelget…

– Korai még erről beszélnünk – tértem ki az egyenes (nemleges) válasz elől. – Amikor majd hazaköltöztél, visszatérünk rá, rendben?

– Legyen úgy, ahogy te akarod, Darling – felelte egy mosoly kíséretében. Ám az a mosoly olyan halovány és sápadt volt, mint a felhők mögött remegő Holdé…

Vacsora után még lementünk a bárba egy könnyű koktélra, amiből aztán hajnalig tartó kőkemény ivászat lett.

… Reggel kilenckor a szálló ébresztő-hívása keltett bennünket. A taxit, ami a Lion (Oroszlán)-öböl partjára vitt ki bennünket, Karin fél tízre kérte. Össze kellett hát kapni magunkat.

Már minden utas beszállt Séte kikötőjét is útba ejtő Marseille-i komphajóba, s szemmel láthatóan csak rám várt a fedélzetmester.

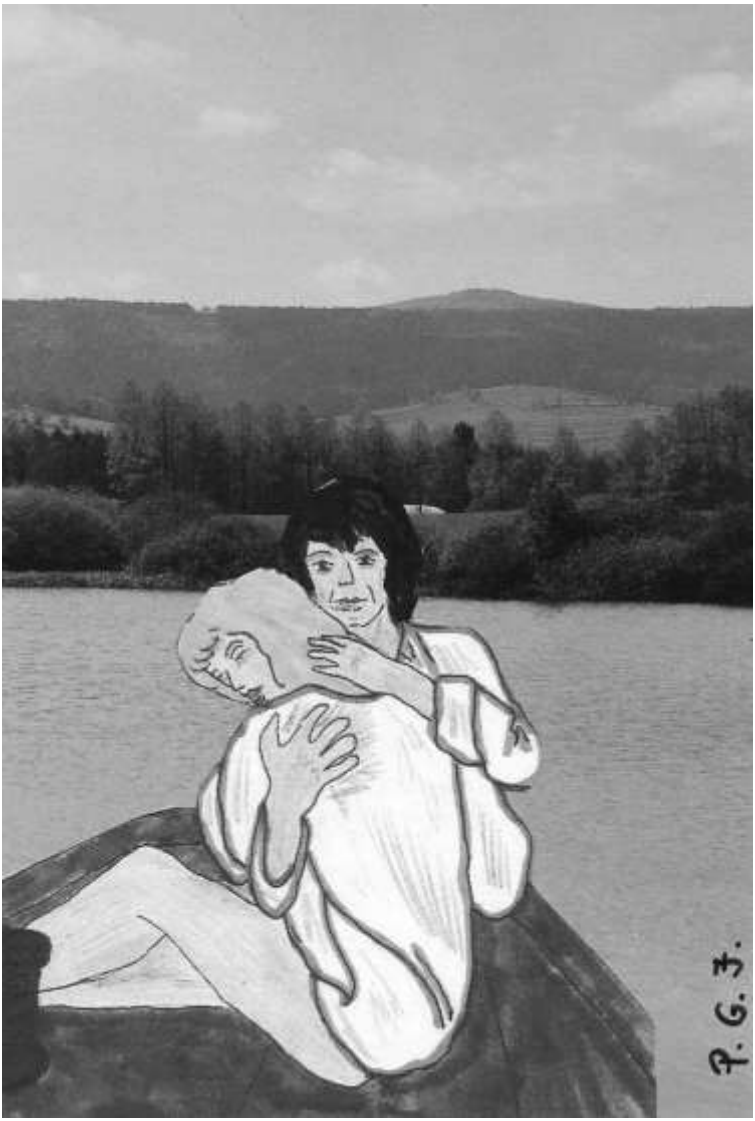

37. ábra KARINNAL... Montázs: P.G.J.

Gyorsan megöleltem Karint.

– Érezd jól magad és gyógyulj. S ahogy újra Amerikába érsz, azonnal hívj fel. Megígéred?

– Persze… Légy nyugodt.

Remegő szám éppen csak érintette a lángoló ajkait: csókunk olyan volt, mint a tűz és a víz találkozása – azonnali megsemmisülésre volt ítélve mindkettő, s ugyanakkor az örökre egyesülést is magába foglalta…

Anélkül, hogy egyszer is hátrafordultam volna, fölsiettem a hajóra, s mindvégig a hátamban éreztem Karin szomorú – aggódó – szerető tekintetét, mely mintha azt kérdezte volna:

Quo vadis, Valent Gabi?

A szabadság, a boldogság, a szerelem, a siker: az élet felé.

Nem az élet – az Új Élet felé!

Németh Margó

Szárnyalások és zuhanások (94')

Iszok, ... elveszett életemre,
meg nem született gyermekemre.
Iszok, mert nem akarok látni, tudni,
nem! ... Már nem akarok többet hazudni
- magamnak, sem másnak -
mutatni azt a külvilágnak,
hogy erős, kemény és büszke vagyok.
Hogy magamban, belül rothadok;
hogy nehéz nélküled az élet,
mert azt sem tudom,
tovább hogyan éljek,

Kell a pohár, hogy igyak még!

Oly fáradt az agy és tört a lélek,
Pusztulás ez – ahogy élek!
- Ülök, ...és üres előttem az asztal.
Nincs üveg, nincs pohár;
...csak képzeltem, s képzelem,
hogy valami fáj.

Hogy írni tudjak róla,
inni muszáj!

Szunyogh Gizella
A Távolság

Fordulok feléd arcom felével.
Maradjon rejtély benned a másik.
Körül udvarollak minden éjjel,
Míg szememben kúszó felleg ázik.

Ablakod előtt nesztelenül nyújtózik az éj,
Mint féltékeny szörny, ablaktól ablakig.
Kutyák könyörületében kereslek pirkadatig,
Míg takaródat átfesti a hajnali fény.

Várom, hogy forduljon sorsunk,
Most dagály vagyok a tenger fenekén.
Ölelnélek a parti homokban,
De csak a sziklák csendesítik vágyam,
a hullámok tetején.

Sírom a hajnalt, mikor aranyban fürdesz.
Elcsábít tőlem a Nap, a Horizont,
Észre sem veszed, hogy követlek,
Bármerre jársz is a tejúton.

Vigaszom az éjjel, mely enyém,
De kő szívem remeg,
Mikor álmodni látlak éjjelent,
Szememből csillag pereg.

Gyere, nézz szemembe!
Óh, hogy olvadok.
Mosolyodban fürödnek a felhők,
S kacérkodnak a kékfestő csillagok.

Gyere, ismerj meg. Tiéd lesz a titok,
Mit sohasem láthatsz, de érezni fogod,
Az elérhetetlent, a távolságot, hogy
Egy vagy Egyben, s velünk örülnek a csillagok.

Németh Zsóka

Véget ért…

Tenyeremből szívembe rejtem
a titkot, ott éljen tovább
őrizze, óvja a szívem, mint
kagyló a gyöngyöt sok-sok
év után.
Véget ért ez a nyár is. S míg a
szakadt gyöngykaláris
szétgurult szemeit felszedem,
a fáradt nap sugara hajamon
elpihen.
Őszbe árvulnak a napok újra
és a tenger fölé viharfelhők
úsznak, futnak a partra fehér,
tajtékos hullámok… De én már
nem látom.
Bár hallani vélem – szól hozzám,
beszél a tenger, szavát már nem
értem. Szélzúgása sodorja egyre
messzebb a tenger s a nyár
búcsúdalát.

Az eső egyre csak zuhog… Az ősz
most fájni fog…
Mert a tengerparti homok
sárrá változott.

V. Mucsi Eszter
A Boldogság Szigetén

Együtt vagyunk, Te és én,
A Boldogság Szigetén.
Fokozott vágyunk; fenn lobog,
Boldogságunk fénye felragyog.

Lobogjon a tűz, fel az Egekbe,
Repüljünk a fellegekbe!
S ha elindul a gyönyör,
Vágyunk mindent elsöpör.

Az Egekig lobbanjon a láng,
Hadd égjen el a Világ!
Hogy a Boldogság Szigetén,
Csak mi ketten legyünk: Te meg én.

- Folyt. köv. -

Ábrák jegyzéke

1. ábra GABI, ÖNARCKÉP 1980. 12
2. ábra STELLA (Rajz: P.G.J.) 22
3. ábra GERTI (Rajz: P.G.J.) 23
4. ábra Keczely Gabriella: ELŐÉRZET 40
5. ábra Keczely Gabriella: SZIMBIÓZIS 46
6. ábra Búcsú Maggitól (Montázs: P.G.J.) 56
7. ábra "Szerelmi álmok" (Montázs: P.G.J.) 64
8. ábra Orláthy Botond emlékére (Montázs: P.G.J.) 84
9. ábra Klára sírjánál (Rajz: P.G.J.) 93
10. ábra A Skandináv partok (Fotó: P.G.J.) 98
11. ábra LADY MARTHA (Rajz: P.G.J..) 104
12. ábra GÁBRIEL ÉS SZISZI 106
13. ábra "Breky" gróf (Rajz: P.G.J) 120
14. ábra V.Hegedűs Zsuzsanna: Akt 121
15. ábra KÉTIVEL (Montázs: P.G.J. és M.I.B.) 128
16. ábra Prosszer Mihály: Princ Maya 134
17. ábra Montázs: P.G.J. 150
18. ábra Montázs: P.G.J. 151
19. ábra "Mert Líz szerelmét juttatta eszembe..." 166
20. ábra Montázs: P.G.J. 177
21. ábra V.Hegedűs Zsuzsa: Ágnes Anyu 181

22. ábra Fogarassy házaspár (Montázs: P.G.J.) 184
23. ábra Fogarassy Ádám (Montázs: P.G.J.) 185
24. ábra VENDÉGEK (Montázs: P.G.J.) 195
25. ábra Dallammá váltál 1. 200
26. ábra Dallammá váltál 2. 201
27. ábra Viharfelhők (Montázs: P.G.J.) 216
28. ábra DELI ÁRON a vőlegény 222
29. ábra Szexi (Montázs: P.G.J.) 223
30. ábra Soós Vilmos (Montázs: P.G.J.) 230
31. ábra Dancs Tomival a BAKONYBAN 231
32. ábra Tóth-Hekkel Arany: Kísértés 244
33. ábra AMATŐRÖK 1. (Montázs: P.G.J.) 260
34. ábra AMATŐRÖK 2. (Montázs: P.G.J.) 261
35. ábra Barabás Laja (Montázs: P.G.J.) 271
36. ábra NANTES Karinnal (Montázs: P.G.J.) 280
37. ábra KARINNAL... Montázs: P.G.J. 293

VERSEK

Papp Erzsébet
Lá-Dó-Mi-Lá-Szó-Fá-Mi-Ré 41

Hortobágyi Gina
Amit tőled kaptam..... 47

Tóth-Hekkel Arany
Vándorröptű érintés 57

Pécsi Éva
A tenger..... 65

Kovács Sándor Pál
Álmomban Naxosz szigetén jártam..... 76

Hajdú Sára
Jó volna..... 78

Kis-Kapcsándy Sándor
Reményt és hitet..... 81

Pató Selam
Fárosz a szívben..... 85

Pallagi József
Száll-repül velem az emlék..... 86

Feige Márti
Nélküled, mégis veled 94

Földes Olga
Te és én 105

V. Hegedűs Zsuzsa
Egyetlen és örök 107

Pató Selam
Ízisz 129

Papp Erzsébet
Éjjeli szivárvány 130

Feige Márti
Felidézlek 135

Magyari Margit
Mondd kedvesem… 167

V. Hegedűs Zsuzsa
Szeretlek 168

Földes Olga
Dallammá váltál 202

Bereg Mária
Esik 217

V. Hegedűs Zsuzsa
Hírnév 245

Németh Zsóka
„Rejtelmes Sziget„ 249

Pécsi Éva
Vasszögeket vertél..... 250

Papp Erzsébet
Mea culpa..... 281

Bereg Mária
Miért?..... 282

Bereg Mária
Cím nélkül a címzettnek..... 283

Németh Margó
Szárnyalások és zuhanások (94')..... 295

Szunyogh Gizella
A Távolság 296

Németh Zsóka
Véget ért… 298

V.Mucsi Eszter
A Boldogság Szigetén 299

A SZERZŐ VERSEI

IDŐTLENÜL	***13***
DEZSAVÜ SZERELMEM	***99***
RÉSZEG REMÉNY	***196***
HAJNALI ÉNEK	***251***
CSODA	***279***

Prosszer főhőse Valent Gabriella "Gábor" mindkét "nemet önmagában hordja a megszületése pillanatától. Valent Gabi magatartását így nem egyszerűen erkölcsi és társadalmi törvények szabályozzák: öntörvényű sorsával azt képviseli, hogy az EMBERNEK vállalnia kell önmagát! Kell! Kérdés: lehet-e?

Valent Gabinak minden kétséget kizáróan több, de három igazán nagy, és "pimasz" szerencséje volt: egy "földi paradicsomban" jó helyre született, jó korban és optimistának!

Hogy valójában "kiválasztott" is, az már csak élete alkonyán derül ki, s ő maga is csak akkor és úgy szembesült ezzel a ténnyel, amikor kristálytisztán felfogta végre, hogy az általa csak 'itt és most"-nak nevezett időtlenségben, szinte mindig megkapta azoknak az ugyancsak "kiválasztott" embereknek a gyönyörű és szenvedélyes szerelmét, akikért ő hite szerint, egyáltalán megszületett és a Föld nevű bolygón vulkán ölükbe újra és újra és újra visszatérhetett. Korokon, tengereken által, bolygók űrhidegéből, csillagporos úton...

És optimizmusa azt sugallja, hogy bizony, ezúttal sem utoljára!

2010. 08.11. (Cecilia Swen Kárpáthy)